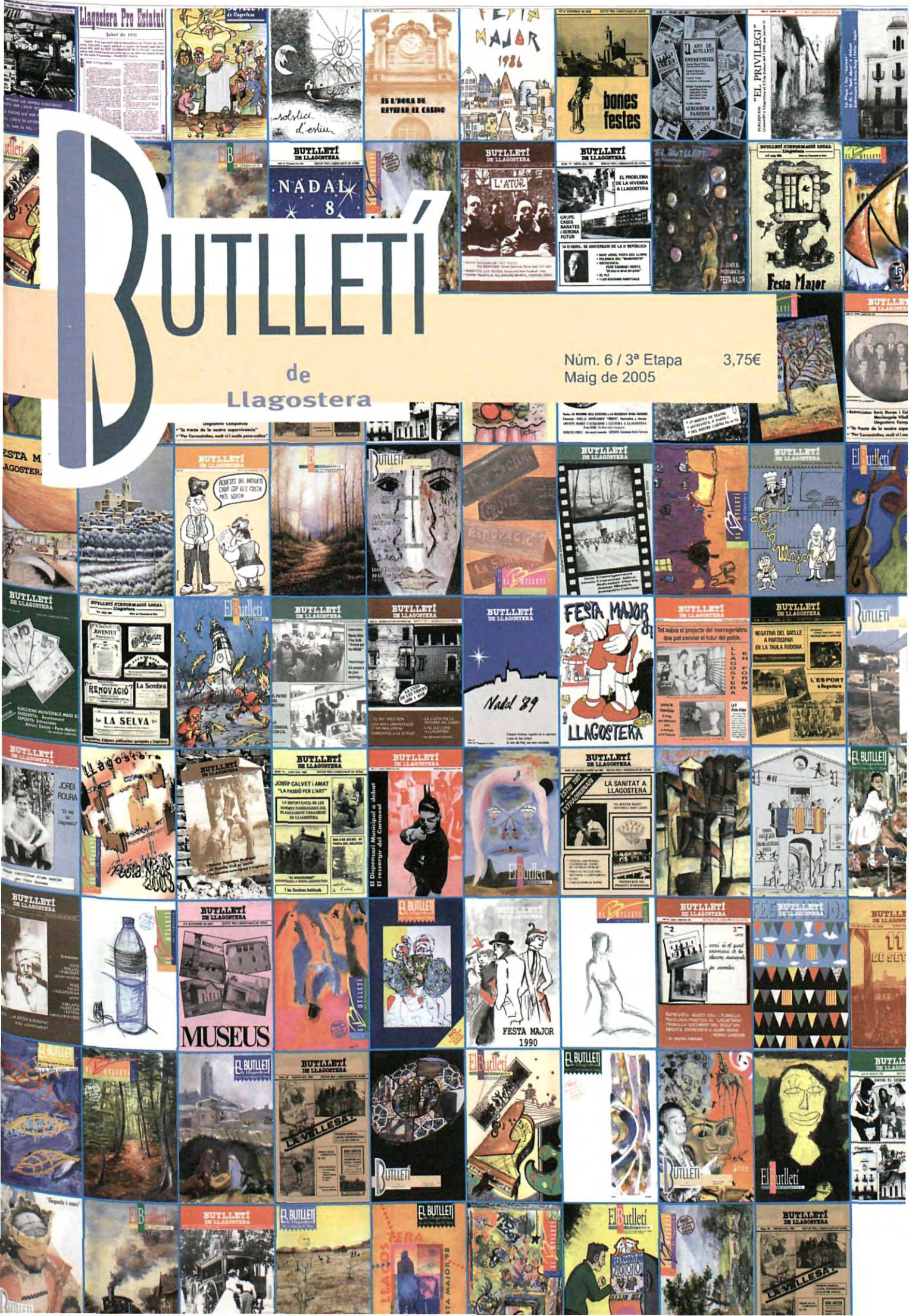

BUTLLETÍ
de
Llagostera
Núm. 6 / 3ª Etapa
Maig de 2005
3,75€

Pot escollir el seu motor.
Motor 1.8 129 CV amb injecció directa que convina el baix consum de combustible amb la potència de resposta d'un motor de gasolina, i tot això amb un nivell mínim d'emissions. Els motors Duratorq TDCI 2.0 de 115 CV, i 2.2 de 155 CV,

Agraïments :

Eduard Anglada
Josep Puig
Llorenç Rissech
Raquel Rigau

i a tots els nens i nenes del poble que van participar a les nostres activitats de Sant Jordi.

El març de 1980 sortia al carrer el número 0 del Butlletí d'Informació Local editat per l'Associació de Veïns i dirigit per un Col·lectiu de Redacció independent. La intenció d'aquell grup humà emprenedor era "obtenir un mitjà escrit de comunicació ciutadana perquè els fets i la problemàtica local tinguin la transcendència i ressò que es mereixen1". Llagostera no tenia publicacions periòdiques d'ençà de les primeres dècades del segle xx (aleshores eren La Sembra, Renovació, ChanteClair, La Selva i Joventut). Fa 25 anys, doncs, aquella sequera es va acabar. I volem constatar-ho, remarcar el fet, subratllar el que considerem un mèrit del poble.

El lector fidel recordarà aquell número 56 en què s'anunciava "la fi d'una etapa". I quines van ser les raons exposades? Acudint a les seves paraules: "manca de trempera", "esgotament de les vies de diàleg i, sobretot, de la il·lusió". Després... prou que ho sabem: cinc anys d'oasi. Finalment, però, el desembre del 95, reneix el Butlletí de Llagostera "amb moltes cares noves i amb el suport d'alguns dels antics membres2". Comença doncs, una nova etapa. Si l'inici es caracteritzava pel compromís polític i per dir les coses sense pèls a la llengua, el posterior període va identificar-se pels canvis substancials en el disseny de la revista i per un contingut més ampli i divers. Evidentment, els treballs de papiroflèxia, de retallar i enganxar que havia de fer al principi el primer Col·lectiu de Redacció, passaven a formar part de la història mercès als avenços en els móns de la impressió i la informàtica.

Al gener del 2004, sense afectar el ritme de publicacions habituals del mitjà però coincidint amb un rellevament absolut del personal que dóna llum a aquestes pàgines, es decideix començar un tercer camí sense que això comporti un canvi de destí. I els que hi som ara, seguirem cercant dreceres prometent fer-ho tan bé com bonament sabem des de la nostra condició d'aficionats i/o voluntaris. Ara bé, de cap manera se'ns podia escapar citar l'efemèride d'aquest nostre (de tots) 25è aniversari. Trobareu, en aquest número, un reportatge que pretén ser l'espai d'agraïment a tots els que, en un moment o altre, han portat llur gra de sorra dins el cicle vital del Butlletí. No som partidaris de mencions especials, però permeteu-nos subratllar, des d'aquestes línies senzilles, la figura d'en Ramon Motjé i els seus ninots, sempre fidels i puntuals.

Passem a analitzar l'actualitat de la vila. L'ajuntament no funciona. O matisem-ho: no funciona com hauria de funcionar. Certament, els temps en què l'Entesa xiuxiuejava contes vora el foc abans d'anar a dormir i ens els crèiem... s'han acabat. Potser ells saben el que fan, però el poble no. Predicaven la participació ciutadana i una forma de governació propera a la gent i, dos anys després, encara s'han de veure polítiques en aquest sentit. En claven una al mall i dues a l'enclusa. I, pels seus interessos, encara bo que l'oposició tot just ara es treu les lleganyes d'un son profund i latent!

Pel carrer s'escampen comentaris de tota mena. Ara bé, sembla que a l'equip de govern no el neguitegen els possibles efectes de la rumorologia i aquí, pensem, s'equivoquen. No seria un problema si arribés clara i transparent al poble la feina que fan des de la casa gran, però com que això no passa, com que no troben els mecanismes per fer visibles els resultats de la seva tasca, l'ambient, la gent, els comença a girar l'esquena. I no parlem solament del sector lleial a CiU; molts votants de l'Entesa reconeixen sentir-se fortament decepcionats. Manca d'informació al ciutadà, sensació que les coses es fan a pinyó fix (mesos enrera tot era recollida selectiva, ara tot són modificacions referents a la circulació!), un canvi de regidories que dóna peu a mil interpretacions diverses, construcció massiva de pisos, permissió d'aparcaments en doble fila als voltants de la Plaça Catalunya...

Mireu, fets recents: la Festa Major d'enguany. Desconeixem si serà un èxit d'afluència, si es mantindrà en la mediocritat habitual o si serà un escàndol (esperem, de tot cor, que no sigui així). El que sí podem constatar és que, sense la Comissió de Festes, s'ha organitzat de pressa i corrents, a base d'improvisacions i ultimàtums que seria bo no repetir. Aquesta actitud despreocupada dels que ens governen ha sigut percebuda per moltes de les entitats del municipi. Els papers, almenys en aquest tema concret, s'han dut massa molls. I si, tan de bo, tot acaba sortint a la perfecció, doncs sempre podrem criticar que no s'han valorat prou les formes...

Sense altre propòsit que cridar l'atenció als nostres polítics i voler el millor per Llagostera, confiant amb la bona pasta i la predisposició dels grups tant de l'Entesa com de CiU, donem per tancada aquesta editorial.

BONA FESTA MAJOR i FELICITA'T PEL 25è ANIVERSARI!

El col·lectiu de redacció

1 = tret de l'editorial del número 0 de la 1a etapa.
2 = obtingut de l'editorial del número 1 de la 2a etapa.

E/S Llagostera 12580

Joaquim mascaró salarich

Ctra. C-250 Km.24'3
Telf. i fax. 972 83 15 49
17240 Llagostera- Girona

Col·lectiu de redacció

Marc Coll, Gerard Casanovas, Marta García, Ricard Lloveras, Jordi Casanovas, Xevi Casas, Eduard Comas, Pau Turón, Jordi Molina, Mireia Malagón, Anna Rissech, Lluís Comas.

Col·laboradors:
Ramon Motjé, Joan Frigola, Miquel Codolar, Francesc Sureda, Enric Ramionet, Mireia Collell, Joan Ventura, Fina Gabarrón, Quim Carbó, Arxiu Municipal, Biblioteca Julià Cutillé.

Llagostera, Maig, 2005
"Butlletí de Llagostera" Núm. 6

Portada: *Fotomuntatge* Marta García

Disseny i Maquetació:
Marta García, Gerard Casanovas.
Correccions:
Irene Comas i Mireia Malagón

Dirigit pel:
Col.lectiu de Redacció
C/ St. Pere nº 5
Tel. 972 83 12 10
e-mail:
butlleti_llagostera@hotmail.com

Impressió:
Copidisseny
Tel 972 32 08 94 St Feliu de Guíxols
Dipòsit Legal: GI-1733/95

Amb la col.laboració de:

Diputació de Girona
Ajuntament de Llagostera
Generalitat de Catalunya

Membre de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal

4-7 Actuals

Activitats del poble **8-19**

20-30 Entitats

Escoles **31-33**

35-37 Entrevista Benet Carreras

Reportatge **38-47**

49-58 Veu del lector

Viatges al pensament **59**

61 "Articles determinats"

Don preneu la ratafia? **63**

65-66 Des de ca l'àvia Lola

Una forma diferent de mirar la terra **67-69**

71 X@rxa

Llagostera a la premsa **73**

74-77 Esports i montanya

Raco de la cuina **79**

81-82 Fe de_ratas

Regista Civil **83**

84 Àlbum de fotos

CONTINGUT

Punts de venda: Llibreria Sureda, Llibreria Mallorquí, Llibreria Frigola i Tabacs Montse Plensa

El Col.lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions. El Col.lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col.laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats. L'únic article que expressa l'opinió de tot el Col.lectiu de Redacció és l'Editorial. Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col.lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor. Per raons d'espai, el Col.lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut dels escrits que excedeixin l'extensió d'un foli escrit a doble espai. Totes les entitats del poble que ho desitgin tenen una pàgina del Butlletí a la seva disposició.

Les zones blaves ja estan en marxa!

Des del passat dia 2 de maig, al centre del nostre municipi ja s'aplica la nova normativa d'estacionament.

Darrerament sembla que al poble hi ha hagut un tema de conversa bastant reiteratiu. Les zones blaves que s'han implantat al centre del nostre poble han portat cua, han fet parlar molt a la gent del nostre municipi. Sembla que la decoració celest que s'ha imprès a la via pública no ha agradat a la majoria de veïns i comerciants afectats, ni tampoc a la majoria de Llagosterencs. Això és el que sembla perquè els contraris a la nova mesura han fet molt de rebombori però certament hi ha més adeptes a la mesura del que sembla. Tothom hi ha dit la seva, tothom hi ha posat cullerada però el que és cert és que alguna mesura s'havia d'aplicar... si no ben aviat agafaríem el cotxe per anar de Can Ramiro a Foto Kim! Peròs i contres d'aquesta mesura s'han debatut obertament a les botigues, bars i carrers del poble, ja fa molts de dies que mengem zona blava a totes hores. Per tot això des del butlletí ens hem decidit a tirar endavant un sondeig per saber realment quina és l'opinió d'alguns dels afectats.

Cal aclarir, que l'enquesta es va realitzar durant els dies previs a l'entrada en funcionament d'aquesta nova mesura vial i, per tant, cap de les opinions que hi trobareu ha pogut veure i comprovar realment, durant un temps prudencial, quin és el resultat d'aquest canvi.

D'altra banda, voldríem esmentar que no tothom a qui ens hem adreçat per participar del sondeig s'ha mostrat disposat a col·laborar amb nosaltres, al·legant motius ben diversos, i totalment respectables.

Finalment no ens volem oblidar de donar les gràcies a la gent que molt amablement ha accedit a la nostra petició d'ésser entrevistats, donant el seu parer sobre un tema que, si bé no és nou per a nosaltres, perquè ja fa temps que funciona a les grans ciutats i en d'altres pobles com Llagostera, ara l'hem de saber dur correctament per veure'n els beneficis.

Mireia Malagón i Lluís Comas

EL BUTLLETÍ DEMANA L'OPINIÓ

1) Està d'acord amb la implantació de zones blaves al centre del poble? Per què?

2) En el cas de contestar no a la pregunta 1, quina altra mesura proposa per millorar la circulació i evitar l'aglomeració de vehicles al centre de la nostra població?

3) Creu que la zona blava evitarà que hi hagi cotxes en doble fila als carrers més cèntrics de Llagostera?

Mari Casellas González
Mestra
47 anys
Afectada indirectament

1) No sé si implantar zones blaves arreglarà el problema del trànsit, haurem d'esperar uns dies per veure-ho. El que si està clar és que alguna cosa s'havia de fer.

Per altra banda penso que, solucionar les coses amb diners no sempre és la millor manera però, malauradament, gairebé sempre la més efectiva.

2) La millor mesura seria que cada persona prengués consciència del problema i es proposés utilitzar menys el cotxe per moure's pel poble. Ara bé, hem de ser realistes perquè ja sabem que això no passarà. A vegades també és impossible fer-ho. Jo mateixa sóc de fora i per venir a treballar utilitzo el meu vehicle, que serà un més dels cotxes que s'hauran d'aparcar.

3) No ho crec pas. La gent no aparcarà bé i pagarà per comprar pa, el diari, recollir els nens..., per fer aquelles coses que, teòricament, es fan en "un moment".

Dolors Creus Gibert
Mestra
34 anys
Afectada indirectament

1) No. Perquè crec que aquesta mesura és més recaptatòria que efectiva.

2) En altres poblacions, com per exemple Cardedeu, Montmeló, Llinars del Vallès... s'ha implantat la zona vermella. L'efectivitat d'aquesta mesura s'equipara a la zona blava, a diferència, però, que la zona vermella és gratuïta. El seu funcionament es base en un disc horari que marca l'hora d'arribada i, automàticament, l'hora de sortida (màxim 90 minuts d'estacionament permès).

Aquest disc horari el facilita l'ajuntament del poble, gratuïtament, a tothom que ho desitgi. La zona vermella resta igualment controlada per un vigilant, sancionant tan sols les infraccions horàries.

3) Hauria d'evitar-ho atès que és un servei de pagament i, com a tal, caldria que estigués ben controlat.

Roser Calvet Ribas
Florista
41 anys
Afectada indirectament

1) No. Perquè penso que aquesta mesura afecta directament als comerços del centre del poble i en certa manera els perjudicarà.

2) Una solució seria que fessin un pàrquing municipal a les rodalies del centre urbà i que la gent s'acostumés a anar més a peu.

3) No, perquè la gent que hagi de fer alguna compra ràpida continuarà aparcant com fins ara i s'estalviarà de pagar.

Sílvia Fà Cateura
Educadora
d'educació especial
25 anys
Afectada indirectament

1) Sí, perquè crec que és l'evolució normal d'un poble. Si la gent per si mateixa no és capaç de deixar el cotxe a casa per anar a comprar al centre del poble i es desplaçar-se a tot arreu en cotxe, hi ha d'haver la mesura correctora què en aquest cas és la zona d'estacionament pagant. Tampoc és excessivament car, així que la gent que no tingui altra opció que utilitzar el vehicle per pocs diners podrà estacionar i així aconseguirem que hi hagi mobilitat de vehicles.

2) La veritat és que ara mateix no se m'acudeix una alternativa viable. El que aniria bé és disposar d'un pàrquing municipal però no sé on s'hauria d'ubicar.

3) La zona blava en sí no, però el vigilant que hi hagi s'haurà d'encarregar de què els cotxes no s'aparquin en doble fila. De fet, des de que hi ha la zona blava pintada s'ha notat millora, hi ha més aparcament.

Remei Dausà i Massa
Administrativa
57 anys
Afectada directament

1) Sí i no. Sí, perquè s'havia d'aplicar alguna mesura. És una manera de crear més llocs d'aparcament i d'evitar que hi hagi vehicles estacionats en un mateix lloc durant hores. No, perquè com a veïna afectada em trobo que tinc dos vehicles que no caben al meu garatge i a casa ens veurem obligats a pagar o a aparcar lluny. Crec que quan la mesura hagi entrat en vigor es podrà fer una valoració amb més arguments.

2) Hauria d'haver-hi més llocs d'aparcament, facilitar alguna zona de pàrquing.

3) Tot dependrà del comportament de la gent, és clar, però el que no pot ser és que la gent pagui per aparcar a la zona blava i hi hagi vehicles aparcats en doble fila. La policia i el vigilant de la zona blava hauran de portar a terme la seva tasca i evitar que això passi.

Carles Soler Salvador
Cambrer/ propietari bar
29 anys
Afectat directament

1) No. Perquè la implantació d'aquesta mesura m'afecta directament, ja que el meu local es troba en la zona afectada.

2) Penso que la policia hauria de portar a terme la seva feina i controlar tant l'estacionament com la circulació dins del poble. D'aquesta manera es milloraria en tots dos aspectes.

3) No, crec que la gent continuarà aparcant allà on vulgui.

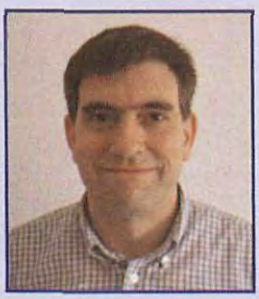

Joaquim Palomo Aguilar
Fotògraf
41 anys
Afectat directament

1) D'acord no hi estic, més que res pel mal que fa als veïns, però, d'alguna manera s'havia d'aconseguir que hi hagués mobilitat de vehicles. Tot i això un cop implantada no sé que serà pitjor..., s'haurà d'esperar a veure els resultats.

2) Allò ideal serien pàrquings públics, però sembla que és impossible i bastant complicat.

3) Penso que el que evita que hi hagi cotxes aparcats en doble fila és la vigilància policial. Durant el mes de gener hi va haver una vigilància constant i la veritat és que la doble fila va disminuir. Ara bé, zona blava i doble fila no lliga, si s'aparca pagant i a sobre hi ha dobles files..., el vigilant haurà d'encarregar-se de què això no passi.

Josep Llinàs Llinàs
Administratiu
44 anys
Afectat indirectament

1) Em sembla bé si es tracta de desincentivar l'ús abusiu del cotxe per anar a tot arreu, ja que per a determinats desplaçaments interns no fa falta utilitzar-lo sempre. Reconec que és una mesura incòmode i entenc que s'han de tenir en compte els interessos dels comerciants i les necessitats dels veïns de la zona, que han de tenir un tracte preferent.

2) La millor manera d'evitar aglomeracions de vehicles és declarar el centre zona peatonal, evidentment. Però ara per ara entenc que ningú no s'hi atreveixi. La zona blava pot ser un primer pas, i s'ha de veure quins resultats dóna.

3) Si la zona blava serveix per restringir el trànsit, s'evitaran desplaçaments i es reduiran, per tant, les possibilitats d'aparcar en doble fila.

Però aparcar malament és una pràctica habitual del mal conductor, del que no respecta els altres ni les normes de circulació, i aquest difícilment farà cas de les zones blaves.

Dolors Picó Amat
Esteticista
34 anys
Afectada directament

1) Fins que no vaig veure el preu del tiquet em semblava una mesura per fluïdificar l'aparcament, però ara considero desmesurat el preu per una hora o més. Això fa que els establiments que oferim serveis de llarga durada puguem veure afectats els nostres negocis.

2) Es podia haver posat una zona blava de rellotge controlada pels policies locals i el que no ho respectés, multar-lo. També penso que la disciplina ha de ser per tots igual.

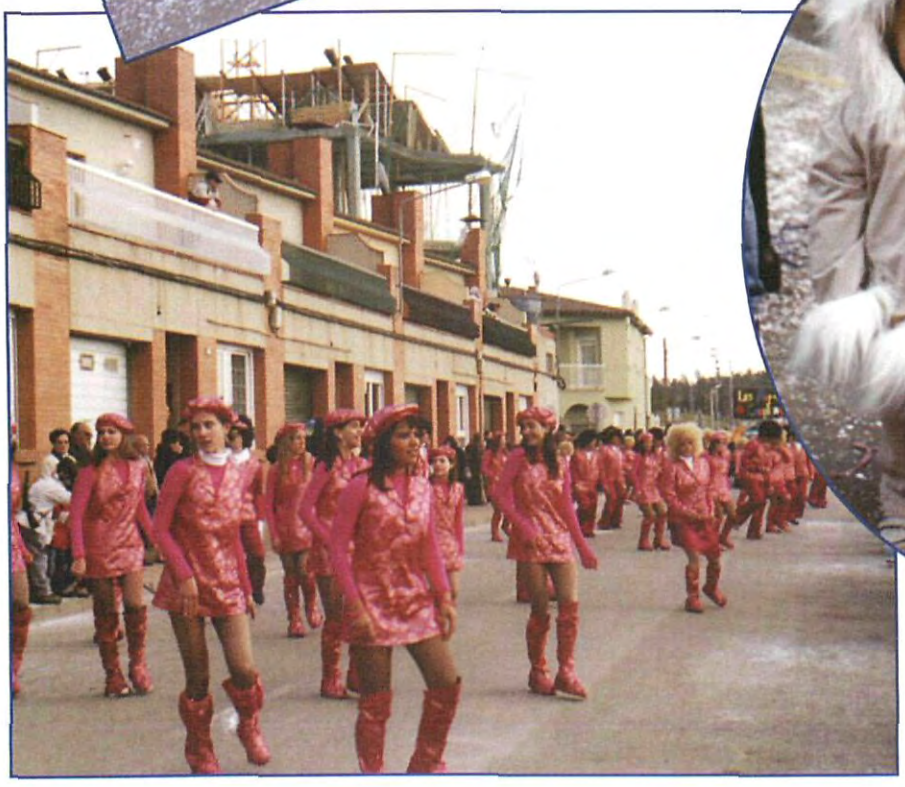
3) No. Només deixarà d'haver-n'hi als carrers on està previst ubicar pilones i testos, deixant un sol carril de circulació.

Carnaval 2005

Fira Rebaixa

Un any més s'ha portat a terme la Fira rebaixa, arribant així a la quarta edició. Aquesta fira organitzada per la Unió de Botiguers va tenir lloc al Local Polivalent el matí del diumenge 13 de febrer.

Diversos comerciants del poble van poder oferir al públic productes de temporada a un preu més econòmic posant fi així al període de rebaixes d'hivern.

Tot i caure quatre gotes la fira va gaudir d'una gran afluència de públic que va aprofitar per fer algunes compres. A més a més, hi va haver servei de bar a càrrec dels alumnes de l'Institut i, a l'entrada del local, un castell inflable que va tenir ben entretinguda la canalla.

Mireia Malagón Dausà

Acte de Recuperació dels papers dels represaliats del Franquisme

El dia 11 de març va tenir lloc al local social de la Caixa un acte públic en el qual un grup de familiars de represaliats pel franquisme varen lliurar una còpia del consell de guerra dels seus familiars a l'Ajuntament per ser dipositada a l'arxiu municipal. L'acte va anar seguit d'una conferencia de l'advocat Sebastià Salellas i Magret intitulada "Els Consells de Guerra, 1939-1975. La justícia al servei de la repressió" .

Aquest lliurament de les còpies del sumaris és una de les iniciatives d'aquest grup de familiars que del 2003 cap aquí han promogut també una ofrena floral anual en record dels executats al cementiri de Girona i han presentat recursos sol·licitant l'anul·lació dels consells de guerra davant del Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional, recursos que defensa l'advocat Sebastià Salellas

L'arxiu de la Capitanía Militar de Barcelona, d'on s'han tret les còpies dels sumaris, conserva milers de metres lineals de documentació relacionada amb la repressió franquista, és una documentació d'accés públic, que pot ser consultada per tothom sense restriccions, però no hi ha dubte que tenir-ne un còpia a l'arxiu municipal de Llagostera facilita enormement el coneixement d'aquest període sobre el qual encara s'ha investigat tan poc. Cal agraír aquest acte de donació a les famílies dels represaliats. En aquests documents els seus pares, els avis o els oncles són descrits amb els pitjors qualificatius que es pot dir a una persona i tot i amb això han volgut que puguin ser llegits per tothom qui ho desitgi perquè creuen que forma part de la nostra història i que tenim dret a conèixer-la

Es tracta de 8 consells de guerra en els quals es jutja 25 llagosterencs i 4 persones que en els moments dels fets no residien a Llagostera, però els descendents dels quals actualment són llagosterencs.

Tot i que no són la totalitat dels processos que varen afectar gent de Llagostera, són una mostra prou significativa per començar a estudiar aquest període de la nostra història

El primer procés comença el 22 de març de 1939, hi són encausats 18 llagosterencs. En molts pocs dies, el 15 d'abril, es dicta sentència de mort per a Llorenç Gabarrón Pérez, Enric Pereferrer Viola, Francisco Valls Ribas, Josep Payret Mayol, Jaume Prim Gutarra, Pere Ponce Jerez i Florentí Homs Jovanet. Tots ells són executats el 12 de maig.

A Lluís Companyó Tarrés, Emili Rissech Gispert, Joaquim Comas Buixeda, Agustí Coll Planella, Josep Miquel Pratsevall i Pere Piella Collell els va sortir una pena de 30 anys de presó. A Climent Rodas Mont i Amadeu Dausà Carbó de 20 anys i de 12 anys i un dia a Narcís Maimí Tarrè, Miquel Quintana Freixas i Josep Reixach Salomé.

El dia 1 de maig de 1939 comença el consell de guerra contra Julià Xirgu Bergoñós i Josep Lloveras Casadevall , la sentència, molt ràpida també, (23 de juny) és de reclusió perpètua per a Julià Xirgu i pena de mort per a Josep Lloveras, que és executat el 22 d'octubre de 1939.

El 29 d'agost de 1939 la sentència d'un altre consell de guerra condemnava a 20 anys de presó Silveri Roure Lluís, a 12 anys i un dia Josep Sagué Xargay i Joan Torres Darder i absolia Francisco Ragolta Massó.

L'últim dels consells de guerra que coneixem i segurament l'últim que es va iniciar a un llagosterenc és el d'Eugeni Gurnés Bou, comdemnat a mort i executat el 7 de maig de 1943 al cementiri de Girona com tots els altres 8 afusellats. Eugeni Gurnés és de tots els executats el més rellevant políticament ja que va ser alcalde de Llagostera del 24 de novembre del 1936 al 28 d'octubre de 1937.

Tots són acusats de "rebelión militar" o "auxilio a la rebelión", el grau més o menys extrem de la pena que se'ls imposa està relacionat amb la implicació que es considera que cada un d'ells tingueren en fets ocorreguts durant el període republicà. Amb tot, cal tenir present que la veu dels acusats amb prou feines se sent en aquests papers. La investigació, la part indagatòria de tot procés, en aquest cas no existeix, no hi ha proves, no hi ha testimonis presencials dels fets que els imputen... res encaminat a establir les responsabilitats reals sobre els fets i sobretot als fets més greus: l'assassinat de tres capellans i un germà de la Doctrina Cristiana.

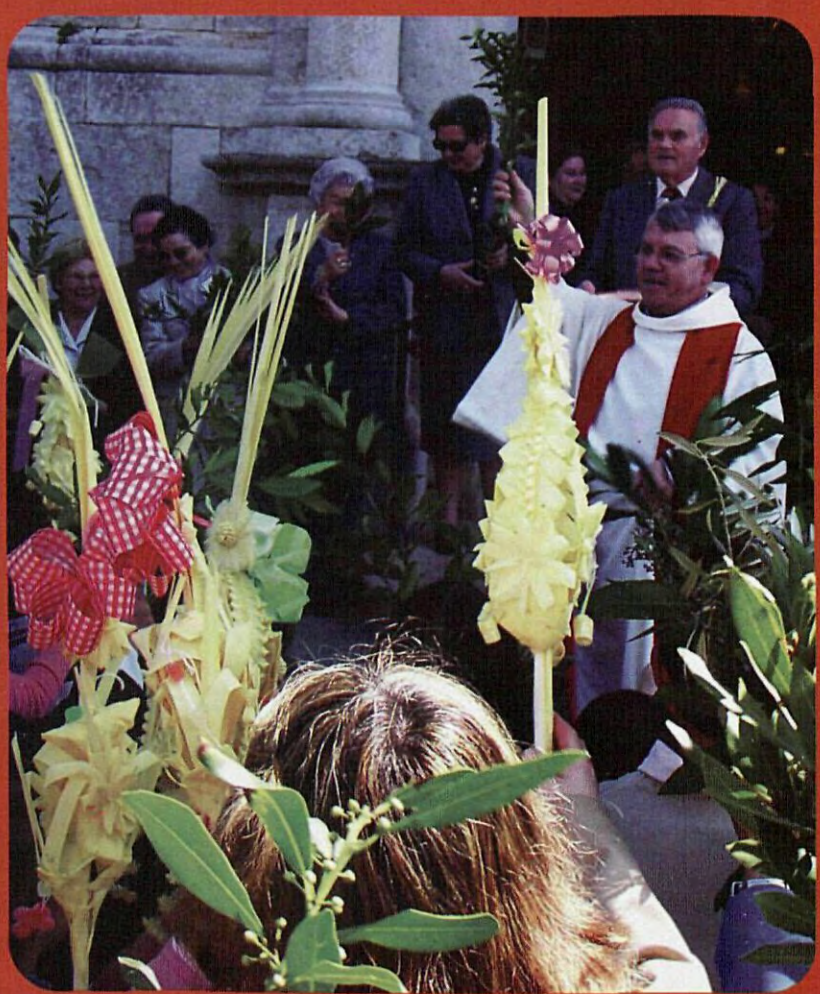
L'acusació és en base en les declaracions d'alguns llagosterencs, encapçalats per l'alcalde i els caps de falange, en què es valora la ideologia de l'encausat: "sujeto de ideologia marcadament extremista", "afiliado a la CNT", "de ideología marxista", "gran propagandista de la causa roja", el seu comportament: "de conducta depravada e inmoral", "de pésima moral", els seus càrrecs: "fue alcalde del tercer Ayuntamiento rojo", "prestó servicos como miliciano", "fue nombrado delegado de Abastos" i el que se suposa que pot ser capaç de fer un "sujeto extremadamente violento". La responsabilitat real dels encausats sobre fets delictius concrets queda sense definir

Marta Albà Espinet
Arxivera Municipal

Setmana Santa

Rams

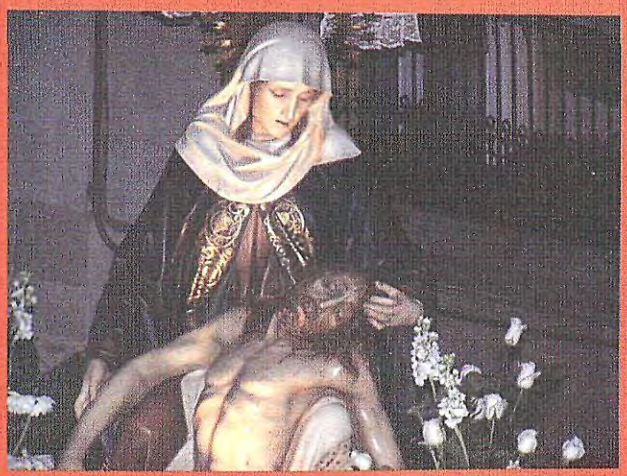

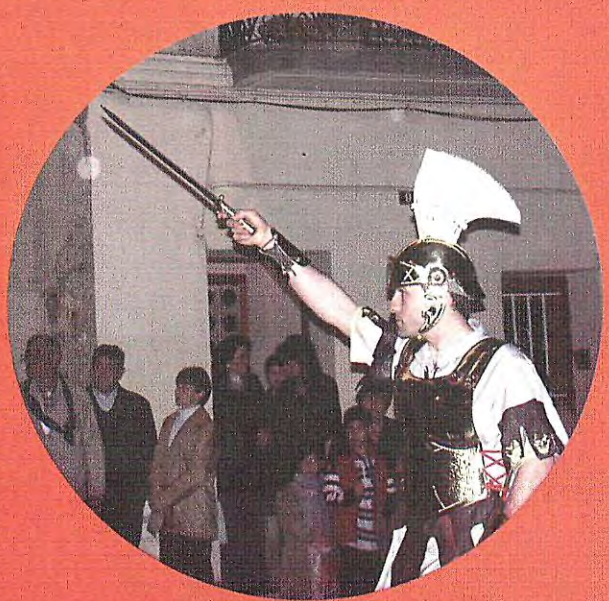

Processó

Mª Carme Valentí
PERRUQUERIA

Passeig Pompeu Fabra, 36 — 17240 LLAGOSTERA
Telèfon 972 83 06 20 — Girona

Des de 1952

Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

Carns Esteve

QUISSO

-Perruqueria i estètica Canina i Felina
-Venda d'Animals de companyia
-Venda d'accessoris
-Reptils
-Recollida a domicili

En Perruqueria
horas convingudas
655 07 89 72

C/ Compte Guifré, 27
Tel. 972 831 215
17240 LLAGOSTERA

Salò de Perruqueria

PLANXISTERIA i PINTURA
ALBERT

Albert Mallorquí i Guich

Ctra. Tossa, 45
Tel. 80 53 09 — **17240 LLAGOSTERA**

FERROS FORJATS
JOSEP AIGUABELLA
CARPINTERIA METAL.LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL.LICA
* * *

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70 — **17240 LLAGOSTERA** (Girona)

CONFECCIONS
J. CAPDEVILA
c/. Comte Guifré, 6
Tel. (972) 83 00 88
17240 LLAGOSTERA

Tapisseria i Tendals
Sanchez
☎ 972 83 03 87

Confecció i col-locació de tot tipus de tendals
Pressupostos sense compromís
C/ Barcelona, 16 17240 Llagostera (Gi)

Nevada a Llagostera

www.textiltarrgo.com

tèxtil Tarragó

VENDA AL DETALL D'ARTICLES PER LA LLAR:

-tovalloles de pltaja

-tovalloles per la llar

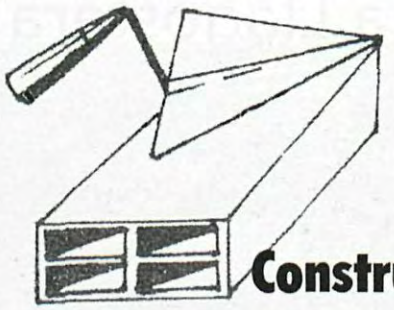
-fundes nòrdiques

-farcits nòrdics

-llençols, ...

HORARI: divendres de 15:00 a 19:00

c/ Garbí s/n - P.I. Llagostera
17240 Llagostera (Girona) - Spain
Tel. 972 83 18 03 - Fax 972 83 16 09
textiltarrago@textiltarrago.com

Construccions

Manel Malagón Serrano

Comte Guifré, 2, 2n, 1a
17240 Llagostera
Telf.: 972 83 01 03
Mòbil: 616 83 87 53

SERVEI DE NETEJA DE XEMENEIES

AUTOESCOLA LLAGOSTERA

Passeig Tomàs Boada, 10
Tel. 972 830081
Fax 972 830342
17240 LLAGOSTERA

Pl. Narcís Monturiol, 30
Tel. 972 850546
17411 VIDRERES

Av. Catalunya, 35, baixos
Tel. 972165537
17412 MAÇANET DE LA SELVA

C/ Rossinyol, s/n
Tel. 972 470772
17455 CALDES DE MALAVELLA

II República

"Catalans: interpretant el sentiment i els anhels del poble que acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com estat integrant de la Federació Ibèrica". Amb aquestes paraules, oïdes en la plaça de Sant Jaume per boca del futur president de la Generalitat, Francesc Macià, en un memorable 14 d'abril del 1931; el poble s'assabentava de la vinguda de la II República Espanyola, llargament anhelada.

Amb les mateixes paraules comença davant del monument de l'Exili en un altre 14 d'abril de setanta-quatre anys després, aquest cop pronunciades per la regidora de cultura de Llagostera, Eugenia Comas, en un acte fet per Esquerra Republicana de Catalunya.

Després d'escoltar l'històric discurs, el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, en Salvador, es queixa de l'ignorància que té el jovent sobre aquells fets cabdals de la nostra recent història. Un cop acabat, s'ha fet una ofrena floral en memòria dels defensors de la República mentre el públic assistent cantava l'himne del nostre país, Els Segadors. Un cop conclòs, l'acte ha finit.

Pau Turón

Dos dels moments que es van poder veure durant lacte.

Llagostera porta cuiners de primera al Japó

Un grup de joves promeses de diferents restaurants gironins constituïts en l'associació Joves Cuiners va emprendre, a inicis de març, un dels primers projectes en comú: viatjar al Japó per donar a conèixer la cuina catalana i enriquir-se de la gastronomia japonesa.

Una notícia així, a priori, malgrat constatar un fet prou conegut com és l'immillorable moment que viu la cuina del país, no tindria massa motius per guanyar-se un espai dins d'aquesta revista. És clar que, si afegim que en Marc Gascons (de Els Tinars) i la Maria Hernández (de Ca la Maria) es trobaven entre aquella colla de talentosos... tot pren sentit. Aquests darrers dies, diverses veus enteses han pronosticat que algun d'aquests Joves Cuiners (això de "joves", amb raó, ja que cap d'ells arriba encara a la trentena!), prendrà el relleu dels mestres d'avui (ja sabeu: Ferran Adrià, Joan Roca, Carme Ruscalleda, etc.).

Així doncs, sibarites, ja ho sabeu: per satisfer el paladar... Llagostera!

Felicitats a en Marc i la Maria!

El col·lectiu de redacció

JOAQUIM COMAS CORRIUS S.L.
CONSTRUCCIÓ D' OBRES C.I.F.: B-17034265

Carrer Maiena, 15 - Telèfon i Fax: (972) 83 02 06
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Òptica Milent
Plaça Catalunya, s/n
17240 LLAGOSTERA
Tel.972 83 05 99

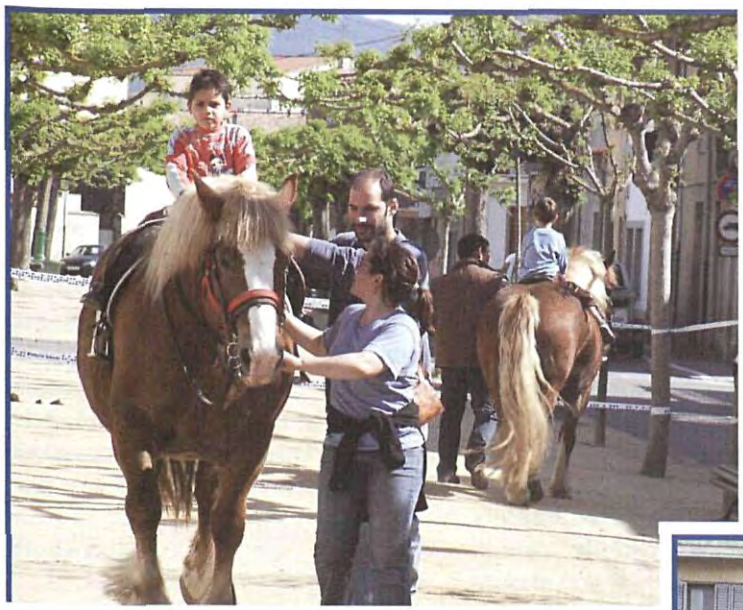
BOBINATGES FRANCESC
C/ Gavarres, 24
Tel. 972 83 09 73
17240 **LLAGOSTERA**
(Girona)

TALLER MECÀNIC
Joan Puig
I FILLS S.L.
Servei de Grua Permanent

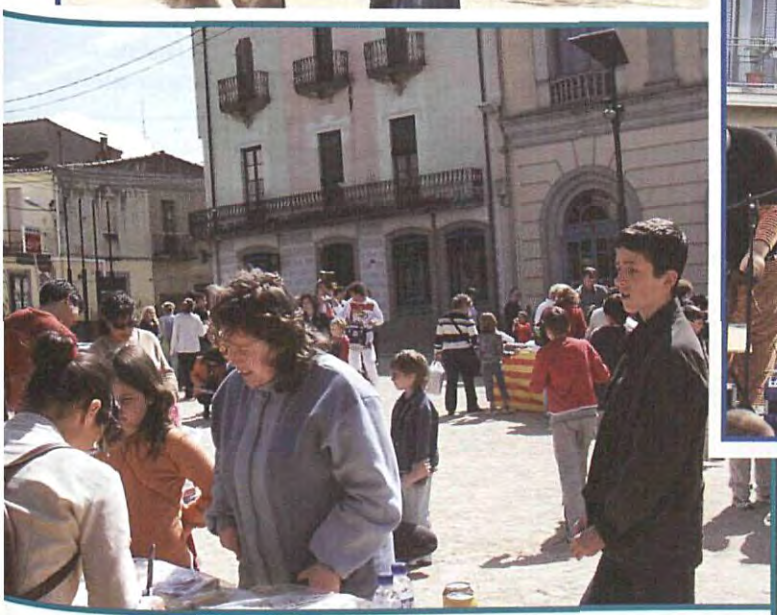
Reparació i Venda de tota mena de maquinària agrícola, jardineria i forestal

Ctra de Tossa, 13 • 17240 LLAGOSTERA
Tels: Part. 972 83 03 89 • Taller: 972 80 56 84

Sant Jordi 2005

Club Futbol C.P. Llagosterenc

S'està acabant la temporada 04/05 i des del futbol base de Llagostera podem parlar d'una gran temporada a nivell esportiu, social i educatiu.

Tot i que queden encara algunes jornades per finalitzar la lliga comarcal organitzada pel Consell Esportiu del Gironès, des del club volem felicitar tots els nens pel bon joc que ens han mostrat i els entrenadors per la gran tasca que realitzen setmana rera setmana.

Aquesta bona tasca queda reflectida en els resultats obtinguts per dos dels equips de l'entitat, que van quedar campions durant la primera fase (benjamí "B" i prebenjamí "C") i que en aquesta segona fase estan lluitant amb els equips més forts de la comarca amb sort diversa (el benjamí "B" està lluitant per la 3a posició i el prebenjamí "C" per la 1a).

Pel que fa als altres dos equips (benjamí "A" i prebenjamí "D") estan demostrant una gran passió pel futbol i un gran compromís amb l'equip, ja que després d'estar tota la temporada amb set jugadors justos i que els resultats no han acompanyat massa, segueixen lluitant al màxim i demostren un gran afany per aprendre i millorar constantment.

És per tot això que us volem encoratjar a venir al camp del Casal algun diumenge al matí a gaudir del bon futbol amb el que ens han acostumant els nostres jugadors aquest any.

Com cada any, el C.F.C.P. Llagosterenc ha pagat una sortida als jugadors de l'equip d'últim any (benjamí "A") com a agraïment a la seva dedicació al club. Aquest any hem tornat a anar a disputar el torneig de Seté (França). La sortida va anar d'allò més bé, ens ho vam passar molt bé tots junts, el temps ens va acompanyar i els nens van deixar el futbol de Llagostera en un molt bon lloc.

I ja per acabar, només manca agrair a la Penya Barcelonista de Llagostera i al Sr. Manel García, la seva amabilitat en cedir-nos entrades per anar a veure el partit entre el Barça i el Getafe al Camp Nou, i desitjar-vos a tots una bona Festa Major. Si passeu per la barra del local polivalent ens trobareu allà intentant fer algun caleró pels petits futbolistes de Llagostera, o sigui que us hi esperem a tots!!

C.F.C.P. Llagosterenc

TABACS
MONTSE PLENSE SENDRA
C. Camprodon, 10
Tel 972 83 05 28
17.240 LLAGOSTERA (Girona)

LLIBRERIA
PAPERERIA
MALLORQUÍ
FOTOCOPIES
OBJECTES DE REGAL
I JOGUINES
Passeig Pompeu Fabra, 21
Telèfon 83 03 33
LLAGOSTERA

IMPREMTA
NONELL
TEL: 972 830 045
FAX: 972 805 494
C/ CONCEPCIÓ, 27
17240 LLAGOSTERA

Dietètica,
Herboristeria
Cosmètica natural
la natura
Passeig Pompeu Fabra, 46 - Llagostera
Tel. 972.80.56.13 - 972.83.10.39

Junta Econòmica de la Parròquia

TEULAT DE L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE LLAGOSTERA

CAMPANYA DE RESTAURACIÓ

Després d'uns mesos de converses entre les diferents institucions (Bisbat, Ajuntament i Diputació), podem dir, en aquests moments, que ja hi ha concretat el projecte, el pressupost de l'obra i el sistema de finançament.

Es preveu poder començar l'obra ben aviat, després d'acabar d'ultimar i concretar alguns aspectes.

Pressupost

El pressupost total de l'obra és de: 202.369,03 euros

Per capítols es detalla així:

Obres prèvies	25.931,40 euros
Enderrocs	28.939,48
Estructura	51.780,31
Coberta	52.097,65
Comunidor	33.130,25
Varis	10.489,94 euros

Conveni

El volum de l'obra demanava la implicació de les institucions per tal d'assegurar la rehabilitació i consolidació de l'edifici. Per això, quan surti aquest Butlletí, segurament ja s'haurà signat un conveni a tres bandes: Ajuntament, Diputació i Parròquia/Bisbat, que finançaran el cost del projecte a parts iguals.

Com col·laborar-hi

El pressupost és crescut a causa de la magnitud de l'obra. Per això cal la col·laboració més àmplia possible.

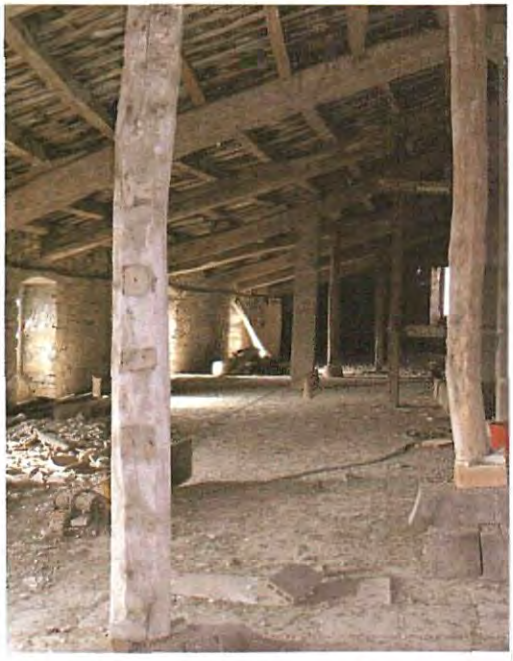
Hi participen, en règim de conveni, Ajuntament i Diputació, col·laborant en el seu finançament amb 67.456,34 euros cada institució. Però queda la part de la Parròquia/Bisbat, en què hem de contribuir nosaltres, els qui ens estimem l'edifici per tot el que simbolitza.

Traduït en números vol dir que ens toca aportar, amb l'ajut del Bisbat, la quantitat de 67.456,34 euros.

Com fer-ho?

La Junta d'economia de la Parròquia hem pensat en diferents sistemes:

L'estat actual del taulat de l'església

- A través de col·lectes periòdiques que es faran a l'església.
- Fent un ingrés a un dels comptes següents:

2030 0076 83 3000003393 Caixa de Girona (plaça Catalunya, 8)

2100 0083 87 0101480922 La Caixa (plaça Catalunya, 5)

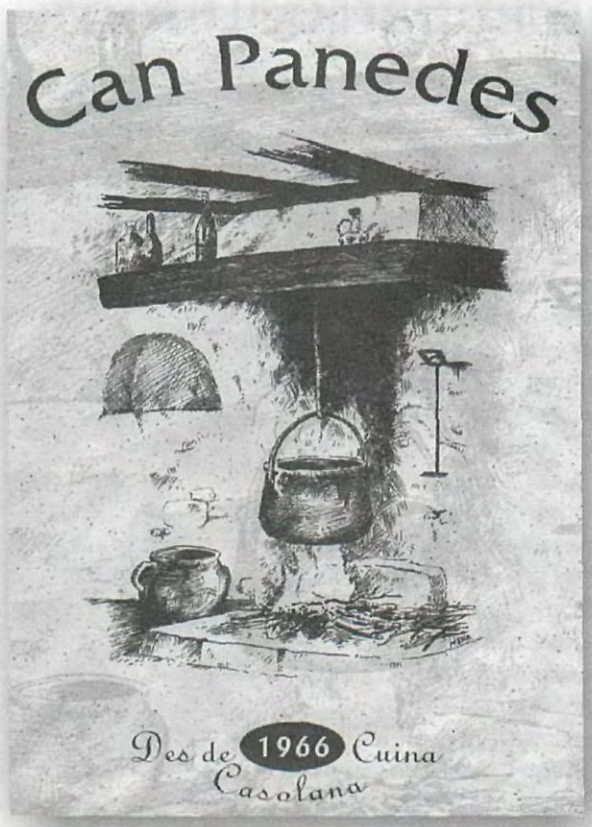
- Donatius personals, al despatx de la Parròquia (c/ Processó, 3)
- Altres campanyes que es procurarà dur a terme.

Deducció del 25% de l'IRPF

Un aspecte que cal tenir present és que, per a qui ho desitgi, els donatius que es facin per a la restauració del teulat de l'església, desgraven el 25% de l'IRPF (Segons Llei 49/02 de 23-12-2002, B.O.E. del 24 de desembre 2002)

La Junta d'economia de la Parròquia confia en la bona acollida que tindrà aquesta "Campanya pel teulat de l'església" i us en dóna les gràcies per endavant.

Junta d'economia de la Parròquia

Carretera
de Sant Feliu a Girona,
C_65 Km. 12
Tel. 972 83 03 56

MAS TARRÈ

Restaurant

Ctra. De Vidreres a St. Feliu de Guixols. Km 25 LLAGOSTERA - Tel. 972 83 14 27

Parelles lingüístiques

El grup humà que representa el GRAMC (Grups de Recerca i Actuació sobre Minories Culturals i Treballadors Estrangers) a Llagostera, des de fa ja uns quants mesos, tira endavant l'interessant projecte de les parelles lingüístiques. Aquesta iniciativa pretén facilitar la integració dels nouvinguts mitjançant l'actuació d'un mitjancer que resulta ser algú del país, que domini el català i conegui suficientment els trets identitaris de la nostra cultura. Així doncs, convocant periòdicament un immigrant amb qualsevol persona que s'ofereixi voluntària per acatar amb compromís aquestes trobades informals (ja sigui en un bar de la vila, en alguna de les zones ajardinades o en qualsevol altre racó). El GRAMC agilita l'adaptació dels qui arriben al municipi i sensibilitza, alhora, els propis convilatans.

Perquè cada interlocutor és un món i cada home una font de coneixement, perquè creiem en la causa i aplaudim les més de 20 parelles que ja s'han format al nostre poble; per tot això, ens comprometem, al llarg dels propers números, a oferir el testimoniatge, les vivències i les impressions de diferents voluntaris i voluntàries que participen en aquesta campanya.

El col·lectiu de redacció

Des de mitjans de febrer m'he anat trobant periòdicament (un cop per setmana) amb un jove magribí, o millor dit, berber, que vivia a Nador, i que va haver d'emigrar al nostre país ja fa més de 7 anys. El primer que em va dir fou el seu nom: Ahmed, ràpidament i amb to de disculpa hem comentava que també li podia dir Jaime, ja que a Llagostera li deien així ("curiosa" castellanització). Però bé, jo li continuo dient Ahmed.

Quan m'imagino ser jo qui es troba en la seva situació, el primer que em passa pel cap és una sensació de POR. Així doncs, com ens sentiríem en un altre país, on hi ha una llengua totalment diferent a la nostra, una altra cultura, un altre model de societat, i tantes altres qüestions que ens diferencien? I per si això fos poc, com estaríem si davant d'aquests problemes ens trobéssim sols, o pitjor, marginats i menystinguts? D'aquesta manera, no cal que us digui que el que més m'impressiona del meu amic és la seva situació d'extrema solitud i, amb això, el seu coratge per estar entre nosaltres.

La meva parella lingüística domina perfectament el castellà, de forma que el meu treball s'intensifica en ensenyar-li el català. Un primer pas és la seva comprensió i, qui sap, d'aquí un temps potser parlar-lo; però bé, com ell diu: de mica en mica. Tanmateix, la tasca de la parella lingüística va més enllà de l'ensenyament del nostre idioma, ja que, al treball d'integració cal afegir-hi un rerafons humà, és a dir, tot el que comporta una relació d'amistat amb algú nouvingut: anar a comprar, explicar-li el contingut de les factures o, simplement, anar a fer un cafè a un bar i contemplar de primera mà com et sents observat pels ulls d'individus "autòctons".

En les nostres converses de quotidianitat, sovintegen les xerrades futbolístiques (una anècdota que no té pèrdua és que resulta ser més "culé" que jo! -segurament el localisme em juga una mala passada-). També he constatat, amb grata sorpresa, que és conscient de la nostra particularitat nacional com a catalans, probablement perquè la seva realitat berber també el fa ser ampli de mires.

Tampoc m'agradaria donar cap lliçó moral sobre la immigració, ja que tothom és conscient (uns més que altres) del seu comportament vers els immigrants. De totes maneres, a ningú li estranyarà que hagi constatat algun que altre prejudici; no obstant, deixeu-me dir que, des del meu punt de vista, és una minoria ignorant i egoista.

Per altra banda, la meva relació amb l'Ahmed, a part de la satisfacció per la nostra amistat, m'està ajudant molt a conèixer la situació magribina a Catalunya i, més concretament a Llagostera, així com a observar les diferents visions i perspectives de les relacions socials. De manera que, dins el nostre "oasi", no hem de perdre aquesta realitat que, potser a alguns, passa desapercebuda. A més a més, m'està ensenyant algunes paraules amb berber o tamazic, idioma molt antic carregat d'influències i riqueses.

Finalment, m'agradaria animar a tothom a col·laborar amb la tasca de les parelles lingüístiques, ja que és un marc immillorable per conèixer la immigració al nostre municipi i, des de la meva poca experiència, la integració ens responsabilitza a tots. M'agradaria, abans de concloure, constatar la facilitat amb què podem fer una mica d'humanitat; un sentit humà que, amb l'evasió del nostre dia a dia, encaminem, només de puntetes, al llarg de la nostra vida. Aquesta experiència ha conduït, inequívocament, a una bona amistat en què riures i tristeses s'han anat barrejant, provocant un seguit d'emocions que mai hauria pogut sentir si hagués optat per girar l'esquena a la immigració. Simplement, acabo amb la sensació d'haver guanyat un amic.

Dani Daunis Llobet

VOLUNTARIS PER A LA FORMACIÓ DE PARELLES LINGÜÍSTIQUES AMB IMMIGRANTS

IFORMACIÓ: Enric Ramionet (tel. 972 83 18 19)

Tot per als seus animals de companyia

AQUARAMA SANT ANTONI

* Peixos
* Ocells
* Gàbies

Carrer Comte Guifré, 21
Telèfon: 972 83 03 21
17240 **LLAGOSTERA** (Girona)

COMERCIAL MONTSE

*** P. RABASEDAS - M. BOADELLA, C.B.**

CONFECCIONS - GÈNERE DE PUNT
LLENCERIA - CORSETERIA
ROBA DE CASA

Plaça Catalunya, 1 - Local A
Tel. 972 83 05 46
17240 **LLAGOSTERA**

Soler

mobles i cortines

edit

C. Àngel Guimerà, 6 - Tel 972 83 00 44 - Llagostera

Constructor d'Obres

Martí Plà

C/. Músic Aguiló,3
Telèfon (972) 83 04 17

17240 Llagostera
(Girona)

Mas Maiensa
vivers
jardineria

V.Bruguera 7
17240 LLagostera Girona

Tel 972 83 07 45

D'SPORTS

Pl. Campmany, 6 . 17240 Llagostera . Tel: 972 83 00 02

JP *Transports*

JAPIC PETIT, S.A.

TRANSPORTS INTERNACIONALS I NACIONALS

Carrer Girona, 18 - Tels. (972) 83 03 04 - 80 52 57 - FAX 83 05 55
17240 LLAGOSTERA (Girona)

MALCA pintors
llagostera

pintura decoratica i estucs

Mateu Font Plana
Albert Font Valenti
Tel. 972 83 03 31/ 636 81 95 01

C/Costa Brava, 44 17240 Llagostera (Girona)

Nicaragua, ensenyar sense recursos

Quan parlo de Nicaragua el primer que em ve al cap és la imatge d'uns nens descalços, amb poca roba, jugant al mig d'un carrer sense asfaltar, però molt contents i feliços, una felicitat que molts dels nostres nens no són capaços d'aconseguir. Aquest fet tant simple és difícil d'entendre des d'aquí ja que ens sembla que en el país més pobre d'Amèrica Central la gent ha de patir molt.

La primera vegada que vaig conèixer personalment aquest fascinant país va ser el març de l'any 2000, quan vaig tenir l'oportunitat de passar uns quinze dies convivint amb la gent d'un poblet del nord del país, anomenat Somoto. Feia dos anys que havia passat el destructiu huracà Mitch i encara se'n podien veure els efectes. Després d'aquesta catàstrofe tots els països es van bolcar a enviar diners però a aquella zona, que era una de les més afectades, encara no havien arribat. Els polítics corruptes que governaven en aquell moment ja es van preocupar de repartir-se'n una part i l'altra destinar-la a les zones turístiques on l'huracà no el van ni veure, però resulta que eren zones on ells tenen la caseta per passar les vacances.

Vam passar els ;uinze dies a casa d'una família. L'estructura familiar és molt diferent a la nostra; en aquesta hi vivia la mare, que era el cap de família, el pare, un fill del matrimoni i una néta, de la qual l'àvia s'havia fet càrrec de molt petita perquè la mare no podia a causa de motius econòmics. A més a més, tenien dos fills fora del país, un a Barcelona, treballant i estudiant alhora, i un altre a Girona. Per ells, sortir del país és la solució per abandonar una situació d'atur després d'acabar els estudis. Quan arriben aquí no ho tenen gens fàcil i sobretot enyoren molt el seu país i la seva família: els lligams familiars són molt importants i molt forts.

El que més em va sorprendre és l'elevat nivell d'estudis: la majoria de nois i noies, o millor dit, d'homes i de dones que van estudiar fa uns quinze o vint anys, o sigui, els que tenen una edat compresa entre vint-i-cinc i trenta anys, tenen estudis universitaris. Tota aquesta gent es va formar a l'època de la revolució sandinista i es donava molta importància a la formació acadèmica. Els que no podien estudiar al país anaven a Cuba o a altres països a fer la carrera que havien escollit, per tant, en aquesta franja d'edat la gent està ben formada, el problema és que hi ha més d'un 70% d'atur i no veuen cap futur.

Actualment la situació és molt diferent, l'educació és un luxe i només uns quants privilegiats poden accedir-hi. El govern va construir algunes escoles, o millor dit, alguns edificis que no va dotar ni de professorat ni de material. El lema del govern era "OBRAS, NO PALABRAS", però jo sempre he pensat que hi havia un error de puntuació i que la seva campanya era "OBRAS NO, PALABRAS". A vegades ens queixem de l'estat del nostres instituts i de les condicions en què hem de treballar, però quan tornes d'un país com Nicaragua valores les coses d'una altra manera. Recordo el que em va explicar un professor d'institut, que sempre havia ensenyat al nucli urbà del municipi, però que ara havien destinat a una comunitat rural que es trobava a cinc hores a cavall. Tot i això el seu principal problema no era el desplaçament, sinó el fet que no podia anar cada dia a casa seva i havia de buscar un lloc per viure a la comunitat rural amb el sou que li pagaven (un professor d'institut cobrava l'equivalent a 17.000 pessetes mensuals en aquell moment), no podia pagar-se un allotjament i el menjar de tota la setmana i per tant va haver de renunciar a la feina.

El que també em va commoure molt va ser la situació en què es troben els alumnes. Molts només poden anar a l'escola fins als nou o deu anys, perquè les escoles rurals només cobreixen la primera etapa de l'ensenyament i no sempre disposen de professorat. Després s'han de desplaçar al municipi per poder seguir els estudis. Les comunitats rurals són les zones més pobres i moltes famílies no poden pagar l'uniforme obligatori per anar a l'institut o el material escolar. Alguns han de fer distàncies de més de cinc km a peu per poder assistir a classe, per tant no els és gens fàcil.

L'estat de l'institut és deplorable: l'edifici són unes antigues casernes de l'exèrcit; des de l'interior d'una aula es pot veure perfectament l'aula del costat perquè la paret és de fusta o, millor dit, de fullola i està trencada per tot arreu; les taules individuals són compartides per dos o més alumnes, i no parlem de l'estat del material escolar: no disposen de llibres de text ni els alumnes ni els professors; l'única taula periòdica dels elements químics de què disposaven, estava feta a mà sobre un paper molt prim blanc i folrada amb plàstic perquè es conservés més temps. Els nois i les noies amb més sort, disposen d'una llibreta i d'un llapis i amb això en tenen prou perquè de ganes d'estudiar i d'aprendre no els en falta. Ja voldríem molts professors tenir alumnes amb la meitat de l'interès i la voluntat que tenen ells!!

Després d'aquesta experiència vam pensar que des d'aquí podríem aportar el nostre granet de sorra i vam muntar una ONG a través de la qual es podien portar a terme diversos projectes de col·laboració. El primer projecte era de beques d'alimentació pels alumnes de l'institut. Consistia en donar un àpat als nois i noies que venien de les comunitats rurals més pobres. Per molts d'ells era l'únic àpat que feien al dia i si no hagués estat per aquestes beques molts no haurien seguit estudiant. Els projecte ja fa quatre anys que dura i la veritat és que n'estem tots molt contents. Els alumnes segueixen estudiant i aconsegueixen acabar el batxillerat. El projecte va començar amb trenta-cinc alumnes però actualment ja en són més de cent.

Fa poc temps vam rebre una mala notícia: el propietari dels terrenys on estava instal·lat l'institut els reclamava i pel proper curs, que començava el febrer (ja que aprofiten les vacances per ajudar al camp i fer la collita de tabac i cafè), haurien de buscar un altre lloc per fer les classes. Gràcies a la presència i l'interès de la gent de Llagostera per portar a terme aquesta infrastructura, el govern de Nicaragua es va veure obligat a buscar uns terrenys i construir un institut nou.

Encara que a nosaltres ens sembli que no tenen res, tampoc troben a faltar res ja que no s'ha creat cap necessitat, viuen feliços amb el que tenen. Penso que molts de nosaltres n'hauríem d'aprendre. Ens equivoquem si pensem que ells necessiten de nosaltres, més aviat diria que és al revés: som nosaltres els que hauríem d'aprendre d'ells, hauríem d'aprendre a viure sense presses, a no estar tota l'estona pendent del rellotge, a poder dedicar cada matí una estona a platicar amb la família i sobretot a recuperar tot un seguit de valors com la solidaritat, la tolerància, l'amabilitat, el respecte a la gent gran... que fa temps que hem perdut.

Núria Albertí i Cateura
Professora d'ensenyament secundari

GRUP VILANOVA

ASSESSORAMENT ADMINISTRATIU - COMPTABLE FISCAL - LABORAL - FINANCER

PLANIFICACIÓ I GESTIÓ INTEGRAL PER EMPRESES

ADMINISTRACIÓ I VENDA DE FINQUES

CORREDORIA D'ASSEGURANCES

Carrer Alvarez, 10 baixos - Ap.Correus 60
17240 LLAGOSTERA
Telf: 972830229 - Fax: 972805722

Rambla Vidal, 39 1r. B - Ap.Correus 47
17320 SANT FELIU DE GUÍXOLS
Telf: 972320767 - 972321076 - Fax: 972820369

Carrer Teulera, 39 baixos
17246 SANTA CRISTINA D'ARO
Telf: 972837165 Fax: 972837551

Centre d'Estètica
Ma Assumpció Llobet

Tractaments estrella:

FOTODEPILACIÓ: la depilació definitiva sense dolor.

LPG: El tractament reductor, anticel.lulític i reafirmant.

THERMAFINE LIFT: la novetat antiarrugues sense cirurgia.

C/ Almogàvers, 22
17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 01 47

PEUGEOT

GARATGE EMILI ROGET
AGENT OFICIAL PEUGEOT

TALLER, RECANVIS I VENDES
Ctra. Girona - Sant Feliu de Guíxols, Km 13. Tel. 972 83 01 67 - Fax 972 83 04 60 - 17240 LLAGOSTERA

Trobada d'escoles gironines de bàsquet a Llagostera

Com és ben sabut, el CB Llagostera té com a primer objectiu la promoció de l'esport de base i l'educació integral del nostre jovent mitjançant l'activitat esportiva. Amb aquesta intenció el passat 10 d'abril el nostre club va organitzar al Pavelló Municipal d'Esports una nova trobada de les Escoles de Bàsquet de les Comarques Gironines. Van participar dotze escoles vingudes de diversos indrets i es van organitzar diferents activitats per als més de 150 participants.

En principi es va basar la jornada en la modalitat de 3 contra 3,organitzant partits de quatre parts de 10 minuts. Aquesta forma de competició per a les edats inicials de la pràctica del bàsquet té l'avantatge que permet una gran participació en el joc de tots els components de l'equip, mentre en els partits diguem-ne "normals" sempre n'hi ha que tenen una intervenció molt petita en el joc col·lectiu. El resultat va ser un conjunt de partits divertits i especialment dinàmics, tant pels jugadors com per als familiars i espectadors.

A més es va organitzar un esmorzar col·lectiu i un circuit d'habilitat que van complementar l'activitat exclusivament esportiva.

La trobada va finalitzar amb el lliurament d'un record commemoratiu de mans de la principal figura del bàsquet llagosterenc, el jugador de l'ACB Albert Sàbat, actualment a les files del Casademont Girona, que un cop més ha demostrat la seva personalitat generosa i la seva estima per aquest esport, que entre tots hem convertit ja en el més jugat al nostre poble. Esperem que el seu exemple inspiri els nostres petits aprenents i els faci esforçar-se per superar-se dia rera dia, i des d'aquí li enviem el més sincer agraïment.

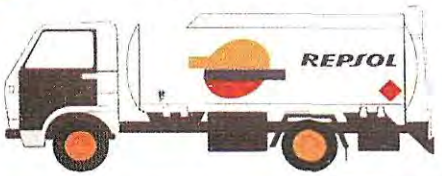
Tot agraint també la col·laboració tant al Patronat d'Esports Municipal com als nostres espònsors habituals, que ens va permetre portar a terme aquesta interessant activitat, esperem trobar-vos a la propera edició.

C.B. Llagostera

IMPREMTA
OFFSET TIPOGRAFIA
Rodas

Camprodon, 24
Tel. i Fax : 83 02 10
LLAGOSTERA

Combustibles
Robert Badosa

Tel. 972 83 02 11 Mòbil 686 331 570 Fax 972 83 00 92
C/. Panedes, 35 17240 LLAGOSTERA

Granja

Especialitats en:
Xocolates, Cremes, Entrepans . . .

Dolors Carreras

Joan Maragall, 10
Telèfon 80 54 37

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Transports
PAYRET
Servei diari a Barcelona

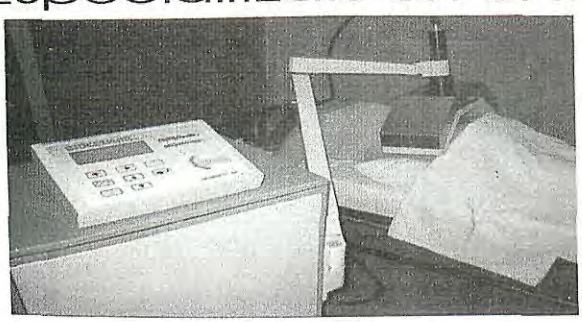

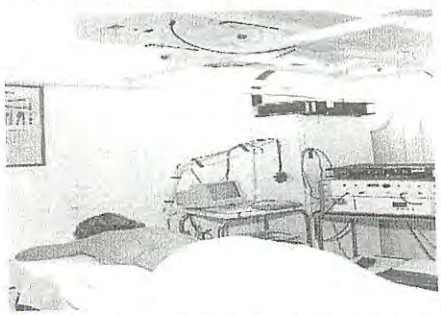
C. Cantallops, 2
Tel. 972 83 02 56
17240 LLAGOSTERA

A Barcelona:
C/ Pamplona, 62-64
C/ Àlaba, 51

CENTRES CESMAR

MEDICINA FISICA I REHABILITACIO
Especialitzats en el tractament del dolor

CESMAR LLAGOSTERA
R.Casademont,2
17240-LLagostera(Gi)
tel- 972 83 02 02

CESMAR BARCELONA
Tarragona, 177
08014-Barcelona
93 325 48 53

CESMAR MADRID
Torrelaguna, 63
28027-Madrid
91 403 19 07

e-mail info@cesmar.es

Patrimoni natural. Sortides guiades

El Casino Llagosterenc, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Llagostera, ha programat, aquesta primavera, tres passejades agradables conduïdes per experts en la matèria. A través de les passejades els assistents han gaudit d'elements de la flora i de la fauna que, paradoxalment, de tan propers, a vegades són desconeguts. Valorem molt positivament la iniciativa, felicitem la insistència en aquesta mena d'actes i, per això, volem fer-ne difusió a través de la nostra revista.

El col·lectiu de redacció

Els ocells de Llagostera (6/3/05)

A càrrec d'Alfons Delgado, Xon Vilahur i Estel Cañigueral

A les nou del matí del primer diumenge de març, un grup que ratllava la vintena va trobar-se dins el bar-cafè del Casino Llagosterenc. Abrigats amb gorres de llana, equipats amb motxilles plenes de provisions i uns prismàtics qualsevol penjats al coll, cadascun dels assistents estava disposat a comprendre un xic el món dels ocells de la mà de l'expert en ornitologia Alfons Delgado. A més a més, l'Estel Cañigueral, autora del treball de recerca "Els ocells de Llagostera: el pla i el nucli urbà" i estudiant de biologia, va guiar la gent per un itinerari que voltava el pla de Panedes. La Xon Vilahur, professora de l'institut de Llagostera i gran aficionada a l'ornitologia, també va ser un dels guies de la sortida. Ella, a més, va ser la tutora del treball de recerca de l'Estel.

El grup va desplaçar-se amb cotxe fins a la urbanització dels Escuts. Allà es va fer la presentació inicial i una breu explicació dels ocells que podíem aspirar a trobar tot caminant; com podíem distingir-los segons el seu moviment d'ales o llur desplaçament terrestre, etc. Abans d'iniciar el trajecte ja se'ns va alertar de dos aspectes que influenciarien negativament al llarg de la sortida: el temps (el vent i la tramuntana eren excessius) i el nombre de components del grup, que superava en escreix les dimensions recomanades per evitar cridar l'atenció dels ocells.

Finalment la caminada va començar i ens vam endinsar fins a l'altura de la Masia Sureda. Més tard vam recular trepitjant un camí diferent al de l'anada. L'excursió anava avançant lenta per un pla de Panedes escombrat pel vent. El grup, de tant en tant es parava, impacient, per intentar escoltar algun ocell o seguir les instruccions de l'Alfons, que proveït amb un càter ensenyava els ocells que localitzava a través de l'aparell. A mesura que passaven els minuts cada cop més gent s'atrevia a fer un mos per matar el cuc, altres s'ajuntaven per discutir temes ben diversos tot caminant en bona companyia. El grup, format per infants, joves i adults, creava un ambient de còmode comunicació.

El tram que vam recórrer es pot dividir en dues parts: la que no té bosc i la que en té. Durant la primera vam aconseguir veure la majoria d'ocells, en estol o solitaris, voleiant pels camps de la zona. Les àrees de bosc, menys recomanables de visitar si el que es pretén és veure molts ocells, exigeixen una vista i un oïda molt experimentats. És clar que envoltats d'arbres els ocells són més perspicaços i s'afanyen a amagar-se quan tenen visita. La majoria de vegades els sents però no els veus, com si juguessin amb tu; et segueixen amb el seu cant i quan et gires en la direcció correcta, s'amaguen a la primera branca que troben.

L'Alfons, que anava sumant les nostres "captures", va valorar la sortida, ateses les condicions climàtiques i la inexperiència dels assistents, positivament.

Pau Cañigueral Vall·llosera

La recuperació de l'estany de Sils (10/4/05)

A càrrec de Santi Ramos (biòleg)

L'origen de l'estany cal cercar-lo en la confluència en una zona de difícil drenatge de diferents rieres i, probablement, en el barratge d'una antiga colada basàltica que obstruí el pas de les aigües. El que queda avui, és la resta d'una antiga llacuna que ocupava una superfície de més de 7 quilòmetres quadrats.

Sembla ser que a partir del segle xiii, la lluita contra les malalties derivades de l'estancament de les aigües, en particular el paludisme, i la necessitat de noves terres de conreu van impulsar les dessecacions. En el cas particular de Sils, la dessecació de l'estany va permetre l'aprofitament agrícola i ramader de noves terres, les quals es van repartir en forma de petites parcel·les entre els pagesos que van contribuir a les obres de desguàs, a canvi d'un tribut o delme a l'antic propietari de l'estany, el duc de Medinaceli.

A principis dels setanta, les petites explotacions agràries van deixar d'ésser rendibles i molts dels pagesos van abandonar la seva activitat. La creixent contaminació de les aigües, la fragmentació i l'aïllament de l'espai per urbanitzacions i infraestructures, i la progressiva substitució dels prats humits per plantacions de pollancres i plàtans han afectat els valors naturals, culturals i paisatgístics de Sils. Una vintena d'espècies de la flora han desaparegut d'ençà de la primera meitat del segle xx. A la fauna, les coses no li han anat pas millor. La presència d'espècies invasores difícils d'eradicar, com el cranc vermell, el visó americà o la tortuga de Florida són avui habituals a l'estany.

Des de 1998, tira endavant el projecte Life Natura, Restauració i gestió de l'estany de Sils, impulsat per l'ajuntament de Sils en conveni amb la Fundació Natura i cofinançat per la Unió Europea, així com amb el suport del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, de l'Agència Catalana de l'Aigua i la Diputació de Girona. Tan de bo aquesta proposta atrevida, que pretén d'una banda, recuperar un ampli mosaic representatiu dels principals hàbitats i paisatges tradicionals de la zona, així com espècies desaparegudes o amenaçades; i de l'altra, consolidar l'estany com a refugi per a la fauna i fomentar activitats de turisme cultural i ecològic, sigui llucat per algú (equip de govern o oposició) del nostre ajuntament i considerat com a model a seguir (amb els retocs i les adaptacions que cada cas particular demana).

Eduard Comas Blanc

Associació Amics del Mas Roig

Nota informativa:

Diversos grups ecologistes, entre ells el Grup de Defensa del Ter, Aritjol, l'Associació de Naturalistes de Girona, Joves per la Terra i el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, així com més de 300 firmes, han donat suport a la creació d'una plataforma en defensa del paratge natural del Mas Roig de Llagostera, amenaçat per l'ampliació del polígon industrial que projecte l'Entesa per Llagostera encapçalada per l'alcalde Lluís Postigo.

Durant els darrers mesos, les activitats més rellevants, portades a terme per el Centre d'Interpretació de la Sostenibilitat del Mas Roig, -ha part part de les visites de particulars, estudiants, col·legis, instituts i universitats- ha estat la destacada presència als mitjans de comunicació, especialment a la televisió autonòmica i estatal.

Des que l'any passat es va filmar al Paratge del Mas Roig un programa per mostrar la sostenibilitat paisatgística, fins la cursa de Sant Esteve que va recorre com cada any el camí perimetral del paratge, aquesta experiència no ha deixat de ser notícia.

Hem tingut l'oportunitat de mostrar, en el marc del Paratge, una masia, integrada a l'entorn, sense malmetre la natura i hem rebut el recolzament d'infinitat de persones i Institucions a les quals des d'aquest espai els hi volen donar les gràcies.

En aquest sentit hem endegat una experiència pionera, on es mostraran totes les activitats que es poden desenvolupar en un petit bosc, uns camps de conreu, uns horts i uns prats naturals.

Amb animals en llibertat en perfecta simbiosi amb el seu entorn a prop d'un nucli urbà i preparem quatre exposicions temporals , -una per a cada estació del any -per veure com evoluciona espontàniament un paratge natural al llarg del temps

Aquest itinerari que consistirà en un "corriol natural" permetrà visitar tots els exteriors d'una masia fruit de la transformació d'una casa de pagès tradicional en una masia del segle XXI, que aprofita el seu hàbitat i el seu entorn per mostrar científicament que la natura i els espais humanitzats són perfectament compatibles.

L' itinerari que properament s'obrirà al públic, romandrà obert des de la sortida del sol fins al cap vespre, tindrà un recorregut de més d'un quilòmetre on es mostren diferents centres d'interès natural, paisatgístic i conceptual i podrà ser visitat per tots els ciutadans i ciutadanes de Llagostera i d'arreu.

Opcionalment es podrà complementar amb una visita guiada i programada al nou Museu dels Residus i a l'Area de l'Energia que en els darrers dos anys han sigut visitats per més de dues mil persones demostrant que aquesta ruralitat és possiblement la modernitat més avançada.

Aconseguint l'objectiu sostenible de no contribuir al canvi climàtic, i que dels camps i dels horts segueixen surtin els aliments per a les persones i per els animals i de la llum del sol, l'electricitat suficient per fer funcionar els electrodomèstics d'un habitatge i les màquines de una granja.

Amb la protecció del paratge natural del Mas Roig com a eina pedagògica, volem donar l'oportunitat de conèixer de primera mà un "ecosistema natural humanitzat autosustentable" que es manté a si mateix amb els mínims costos energètics i materials possibles, gràcies al seu caràcter natural autopoietic.

Mostrant que entre els valors fonamentals de la nostra civilització no hi pot mancar el respecte a la natura i al medi natural.

Amb la recollida d'aquestes primeres signatures s'inicia el procés d'una plataforma de custòdia del paratge per preservar-ne els seus valors científics, ambientals i pedagògics i aturar una l'actuació industrial que afecta la seva viabilitat.

Trobareu més informació al web www.masroig.org

El Niu

Aquest trimestre a les aules de P-2 s'han treballat "els aliments" entre altres temes. Gràcies a l'observació directa dels aliments, la seva manipulació i l'experimentació amb ells, tots els infants de P-2 han pogut adquirir nous aprenentatges tot jugant.

Amb el centre d'interès "els aliments" les educadores ens vam proposar:

Parlar dels aliments que veiem més freqüentment en el nostre entorn i descobrir-ne qualitats: algunes fruites tenen llavors, la farina és fina, els ous es trenquen amb facilitat, de les taronges en surt suc...

Fomentar l'actitud de compartir i "d'investigar" entre tots.

L'activitat a destacar d'aquest centre d'interès, ha estat l'organització del 1a. FIRATAST: una aula va fer suc de diferents fruites i l'altra aula va fer magdalenes.

Així doncs, es tractava que els nens veiessin tot el procés: en el cas de les magdalenes, des d'anar a comprar els ingredients i fer-les a l'aula, fins a anar a portar-les i recollir-les del forn. A l'altra aula van observar i manipular les fruites enteres i tallades (maduixes, taronges, mandarines, kiwis, mango, raïm...) i amb una batedora en van fer suc.

El resultat, dos parades de tast: una de suc de fruites i l'altra de magdalenes. Cal dir que a part dels nens de P-2, també es va convidar als nens P-1 i als pares a fer una petita degustació.

Educadores Llar d'infants "El Niu"

Crèdit de síntesi

La setmana del 4 al 8 d'abril, a l'IES Llagostera s'han dut a terme els crèdits de síntesi amb els alumnes d'ESO. Els temes tractats aquest any són:

El Carrilet: un tren desaparegut	1r d'ESO	Cassà i Sant Feliu G.
Els monestirs del Cister	2n d'ESO	Poblet i Montblanc
Un món plural	3r d'ESO	El Raval Barcelona
Silenci, estem gravant!	4t d'ESO	Llagostera

Les activitats van ser molt interessants i els alumnes van gaudir d'una manera diferent d'aprendre.

Us oferim una mostra d'un dels crèdits. Hem triat el de 1r d'ESO, ja que són els alumnes que potser l'han gaudit més, perquè ha estat la seva primera vegada.

Aquest crèdit de síntesi que han fet els alumnes de 1r d'ESO, va consistir a treballar les diferents matèries que comportava el crèdit.

Un crèdit de síntesi és un conjunt d'activitats teòriques i sobretot pràctiques amb les quals els alumnes han de demostrar que han assolit amb un bon nivell els ensenyaments rebuts fins aleshores, aplicant-los a un tema. Un crèdit de síntesi consta de dues parts:

Una part individual, que cada alumne fa pel seu compte;

Una part col·lectiva, que fa en el grup assignat.

En un crèdit de síntesi totes les activitats giren al voltant d'un tema, i en el cas de 1r d'ESO es va triar "El Carrilet: un tren desaparegut". Tema molt proper als llagosterencs.

Us adjuntem fotografies realitzades pels alumnes. En el centre es farà una exposició de les diferents mostres de les imatges captades pels nois i noies durant la realització d'activitats i sortides.

IES Llagostera

CARNS I EMBOTITS
ELABORACIÓ PRÒPIA
GASCONS
C/ Migdia, 21 - Tel. 972 83 01 54
LLAGOSTERA

farmàcia
lluís saurí
pau casals, 13 - tel. 805599
llagostera

Sara
Merceria - Perfumeria
Servei de Tintoreria
C/ Donzelles, 6 - Telèfon 972 83 11 15
17240 LLAGOSTERA

Restaurant / Bar
CAL DEGOLLAT
Servei de carta i menú
C/ Sant Feliu, 55
LLAGOSTERA
Telfs. 972 83 11 25
972 83 01 29

Col·legi Ntra. Sra. del Carme

LLAR D'INFANTS

El divendres 11 de març, els més petits de l'escola, els nens i nenes de la Llar d'Infants, tot passejant pel nostre poble, vam arribar fins al Forn Sant Antoni per veure on i com es fan aquelles pastes i aquell pa que anem a comprar amb els nostres pares.

Una vegada dins del forn, ens vam trobar amb l'Esteve i la Mari que ens esperaven per fer-nos treballar una mica. Ens van preparar massa per fer pa i, cada nen va donar-li la forma que va voler o, més ben dit, va poder. Després, ens van preparar un motlle amb massa de magdalena i la vam decorar amb diferents xocolates i sucres. Un cop acabada la feina, vam posar les nostres obres a coure al forn. I mentre esperàvem, aprofitant que s'acostava la Pasqua, ens van ensenyar diferents mones. Finalment, vam treure les magdalenes i els pans del forn, i ben orgullosos i enfarinats vam tornar cap a l'escola. Com podeu veure, la sortida va resultar molt enriquidora i divertida.

EDUCACIÓ INFANTIL

El dia 14 de març, en el marc de les activitats de la nostra Setmana Cultural, vam aprofitar per fer una visita al taller mecànic Ramon Gurnés. No era la primera vegada però per a ells no deixava de ser un fet molt especial. En David, un dels treballadors del taller, va ser la persona encarregada d'explicar-nos en què consisteix la seva feina, quines eines utilitza,... i tot allò que volien preguntar i descobrir els nens i nenes. Resultà ser tot un mestre en la matèria i de seguida connectà amb ells. Va ser una visita molt engrescadora, doncs feia pocs dies que havíem treballat els oficis a la classe. En poca estona ens van ensenyar feines diferents com canviar una roda o pintar un cotxe. Tots, grans i petits, vam quedar bocabadats amb les demostracions pràctiques. Crec que ara en sabem una mica més d'aquest ofici. Qui sap si sortirà algun mecànic d'aquí uns anys després d'aquesta visita!

Col·legi Ntra. Sra. del Carme

Marma

Decoració i regals

Pl. Catalunya, 8
Tel. i Fax 972 83 07 95 17240 Llagostera

Construccions
J. Oliveras 47 S.L.

Trav. Plaça Barceloneta, 16 Mòbil 659 83 12 52
Tel. 972 83 09 82 17240 LLAGOSTERA

nova Collvi s.l.u.

Importació de cereals

JOSEP VIÑAS COLL
Gerent

TELF. 972 83 10 11 C/ Camprodon, 12 - Apartat 49
FAX: 972 80 54 53 17240 LLAGOSTERA (Girona)

LAMPISTERIA

J. FA

Passeig Pompeu Fabra, 49
Telèfon 972 83 03 64
LLAGOSTERA

La Ventana Natural

Franquicia de Herbodietética
Complementos dietéticos
Alimentación Natural
Cosmética Natural

C/ Angel Guimerá, 7
17240 Llagostera
Girona Tel.: 972 831 555

VENDA DE LLENYA

Miquel Rissech i fill s.c.

SERVEIS FORESTALS I VENDA DE CARBÓ VEGETAL

Ricard Casademont, 46 Tels. 972 83 05 72 - 972 83 03 08
www.lasguias.com/rissech 17240 LLAGOSTERA (Girona)

SERRALLERIA
CASTELLÓ-MARTÍ, S.L.

C/. Ponent, 1-3
17240 LLAGOSTERA - Girona
Tel. 972 83 06 27 - Fax 972 83 10 65
email: castellomarti@telefonica.net

Aluminier TECHNAL

Benet Carreras Vilanova, "El Campaner"

En Benet, nascut el 23 de febrer de 1930 a Llagostera, va viure la seva infància a Ca l'Hipòlito, del carrer Sant Pere. A l'any 1960, es va casar amb la Rosa Genoher Mias, amb la qual ha tingut dos fills: en Xavier i en Gabriel. En aquests temps, es va traslladar a la plaça 18 de juliol actualment plaça Llibertat), on ha viscut 10 anys. Actualment el podreu trobar al carrer Ricard Casademont, 7.

En Benet Campaner, tal com el coneix la majoria de gent del poble, és des de fa una pila d'anys, el sagristà i campaner de l'Església Parroquial de Llagostera i si aneu a missa habitualment, el veureu a prop de la Sagristia, acompanyant el mossèn Enric.

Des del col·lectiu, creiem que és una persona que ha fet i segueix fent molt pel nostre poble, per això mereix ser entrevistat i d'alguna manera reconegut.

Pels que el coneixeu una mica, com jo, segur que estareu d'acord en qualificar-lo com una persona alegre, encantadora i plena de vitalitat i bona disposició. Tan és així que quan li vam proposar de fer l'entrevista ens va atendre obertament i de seguida.

Benet, explica'ns quatre coses de com va ser la teva infància: la família, els estudis, la situació social i política del moment...

La meva infància va ser una mica trista perquè quan tenia 6 anys va estallar la revolució, i a la família vam passar molta por. El meu pare que treballava a l'església va ser agafat el 18 de juliol de 1936 i el van tancar a la presó. Per sort només hi va estar 5 hores, perquè el cap del Comité era molt amic del meu avi i quan li vam fer saber que l'havien agafat pel sol fet de treballar a l'església, el van deixar tornar a casa. També recordo que el 1939 vaig agafar la malaltia del Tifus, que era una infecció de ventre que no tenia remei fins que es va descobrir la penicilina... i en fi, tot eren inconvenients, que feien que no es pogués gaudir de la vida com ara.

Jo vaig anar a estudi fins als 14 anys. Vaig començar al Col·legi Nostra Senyora del Carme i després vaig anar a l'escola Graduada (actualment C.P. Lacustària), amb Don Gabriel, el senyor Navarro, Don Manuel, etc. D'aquella època recordo que els professors eren molt durs i imposaven molts càstigs, especialment el primer que he citat.

Després vaig anar a aprendre l'ofici d'ebenista, amb l'Arcadi Compte. També vaig treballar un any a Can Margarit i després a Cal Negre.

L'any 1951 vaig anar a fer el servei militar a l'Àfrica, concretament a l'Aeròdrom de Tetuan. Allà hi vaig estar dos anys, com que sabia tocar la corneta i a més a més el cabo de corneta era català, vaig tenir la sort d'entrar a la banda. Recordo especialment la desfilada de Setmana Santa, que era molt bonica de veure.

En acabar el servei militar, vaig treballar un temps amb l'Emilio Ramos, i l'any 1960 em vaig casar.

El 1970 vaig anar a treballar a l'aeroport de Girona, que feia dos anys que havia estat innagurat. Aquí hi vaig teballar 25 anys: els quinze primers fent de vigilant de pàrquing i els deu restants realitzant la funció de conserge de terminal.

El 1995 em vaig jubilar, i actualment m'entretinc ajudant a l'església a mossèn Enric Plantés i anant a passejar, perquè m'agrada molt caminar.

Quan vas començar a realitzar la tasca de Sagristà i Campaner a l'església de Llagostera? Quin mossèn hi havia llavors? Ens podries fer cinc cèntims de com era aquesta ocupació abans?

En Benet davant de l'altar major de l'església de Llagostera

Va ser l'any 1963, quan tenia 33 anys. Aquell any va morir el meu pare, que va ser Sagristà i Campaner durant 45 anys. Ell m'ho va ensenyar tot sobre aquest càrrec i jo he continuat fins avui.

Quan vaig començar hi havia mossèn Modest, que va estar 16 anys a Llagostera: la primera meitat d'aquest temps amb el meu pare i l'altra amb mi. En aquella època es feien molts més funerals i hi havia més tradicions eclesiàstiques, que ara ja s'han anat eliminant. El sistema de tocar campanes era manual i més laboriós: abans d'arribar al cor, en un replà d'escala hi havia les cordes per tocar les diferents campanes, ara bé, el repic de campanes dels batejos els feia des de dalt el teulat, fent anar les dues mans i els peus. Una altra tasca que havia de fer abans era la de donar corda al rellotge de l'església cada dia, perquè només tenia corda per trenta hores. Per tant, resumint, podríem dir que era una feina més complexa però més maca que ara, perquè avui en dia qualsevol ho pot fer.

Quants capellans has vist passar durant aquests 41 anys de Sagristà, per l'església de Llagostera? Em podries dir quin era el tarannà de cadascun d'ells, començant pel primer amb qui vas coincidir i acabant per l'actual?

En total 7 mossens: mossèn Domingo, mossèn Josep Boix, mossèn Llorenç, mossèn Modest, mossèn Gabriel, mossèn Josep Maria Jordà i mossèn Enric Plantès.

Acabada la Guerra Civil Espanyola, el primer de venir va ser mossèn Domingo, que era de Cassà de la Selva i hi va estar tan sols un any i mig perquè se'n va anar a fer de missioner. Després hi van destinar mossèn Josep Boix, que va estar al poble 7 o 8 anys. Seguidament mossèn Llorenç, i com he dit abans, el primer que va coincidir amb mi fent de Sagristà i Campaner va ser mossèn Modest, que va estar-hi 8 anys. Quan mossèn Modest es va retirar va venir mossèn Gabriel, que hi va estar 19 anys. Després va venir mossèn Josep Maria Jordà, que va estar 13 anys a Llagostera, i actualment tenim mossèn Enric que és una persona molt oberta i enraonada. Estic molt content de tots ells, perquè tots eren i són grans persones i sempre m'he entès molt bé amb tots. Alguns eren molt actius, amb moltes idees, d'altres més eixuts de paraules, però tots ells han posat el seu gra de sorra per anar arreglant i modificant l'església fins a tenir-la tant bonica com la tenim ara. Crec que la clau ha sigut que sempre hi ha hagut molt bon ambient i voluntat d'anar millorant.

Ja m'has comentat que amb el temps i avanç de la ciència ha canviat el sistema de tocar les campanes, que abans era més rudimentari, però, quantes campanes hi ha actualment a l'església de Llagostera? Quants anys fa que estan instal·lades?

Algunes de les campanes actuals les van posar l'any 1951, quan hi havia mossèn Llorenç. En total van ser tres: la grossa que pesa 1 tona (es diu Fermina), la mitjana que pesa 450 Kg i la petita que en pesa 150.

Quan va venir mossèn Jordà, em va preguntar si els 4 finestrals del campanar havien estat ocupats per campanes i llavors li vaig explicar que, efectivament, abans de la guerra n'hi havia hagut 4 de campanes: una de grossa, una de mitjana i dues de petites, que estaven juntes per tocar a "Trillo" i a mort (per fer les distincions típiques de l'època). Així és que va voler posar una quarta campana de 730 Kg.

Actualment hi ha sis campanes, una a cada finestral, més les dues del rellotge: una que toca les hores i pesa 800 Kg i l'altra que toca els quarts i pesa 300 Kg.

Pel repic general de Pasqua toquen totes sis.

En quins aspectes creus que ha canviat més la cerimònia de la missa que es fa avui en dia, independentment del capellà que la faci, i la d'uns anys enrera? Creus que d'aquí a un temps ens podríem trobar que no hi haguessin prous capellans per dir missa?

La diferència més gran és que abans es deia la missa d'esquena al poble i ara, en canvi, la diuen tota de cares al poble. Un altre canvi que hi ha hagut és que abans la figura de l'escolà era imprecindible, mentre que avui en dia no. Pel que fa als funerals també hi ha hagut canvis, temps enrera es feien amb 5 capellans, que deien l'ofici i després tres misses seguides. L'últim canvi que se m'acudeix és que abans els capellans cantaven més a missa (cant gregorià) i es parlava en llatí...

Podria ser que d'aquí a uns anys es faci una missa cada mes perquè cada vegada hi ha menys capellans, o bé, que un mateix capellà faci la missa a diferents pobles. Però no crec que mai arribem a l'extrem de no disposar de capellans suficients, ja que Jesús "treurà capellans del mig de les pedres".

Què et sembla que en el Ple Municipal del passat dia 30 de març l'Ajuntament hagi aprovat fer la reconstrucció del teulat de l'església que tan malmès està?

Em sembla molt bé perquè ja fa temps que està molt malament i li convé. Fa set o vuit anys en va caure un tros i mossèn Jordà ja va haver de fer

una petita reparació. En l'estat actual, només faltaria que hi hagués una nevada un pèl forta perquè ens baixés la meitat del teulat, llavors tindríem un disgust. De moment però, hem tingut sort.

A més, seria molt important perquè es podria donar utilitat a les golfes; ferhi una biblioteca, o qualsevol altra cosa.

Una pregunta obligada: què en penses de la figura de Juan Pau II, que ens va deixar el passat dia 2 d'Abril?

Recordo quan el vaig anar a veure a la Plaça de Sant Pere del Vaticà. Va ser un esdeveniment molt bonic i em agradar molt veure tanta gent. Llàstima que pràcticament no vam tenir temps de veure la ciutat perquè va ser arribar i al cap de pocs dies marxar.

Ha sigut un home molt valent, intel·ligent i competent. Ha recorregut tot el món i ha sabut transmetre el seu missatge molt bé, parlant una pila d'idiomes. Ara, però, en els últims esdeveniments en què l'hem pogut veure he de reconèixer que estava molt demacrat i feia molta llàstima. Però era ell el que volia continuar fins al final, fins i tot després de superar l'atemptat en què va estar a punt de morir, i això s'ha de respectar.

Has participat en alguna altra entitat o col·lectiu del poble, realitzant alguna activitat rellevant?

De jovenet havia fet teatre, sobretot els Pastorets, i llavors ja de gran vaig participar en l'obra Les Filles del Taper, que es va estrenar l'any 1961 i la vam tornar a fer el 1982. La primera vegada va ser un èxit formidable i la vam anar a representar a diferents pobles. Jo feia el paper de Valent, que no era gaire important però sortia a cantar un xotis i la cançó del Ferrocarril de St. Feliu de Guíxols.

He fet altres coses, i tot i que mai no he sigut gaire aficionat a practicar cap esport, també recordo que vaig col·laborar a netejar i acondicionar l'actual camp de futbol, que era un camp ple de pedres i herbes. Aquests terrenys els va comprar en Calm i els va posar en nom del municipi amb la idea de fer-hi un camp de futbol.

Ja per acabar, em podries explicar alguna anècdota que t'hagi marcat o recordis especialment de la teva vida tan vinculada al nostre poble?

Recordo que l'any 1956, amb mossèn Llorenç, en Tarines i l'alcalde Casanovas vam anar a Barcelona a veure com feien l'altar major per la nostra església. Era impressionant veure com treballaven aquella colla de joves... I de passada, aprofitant el viatge, vam comprar els gegants i caps grossos pel poble. L'alcalde em va fer posar els caps grossos, un per un, i els van anar triant mentre jo els provava. Llavors vam anar a dinar en un bon restaurant, en el qual ens van donar tant de menjar que n'hi havia per quedar ben tips. Però com que era temps de post-guerra, i no anàvem pas sobrats de gana, recordo que cap al final de l'àpat, en veure que encara sobrava menjar i amb el permís del rector i l'alcalde que ja estaven tips, en Tarines i jo vam córrer a deixar la plata ben neta.

Els gegants de Llagostera es van estrenar aquell mateix any per la Festa Major.

En Benet es va engrescar tant a explicar-me coses relacionades amb la seva vida que fins i tot em va recitar un poema dels gegatns de Llagostera, el transcric a continuació:

Coples dels gegants de Llagostera

Ara a Llagostera ja tenim gegants,
de figura esvelta, gentils i elegants.
Han vingut de fora i els han enamorat, la
gran gentilesa del nostre poblat.

Amb goig en nosaltres s'han volgut quedar, a la nostra vila per fer-nos gosar.
Duen corona i brillants vestits
i són alegria de grans i petits.

Tenen gran alçada, són homes de pes i els entesos diuen que no pesen res.
A la seva cara hi ha com un somrís,
que fa una miqueta d'olor de vernís.

Van drets, caminen serens i tibats;
mireu-los com passen, igual que encantats.
Són reis, no tenen palaus ni escuts, no mengen, no dormen ni fan esternuts.

Cada any per la Festa Major els renten la cara amb aigua i sabó.
Després els vesteixen i els fan ballar solsperquè al sortir a fora no facin bunyols.

I entorn de la festa mudats i riallers,les cames ben lleugeres passen pels carrers.
Els flabiols toquen criden els infants i es mouen contents els gegants.

Amb els gegants hi balla tothom pels carrers, els avis i més avis, i els nens de bolquers.
La gent els contempla amb gran il·lusió,uns homes tant grossos de fusta i cartró.

Ara a Llagostera ja tenim gegants, que alegren les festes pels petits i pels grans.

Mireia Malagón i Lluís Comas

Des del seu racó, observa la celebració de la missa

1 + 2 + 3 = més de 25!

Un treball de Xevi Casas Comas i Pau Turón Izquierdo

S'han acomplert 25 anys del naixement del mitjà escrit contemporani de Llagostera. Actualment anomenat Butlletí de Llagostera i usual i tradicionalment identificat simplement com El Butlletí –el nom ha variat amb pocs matisos–, la nostra publicació local segueix escrivint la seva pròpia història, a partir de la pròpia del nostre poble i per mitjà d'unes persones que ja representen la tercera generació evocada a la causa.

25 anys volen dir moltes coses, no només el sol fet d'haver-los de celebrar. L'actual col·lectiu de redacció, la gent de la tercera etapa, va decidir, en fer-se efectiu l'aniversari el passat març, que la nostra celebració havia de ser un especial homenatge, en forma de recull d'opinions, que a més de reconèixer la feina de molta gent ens fos útil a totes i tots per a encaminar bé El Butlletí cap al temps que venen. Creiem que la utilitat d'aquest treball rau en la reflexió i en l'aprofundiment de la pròpia coneixença, en el moment de fer un petit punt i seguit en la història de la revista. Parem un moment, doncs, per mirar enrere i impregnar-nos de tot allò que ens ha precedit; volem que sigui una celebració tocant de peus a terra, fins enfonsar-los un xic i deixar marca.

Conèixer-nos a nosaltres mateixos representa identificar-nos amb una gent que inicià una feina, que més tard passà en

El primer ésser viu sorgí en el món inert, el primer ésser intel·ligent en el món viu i el primer ésser creatiu en el món intel·ligent. (Jorge Wagensberg)

mans d'altres persones que també hi posaren cullerada, fins a ser-nos encomanada als presents redactors; uns redactors i redactores que s'identifiquen plenament amb la vocació i la naturalesa que des dels seus inicis ha acompanyat a un mitjà de comunicació escrit consolidat a la nostra vila . Així, no ens proposem narrar la història ni els miracles de la revista. Simplement, volem fer arribar, a qui accedeixi gentilment a aquesta lectura, un seguit d'impressions sobre tot el què representa l'edició periòdica d'aquesta publicació, centrant-nos amb tots aquells aspectes que en condicionen la seva continuïtat, la seva funció al poble i les fites aconseguides fins en el moment de l'aniversari.

Des de 1980 i fins a 2005, us proposem un petit recorregut de tres etapes de col·lectiu de redacció; un temps amb el qual han canviat (i nascut) moltes persones, l'entorn i les societats. Què en queda de l'esperit d'aquella jovenalla que creava El Butlletí quan ja arribaven les primeres alenades de democràcia? De què s'han vist envoltades les persones que han treballat i col·laborat en els diferents col·lectius de redacció? Quin és el testimoni escrit en tants plecs de pàgines de text, dibuix i fotografia? Què ha sembrat i què ha recollit El Butlletí? Algunes respostes, tot seguit. Però abans, **la més sentida felicitació a la gent del Butlletí. Llarga vida a la vocació que ha fet i farà possible la nostra publicació!**

Butlletí de Llagostera, i l'espai que ocupa en la cultura local

Eugènia Comas Alsina
Regidora de Cultura

Per mi, com a llagosterenca, el Butlletí representa una cita trimestral ineludible per a tota la gent que vol estar al corrent de les activitats del poble; ja siguin els plens municipals, els esdeveniments organitzats per l'Ajuntament, les iniciatives de les entitats culturals i esportives del poble, etc.

A més crec que està bé que ens acosti a la rutina diària escolar dels nens i nenes llagosterencs i no hi ha dubte que la secció d'opinió és la plataforma ideal per a donar a conèixer tots els punts de vista dels llagosterencs, sempre des del respecte i la tolerància, és clar.

Els articles del col·lectiu de redacció i dels col·laboradors tracten sempre temes d'actualitat, des del medi ambient fins a la solidaritat, passant per la política, el patrimoni o la història locals, i sense deixar de banda el toc humorístic, que això sempre és d'agrair! Aquesta diversitat d'articles proporciona una gran quantitat d'informació que genera opinions diverses entre els lectors.

Per altra banda, el Butlletí implica la gent del poble organitzant, en col·laboració amb la Biblioteca i l'Ajuntament, el Premi Sant Jordi o convocant els llagosterencs a participar en el concurs de fotografia. Aquesta interactivitat és molt productiva pel nostre poble i penso que cal mantenir-la.

La tercera etapa del Butlletí representa un pas endavant en la memòria i la història de Llagostera, i més tenint en compte que la nostra revista local ha estat a punt de desaparèixer en diverses ocasions.

Durant els darrers vint-i-cinc anys el Butlletí ha mostrat puntualment, entre entrebancs, dificultats i alguns parèntesis, la nostra vida. En definitiva, el Butlletí és una revista feta per ser llegida i guardada al prestatge, perquè quan es rellegeixi al cap del temps formi part de la memòria col·lectiva del nostre poble.

La magnitud aproximada de les xifres

Esperem no haver-nos descomptat:

-**96** números des de març de 1980

-**1** número especial (Línia d'alta tensió)

-**2** suplements (3a etapa)

-**108** membres del col·lectiu de redacció (43 a la 1a etapa, 52 a la segona i 13 en la tercera)

-**Desenes** de col·laboradors

-**2** personatges extraordinaris (El Papu i en Conrad)

-**Centenars** de fotografies

-**Milers** de pàgines ...

Si en voleu més, vosaltres mateixos! De tant en tant va bé rescatar els antics exemplars del Butlletí, que tots tenim ben guardats en un prestatge, i repassar aquelles coses que ja són passat, però que podem fer presents en qualsevol moment.

Jordi Pinsach Estanyol
Dinamitzador cultural i membre del col·lectiu de redacció durant la segona etapa

Quan formava part del col·lectiu de redacció del Butlletí, llagosterencs de poca fe i amb la crítica sempre a punt m'havien preguntat amb certa malícia si la revista tenia gaires lectors. Jo em solia treure el mort de sobre responent amb dades objectives, i comentava que se'n venien uns 500 exemplars de cada número i que això volia dir que potser arribava aproximadament a unes 1.500 persones.

Diuen que tot escriptor necessita lectors per no tenir una crisi existencialista, tot i que evidentment molts lectors no fan bo un escriptor. Amb lectors o sense, el Butlletí té una aspiració addicional a la immediata i que per a mi és bàsica: formar part de la nostra petita història local. Les persones que guarden la revista segur que han consultat en algun moment i per pura curiositat els actes que es van fer a la Festa Major de fa deu anys, o potser han somrigut en rellegir les bones intencions d'algun polític local abans de la metamorfosi del poder. Mirant les fotos es poden constatar els canvis que el poble ha patit (o gaudit, segons com t'ho miris) i llegint articles d'opinió es poden recordar velles polèmiques que el temps s'ha encarregat de relativitzar. Més d'un alumne ha utilitzat el Butlletí per fer treballs de l'escola, de l'institut o de la universitat. Les entitats i associacions del poble hi han deixat el testimoni de la seva lluita abnegada contra les adversitats, els lletraferits de totes les edats han pogut esbravar el seu neguit davant un catàrtic full en blanc i fins i tot problemes íntims dels veïns, personals, intransferibles, han passat a la posteritat gràcies a les seves pàgines.

Les persones que han integrat algun dels col·lectius de redacció que ha tingut la revista mai podran ser les mateixes que abans d'entrar a formar-ne part. Ser del Butlletí t'ensenya a tenir opinió, encertada o errònia, a saber criticar i a saber defensar, a raonar els teus arguments, a treballar en grup i a implicar-te en el que passa al teu voltant: formant part del Butlletí formes part de Llagostera i això, per a mi, és més important que els 1.500 possibles lectors anònims, dels quals la majoria potser només en miraran la portada. Però, senyors...quina portada més maca.

La gent del Butlletí. Entrevista a Dani Moll

"És un avantatge que al Butlletí hi convisquin diferents punts de vista ideològics; perquè sigui una revista plural, que tothom s'hi pugui implicar, i pugui intervenir-hi"

En Dani Moll és l'encarregat de parlar-nos de persones, de relacions humanes i de continuïtats. Va viure el caliu que es respirava al final de la primera etapa de la publicació i va ser uns dels principals exponents de l'arrencada de la segona etapa, essent-ne el primer responsable. Aquest jove metge, un llagosterenc actiu, es mostra partidari de debatre les qüestions fins al fons, encara que això vulgui dir dedicar-hi molt de temps. Aquest fet, ja diu molt de quina manera es va engegar de nou El Butlletí, després de 5 anys de no ésser present a les llibreries. El fet és que la continuïtat fins els nostres dies, la mateixa periodicitat de sortida –trimestral-, l'actual local, són encara avui fruit de la sembra de la gent, que al costat d'en Dani, van fer un gran treball durant els vuit anys de la segona etapa, deixant la revista ben amunt.

Dani, tu vas coincidir al Butlletí amb multitud de gent diferent que hi treballava, de la primera i la segona etapa. Ningú com tu ens pot fer un retrat tant aproximat com el que et proposem fer, de la persona que s'interessa i accedeix a treballar en una revista local com la nostra.

És una persona que sol ser jove, encara que no té perquè ser-ho; que té pocs lligams, molt de temps lliure i el vol dedicar a fer una activitat pel poble. Dic que sol ser jove per la meva experiència, i perquè llavors, a mesura que passa el temps, les persones van agafant certes responsabilitats i això comporta canvis...

Creus que fer el Butlletí és una causa altruista?

Sí. El Butlletí, almenys fins ara, no ha tingut més afany econòmic que el d'anar sobrevivint.

Quins avantatges i inconvenients creus que pot suposar la coexistència de diferents punts de partida ideològics en el si del col·lectiu de redacció d'una revista local?

Jo diria que és un avantatge que al Butlletí hi convisquin diferents punts de vista ideològics; perquè sigui una revista plural, que tothom s'hi pugui implicar, i pugui intervenir-hi. Quan estàs fent reunions pot portar retards i dificultats a l'hora de prendre decisions, un editorial, etc. El resultat, segons el meu punt de vista, és més plural.

La trajectòria d'una persona, sovint jove, que porta a terme, durant una etapa determinada, tota la mena de tasques que comporta la redacció del Butlletí, és alhora un camí que suposa acumular experiències. Amb què s'enriqueix el redactor del Butlletí amb aquesta etapa de la seva vida?

Moltes coses! Primer, per establir taules rodones amb gent diversa i escoltar i debatre els diferents punts de vista. Plantegeu coses que potser no se't podrien acudir, que planteja altra gent. Després, a nivell de les coses que passen al poble, coneixes els personatges, vas als plens, t'impliques en la Festa Major, com s'organitza, etc. En resum: ets i et sents part viva del poble. Adquireixes coneixements d'informàtica o compaginació, aprens figuració, etc. I això, llavors, es pot utilitzar més endavant a la feina, a casa, etc. També et familiaritzes amb el llenguatge polític o diplomàtic, que és realment fascinant. Has d'utilitzar el seu llenguatge, dominant-ho per relacionar-te amb ells, demanar coses ...

Com ja sabràs, de vegades, una persona que col·labora i/o treballa en una entitat del poble "s'acaba cremant". Tu que nets metge, quines mesures preventives li proposaries a la gent del teixit associatiu de Llagostera per evitar que caiguin en aquest estat de fatiga psicològica que acaben experimentant algunes i alguns?

És una bona pregunta i la respondré no personalment sinó ara. Intentar un canvi generacional que no sigui traumàtic. És inevitable la sortida de gent pels cicles vitals; s'ha de trobar gent que vagi entrant mica en mica en el col·lectiu. Es necessita un canvi més engranat, però és difícil. Es tracta de donar el màxim de protagonisme a tots, d'evitar les jerarquies i de repartir les feines.

Finalment, et proposem que ens donis la teva primera impressió de la nova publicació i que emetis un desig de futur per al Butlletí.

En general, feu un producte de bona qualitat. Es veu que la gent que escriviu teniu idees i ganes d'expressar-les. Com a desig de futur vull el que suposo que tots voldríem: que el mitjà de comunicació escrita de Llagostera es mantingui amb els anys.

El valor del testimoni històric

Marc Sureda Pons
AODL, membre i responsable de la segona etapa del Butlletí

Sempre he defensat i continuaré defensant la necessitat d'un mitjà de comunicació com el Butlletí de Llagostera. No només per la seva funció comunicativa del present sinó precisament per la seva funció de crònica i recull historiogràfic de la vida social i cultural del nostre poble.

Les fotografies, les notícies, els articles, els reportatges, les entrevistes, les històries, els retalls i les cartes publicades que han omplert les pàgines del Butlletí de Llagostera durant aquest anys, lluny de quedar relegats al passat amb la tinta descolorida, representen una valuosa font d'informació.

Amb els anys, i gràcies al Butlletí, els llagosterencs i els veïns curiosos, disposem d'un conjunt de fets memorables del passat llagosterenc degudament ordenats i perfectament enquadernats.

Aquesta difusió pública i escrita dels fets i opinions d'actualitat s'haurien de poder garantir per l'eternitat doncs tots sabem que el vent s'endú les paraules i tendim a oblidar amb massa facilitat. Llarga vida al Butlletí de Llagostera.

Què en diu l'arxivera, del testimoni Butlletí?

Marta Albà. Arxivera municipal i membre de la primera etapa

Marta, la teva feina representa controlar moltes fonts documentals, que provenen d'antigues associacions locals i antigues famílies llagosterenques. Amb aquesta experiència en documents històrics, quin creus que serà el valor arxivístic del Butlletí de Llagostera amb el pas dels anys?

El Butlletí té i tindrà el valor que té, pel fet de ser una publicació local que parla de coses del poble, que reflecteix la opinió de la gent que hi escriu i, en aquest sentit, tindrà en el futur el mateix valor que tenen avui publicacions com Lacustaria, dels anys 60, o el Boletín de la Unión Deportiva Llagosterense de les decades dels 40 i 50. A l'Arxiu, aquest tipus de publicacions són molt útils a l'hora de buscar informació sobre fets, festes i successos locals.

Enguany, fa 25 anys de la publicació del primer numero del Butlletí. Creus que al llarg de tots els números de Butlletí es reflecteixen els canvis ocorreguts durant tot aquest temps a Llagostera?

Si, segurament que si. En el Butlletí es veuen diferents èpoques que es corresponen a diferents moments de la vida del poble, i cada moment es degut a les circumstancies. Les primeres etapes eren molt polititzades, compromeses i crítiques; analitzaven el poble en tot els nivells: urbanístic, cultural ... Amb el temps, ha perdut una mica aquest aspecte per recollir més els esdeveniments del poble i donar veu a les entitats.

De noms, portades i tècniques

Un dels aspectes més palpables de la línia evolutiva que ha seguit la nostra revista és el seu nom. Totes i tots tenim ben assumit parlar d'El Butlletí per referir-nos al mitjà escrit de Llagostera. De fet, la publicació s'ha fet dir Butlletí des del seu principi, deixant-se acompanyar per diferents complements. En un inici se'l batejà amb el nom de Butlletí d'Informació Local. Aquest nom propi no acabà de quallar donant lloc ben aviat al següent: Butlletí de Llagostera. D'aquesta mateixa manera és com es diu la publicació de l'actual etapa, ja que durant la segona adoptà l'article que el definia com a únic, fent-se anomenar El Butlletí de Llagostera.

Com ja us haureu fixat amb la imatge superior i, sobretot, amb la portada d'aquest número, les portades del Butlletí han donat la cara amb diferents dissenys, que han vist augmentar les seves possibilitats amb l'avanç de la informàtica i els bons tractes amb les impremptes. Durant la primera etapa es combinaven fotografies, il·lustracions i els titulars dels temes centrals; amb uns primers números impresos amb multicopista i uns que els seguiren, ja en offset. La segona etapa explotà el disseny, gràcies a la millor tecnologia i el bon talent d'alguns dels seus col·laboradors. Així, un encapçalament ben maquetat completava la sublime imatge d'una obra d'algun artista local. Amb l'arribada del color, en l'anterior número d'aquesta etapa, les possibilitats augmenten considerablement, en referència al disseny, qualitat i definició fotogràfiques i il·lustracions a tot color.

3 etapes, 3 ideologies? Entrevista a Joan Ventura Brugulat

" el sol fet de fer funcionar aquest projecte ja és tenir esperit crític"

En Joan és un dels principals culpables de la creació de la nostra publicació, l'any 1980; en va ser el primer responsable. Va ser un redactor actiu durant tota la primera etapa i, des del final d'aquesta ençà, no ha deixat de fer arribar puntualment les seves col·laboracions, que ofereixen i generen opinió, "des de Ca l'àvia Lola". Sabíem que de la seva experiència, de la seva concepció del món d'elaboració pròpia –a base de viatjar- i dels seus coneixements del món de la comunicació escrita –pel seu treball, en diferents tasques i càrrecs de responsabilitat al diari El Punt, el setmanari Presència i el grup editorial del mateix-, en podríem extreure interessants idees per aproximar-nos als diversos enfocaments que ha pogut tenir el Butlletí en la seva particular història. Ens proposem, doncs, a buscar, en aquest camp, trets diferenciadors de les diferents etapes, possibles objectius o interessos i les altres particularitats interessants que ens explica, tot seguit, l'entrevistat.

El primer col·lectiu publicà una revista amb un clar esperit crític i voluntat modernitzadora, atès que el poble i el país venien d'un llarg període a l'ombra, en molts sentits. Així, el Butlletí exercia el paper de contrapoder i contribuïa a la reflexió política. Què creus que hauria sigut d'aquest poble sense aquest contrapoder?

El Butlletí s'ha d'associar a dos fets dels 70. En primer lloc, al G.E. Bell matí s'hi reunia tota la gent que tenia inquietuds: gent interessada a fer excursions, en temes socioculturals, en el teatre o en la política, etc. I això fins a la mort d'en Paquitu. Llavors es crea l'Associació de Veïns, el col·lectiu que fa possible el primer *Butlletí*. Alguns dels seus membres ja havien escrit al programa de la Festa Major, que treia cada any el Bell matí; és aquí quan es va pensar que amb una publicació anual no n'hi havia prou.

Quan es crea el *Butlletí* estem en el primer any d'ajuntament democràtic i aquest ànim crític és simplement el fet que en aquell moment no volíem formar part de la "política de partits". Des de l'Associació de Veïns volíem participar en el debat ciutadà i, des de fora, ens era més fàcil ser crítics amb el poder establert. A més, el fet que en els primers anys hi hagués governs de CiU, ens va portar a discrepar obertament de la gestió municipal. Més tard, l'Associació de Veïns es va disgregar per només seguir donant suport legal a la publicació.

Si no hi hagués hagut la publicació, no hagués passat res. No érem un contrapoder, no volíem fer política de pinça, perquè no aspiràvem a assolir el poder. Fer el Butlletí és fer un mitjà de comunicació del poble. Si s'hagués pretès obtenir el poder, amb segones intencions, sense ser els "crítics innocents" que vam ser, ja no estaríem parlant d'un mitjà de comunicació.

Després d'un període de 5 anys sense una publicació d'aquesta naturalesa, Llagostera veia néixer la segona etapa del Butlletí, gràcies a l'impuls d'un nou col·lectiu de gent jove. Què creus que va recollir de la primera etapa i què va aportar de nou, aquest segon col·lectiu de gent, a la línia o enfocament de la revista?

La segona etapa té d'important que hi havia gent que ja havia participat en la primera, tot i que és una continuïtat diferent en altres aspectes; nosaltres no vam tenir cap connivència amb el poder. A ells els van cedir un local, van rebre suport, van obtenir el conveni que encara hi ha ara, etc. En el nostre cas el tema del local va ser una mica controvertit: vam fer el *Butlletí* des de sis llocs diferents, dels quals els últims eren cases particulars.

Dit això, la feina feta del segon col·lectiu és molt interessant, perquè dins del mateix col·lectiu hi havia veus confrontades o divergents, que representaven d'alguna manera l'escena política de Llagostera; això, d'entrada és enriquidor i al final acaba essent el problema. Aquesta etapa coincideix amb la pujada al govern de l'esquerra. Podem dir que la diferència amb la primera etapa rau en la presència, en la segona, de certs sectors ideològics i de gent que sí que aspirava al poder.

Potser és una mica precipitat parlar-ne, però és cert que la tercera etapa del Butlletí ha permès complir

aquest 25è aniversari. Veient els primers cinc números, elaborats per l'actual col·lectiu de gent, cap a on creus que avança la nostra publicació?

El fet que destacaria és la satisfacció que no hi hagi un cordó. És un col·lectiu de gent nova que demostra que el pòsit de la nostra generació perdura amb la capacitat de continuar el projecte de El *Butlletí*. Pel que fa a la qüestió ideològica no tinc massa elements per a fer-ne una valoració; veig una capacitat de fer feina i una capacitat d'engrescar-se amb un projecte comunicacional en temps no gens fàcils, d'endollar-se a la televisió o a internet. L'extraordinària juventut del col·lectiu em fa pensar que es poden fer grans coses. El sol fet de fer funcionar aquest projecte ja és tenir esperit crític. I, també, fer possible una publicació d'aquest tipus, permet que gent que no ha de tenir necessàriament 20 anys pugui emetre una opinió a Llagostera.

En què creus que s'ha tractat la voluntat modernitzadora dels primers butlletins, si mirem la publicació actual, que surt en un clima de normalitat democràtica?

Hi ha un aspecte, el tecnològic, que és molt important. Els primers números estaven fets amb multicopista, això ja marca un canvi en el temps, respecte la revista que es fa avui. Nosaltres vam néixer durant el franquisme, vosaltres heu nascut en plena democràcia, això resulta incomparable. Nosaltres organitzàvem concerts, conferències, i altres actes. Sovint havíem d'anar al govern civil a demanar permís per fer coses. Tot just volíem explicar a la gent què volia dir la paraula democràcia. Aquesta pregunta s'ha de tractar amb els canvis que hi ha hagut al món. S'han perdut els referents, va caure el mur de Berlín, això va provocar grans canvis de concepció i ara tenim la democràcia del capitalisme salvatge, el consumisme i un malentès benestar social, que no fa res més que separar la societat en pobres i rics.

El sentit crític de la vostra generació teniu una causalitat fàcilment justificable. Què creus que ha d'empènyer el jovent d'avui i demà a mostrar les seves opinions al poble, a través de Butlletí de Llagostera?

Entenc que la persona jove és inconformista per naturalesa i, per tant, malgrat la malentesa globalització, els joves han de mantenir la capacitat de discrepar i un esperit crític amb el poder establert. Llavors, en el cas del *Butlletí*, el que demanaria és que no es perdés mai aquest objectiu del "punt de mira"; també demanaria que es tingués la capacitat i valentia de no deixar-se enredar pels cants de sirena, tant si vénen del poder municipal, de qualsevol altre poder com l'església o dels convencionalismes socials.

Col·laborar amb el Butlletí

De la mateixa manera que les entitats, durant aquests 25 anys, molta gent ha fet arribar les seves col·laboracions exteriors al Butlletí: Lletraferits, opinió, fotografies, etc. La revista, també, ha comptat amb les importantíssimes col·laboracions habituals. Des dels Josep Calvet, Francesc Falivene i Enric Marquès, passant per l'Emili Soler Vicens, en Josep Cantó i l'Antoni Mascort, fins a l'Enric Ramionet o els Joans Ventura i Frigola, un ampli col·lectiu de persones que no podem citar per raons d'espai ha enriquit la publicació amb poesia, opinió, relats, etc. També cal recordar als il·lustradors i il·lustradores, entre els quals destaquem a en Ramon Motjé -ha col·laborat durant aquests 25 anys- i li dediquem l'entrevista que trobareu més endavant.

Enric Ramionet
Col·laborador i membre de la primera etapa

Sóc, encara que em resulti dolorós acceptar-ho, un col·laborador històric d'aquesta publicació. No deu ser corrent trobar-ne algun exemplar en el qual no hi hagi un text meu, i això, ho haig d'admetre obertament, no sempre és bo. Són molts anys i moltes voltes i, tot i que el món manté l'eix més o menys al mateix lloc i segueix governant per les mateixes forces gravitatòries, no sempre resulta fàcil mantenir les certeses d'abans i reconèixer-les com a pròpies. Per quina raó he escrit i escric encara, em pregunten. Per quina raó escriu la gent que escriu? Per pensar, potser? Per ordenar el caos, conjurar els temors, trobar respostes i buscar la tranquil·litat que proporcionen totes les definicions? Per canviar el món, tal vegada? Per denunciar allò que creus injust i defensar allò que comparteixes, per intentar innocentment i inofensivament, fer el món a la teva mida? Per a que t'estimin, com diu aquell? No sé, probablement, tot i la meva naturalesa essencialment mandrosa, escric perquè no puc evitar-ho.

Joan Frigola
Col·laborador de la segona i tercera etapa

Buscar un camí interessant, entre les moltes situacions quotidianes que diàriament ens envolten, és difícil. Puc dir sense embuts que m'agrada explicar històries (sobretot absurdes i una mica irreals) i m'agrada buscar les paraules precises per contar-les. El butlletí m'ha deixat un espai per fer-ho i també m'ha marcat uns temps, necessaris per no deixar-me vèncer per la indolència. Heus aquí el principal motiu de les meves col·laboracions.

M'interessa disposar, fullejar i llegir una publicació local com aquesta. M'agrada que existeixi i per això, no només li dono suport econòmic, també procuro treballar per aconseguir que surti al carrer.

De reflexions, crítiques i notícies serioses en conté, per això m'he decantat per explicar (o intentar-ho) històries còmiques, irròniques i còsmicosiderals.

Van adreçades a tothom que tingui cinc minuts per perdre, amb el desig sincer que aquests cinc minuts no siguin avorrits.

Jove, responsable, abnegat. Entrevista a Gerard Casanovas

"Vaig reunir a persones properes i compromeses sense prioritzar els dots de redacció que poguessin tenir"

Segurament, pot semblar còmode i recorrent el fet d'entrevistar-nos a nosaltres mateixos. I això té una part de cert; no ens vam haver de moure del local per a obtenir les seves respostes. Però la qüestió és més profunda; hem cregut que tocava. En Gerard, amb 19 anys i cursant estudis a Barcelona, agafava el relleu d'en Marc Sureda a les acaballes de 2003. Va reunir a un nou col·lectiu de redacció i, junts, vam fer possible la continuïtat del Butlletí, sense que la mateixa periodicitat que havia seguit el col·lectiu de l'anterior etapa se'n veiés afectada. Per tant, aquesta raó i la nostra intencionalitat per fer-li costat i reconèixer la seva feina, que sempre es menja el poc temps lliure que té, ens ha fet veure amb prous arguments per a complementar aquest recull d'opinions amb la seva. La seva condició de responsable, de pensador i guia del col·lectiu, el col·loca ben sovint enfront de les adversitats que ens afecten a tot el grup. Això comporta també, doncs, que sigui la persona més adient per a parlar, en boca de tots però amb les seves pròpies idees, de les impressions que ens ha ofert treballar perquè aquesta 3a etapa de Butlletí segueixi endavant i amb la voluntat d'oferir, progressivament, una publicació més rica i ben acabada.

Gerard, quants aniversaris i quantes oportunitats per valorar la feina feta de la gent del Butlletí aquests anys, no?

Tenim present i es valora la feina, ben feta, que s'ha fet anteriorment. Celebrar aquest 25è aniversari va dedicat més a la gent dels col·lectius passats, malgrat la nostra contribució d'un anyet, a la història del Butlletí.

Quan vas agafar la responsabilitat de dirigir el Butlletí, la revista venia d'una etapa que deixava el llistó ben alt. Què aporta de nou i què manté la publicació actual del caràcter que ha anat envoltant la revista des de 1980?

Es continua amb el mateix format, respecte el contingut, però no amb la forma. El nostre, és un nou disseny. Per altra banda, un important objectiu que hem acomplert és, per exemple, la impressió a tot color. També s'ha agilitzat la presentació del concurs literari i d'altres temes en format suplement.

De quina manera agafes el timó, qui t'enreda i com reuneixes el nou col·lectiu de gent?

Em va engrescar la Marta García, la meva parella, també maquetadora /dissenyadora de Butlletí de Llagostera. Vam sentir veus que anunciaven que el Butlletí no continuava i ens van posar en contacte amb en Marc Sureda, que buscava gent. Llavors, van començar les reunions. Vaig reunir a persones properes i compromeses sense prioritzar els dots de redacció que poguessin tenir.

Anteriorment, hi ha hagut problemes en el relleu dels respectius col·lectius. De quina manera s'ha d'evitar que això torni a passar?

El que he vist durant aquest any i escaig que estem en això em fa pensar que, en un principi, no hi ha cap solució o cap clau perquè en qualsevol entitat hi hagi un canvi generacional assegurat. Penso, però, que una possible solució seria que el col·lectiu estés format per gent de diverses edats, per combinar l'entrada i l'aprenentatge dels més novells amb la retirada dels més veterans.

Ara, ens agradaria que ens parlessis de la motivació que et mou per fer aquest treball i algunes de les coses bones i dolentes que has recollit fins el moment present.

La meva motivació ve de la passió que em desperta la compaginació, la maquetació, el disseny, i el món editorial en general...

Es recullen moltes coses dolentes i també de bones, que posades a la balança guanyen les bones. De dolent, de vegades no entens com certa gent reacciona malament vers la publicació perjudicant-la. Pel què fa a les coses bones, vull destacar el nivell humà del col·lectiu de redacció, que et pot ajudar en els moment difícils, encara que vinguin de fora, de la meva vida personal. Parlo de tots, sense excepció. En definitiva, sense aquestes persones no s'hauria fet res.

Quin és el teu desig de futur per aquesta nova etapa?

Continuar l'evolució que està fent aquest Butlletí cap a bé i, al final de tot de tot del túnel, deixar-ho en bones mans.

Ramon Motjé: El ninotaire del Butlletí. Un clàssic amb molt bon sentit de l'humor

Quan el vam trucar per a fer l'entrevista ens va engegar un "osti! però què en voleu saber d'un pobre dibuixant de tercera o quarta fila com jo...?! En Ramon dibuixa i pinta però no es considera un pintor i, com ja haureu notat, és molt modest. El fet és que pinta aquarel·les, fa genials caricatures amb pastel, i els tant nostrats acudits gràfics que apareixen periòdicament en aquesta revista i a l'Àncora de Sant Feliu. No pinta a l'oli perquè aquest suport és molt lent en assecar-se i el producte acabat es fa esperar massa. El qui és i ha estat "el ninotaire del Butlletí" des dels inicis, toca més tecles: Ha fet cartells de diferents esdeveniments, sovint es deixa veure en diferents fires i concursos, i els seus paisatges marxen bé en certes botigues de la Costa Brava. De ben petit, ja agafava llapis i paper i, vinga! a fer gargots!. Les lletres i els números, confessa, mai han sigut el seu fort. En canvi, el dibuix sempre li ha agradat i, especialment, l'aquarel·la.

El nostre personatge, malgrat el què pugui semblar, no es dedica exclusivament al seu art; l'ofici d'en Ramon Motjé és el transport amb camió. La feina, emperò, no impedeix que dediqui al màxim de temps al dibuix, que desenvolupa en una petita sala de casa seva. Aquí, la llum artificial focalitza el seu treball, sostingut en un cavallet, centrat en l'espai, que es deixa envoltar per tot l'instrumental de l'artista. Tot plegat, amb un ordre que no és fruit de l'atzar sinó d'una manera de fer, que, d'alguna manera, ens pot dir molt del seu procés de creació i de la seva persona. A més de l'art, en Ramon es deleix per una altra afecció confessada: les passejades amb moto dels caps de setmana.

Autodidacta i espia, dibuixant o tal vegada pintor, en Ramon Motjé ens atengué amablement i ens parlà de moltes coses que ens proposàvem descobrir.

Els teus ninots, caricatures i paisatges denoten una experiència i un estil inconfusibles. S'assemblaven gaire als teus primers dibuixos?

No, gens.

I doncs, quan vas començar i què t'hi va empènyer?

No t'ho sabria dir exactament. El dibuix sempre m'ha agradat. Vaig començar comprant el TBO, el Mortadelo, el Purgarcito, i tots aquests que hi havia... Llavors comences a veure el ninots i et comencen a agradar. Tot seguit, comences a copiar-los. Més endavant, ja vols inventar crear algun personatge. Crec que vaig començar així. T'ha d'agradar... Comences amb un tros de paper, llavors un dia et compres un bloc, per a omplir aquell bloc comences a comprar colors i no te'n dons compte i t'hi vas introduint.

I la tècnica l'has après pel teu compte?

No ben bé. Hem de dir que sóc autodidacta però també espia. Per exemple, les caricatures les he après, a l'estiu, d'alguns caricaturistes del carrer. És diferent veure-les fetes, que veure'n el procés, els materials que fan servir, etc.

"Ser autodidacta és un rollo"

També haig de dir que vaig anar bastant de temps amb un professor, el senyor Pere Mayol; quan plegaves d'escola, venies a casa, berenaves i, al vespre, érem uns quants que anàvem amb el senyor Pere, a Belles Arts. Allà ens ensenyava dibuix, però en llapis; era un llapis de grafit, fent l'ombrejat amb ratlles, etc. Però, tècniques com l'aquarel·la o l'oli, allà no s'hi feien. I fer sempre el mateix, de vegades, es feia una mica pesat.

Ser autodidacta té l'avantatge de tirar pel dret...

Sí, però ser autodidacta té el mal que agafes vicis i no tens ningú que te'ls corregeixi. Ara, si jo per exemple anés amb algú perquè em tragués els vicis, amb els anys que porto, ja no me'ls trauria. A més, pel teu compte, fins que no fas un pas endavant, poden passar anys; Vas molt a poc a poc i jo no ho aconsellaria a ningú. Cal un professor que t'ensenyi una base i la resta ja la podràs descobrir tu mateix. Després d'insistir molt de temps en una cosa, quan te l'aclareix algú, et lamentes dels anys perduts. Ser autodidacta és un rollo; no arribes a ser res. Una persona, amb els seus anys d'escola de Belles Arts, pot posar una cartell a fora que digui "es donen classes". Ara imagina que ho faig jo: un autodidacta... S'ha de ser mestre. Avui dia tot va amb títols i jo no puc ensenyar si encara no me n'han ensenyat a mi.

Ens agradaria que et definissis com a artista amb un adjectiu.

Uf! No sé què dir. Jo, el què tinc és que sóc molt exigent amb mi mateix; veig molt bonic el treball dels altres, en canvi el meu... M'influencien de seguida. Sóc molt feble en aquest sentit. I això no vol dir que quan ho entrego "allò va a missa" però sí que, després del meu cop d'ull exigent, em quedo amb la consciència tranquil·la.

Quan hom dibuixa per publicar, necessita haver assolit una tècnica, però els acudits gràfics i les caricatures ressalten altres dots. Creus que el teu sentit de l'humor pot haver fet canviar l'expressió a algun malcarat?

Mmmm, potser sí... Però no en tindria pas gaire fe, jo. Potser algú hagi dit: -Però quina gràcia té això?.

L'important és tenir sentit de l'humor...

Sí, home, és el tot. No pots anar emprenyat per la vida... Jo he arribat a una conclusió en aquest tema: Tothom té sentit de l'humor, a tothom li va la broma. Si no, fixa-t'hi: Veuràs un tio, que sembla un sargentu d'aquells d'abans, i si us aneu veient i el vas tractant, veuràs que, un dia o altre, arribarà, explicarà un acudit o farà broma... O sigui que en té tothom de sentit de l'humor.

De vegades, l'humor pot buscar i trobar les pessigolles d'hom. Fins a on creus que pot arribar l'humor que parla de determinades problemàtiques o embolics del poble?

L'humor s'ha d'encarar perquè la gent s'ho passi bé, es tregui del cap les cabòries, i mirar que no s'enfadi ningú. De vegades, si mirem per exemple la televisió, s'havia fet servir per a l'humor el tartamut, per fer gràcia per fer riure. I, és clar, molta gent s'havia queixat perquè a ca seva tenia un familiar tartamut o ell mateix ho era; això, fa mal i s'hi ha d'anar amb compte. I és bó saber-ho evitar. S'hauria d'evitar de posar-se amb els defectes de la gent, però també és difícil. S'hauria de fer un humor sa, fins i tot et diria infantil. Com un nen petit, sense malícia, sense que hi hagi un doble sentit, sense que vagis a buscar que es pugui interpretar d'una altra manera i després hi pugui haver gent que se senti ferida. Així, jo considero l'humor com a molt important.

En tots aquests anys de Butlletí has anat dibuixant, a través de diferents escenes, un caràcter diguem-ne caricaturitzat del poble de Llagostera. Quins trets característics tenen els ninots llagosterencs que els puguin distingir dels ninots de qualsevol altra vila o llunyana?

No sé què dir-te. Faig un mateix tipus de ninot per a les dues revistes semblants, locals, com són el Butlletí i l'Àncora. Qui llegeixi aquestes revistes, tapant-li la firma, reconeixerà les vinyetes com les "d'aquell de Llagostera". Es pot dir que són semblants.

L'única diferència és que en El Butlletí tinc més esbarjo, ho tinc més lliure. A l'Àncora tinc una mida, que no et pots sortí d'allà, sempre en vertical. I allò, que a vegades se t'acut aquell acudit que aniria millor apaisat... Però no hi pots fer res; tens aquell racó, que hi diu "Ninotaires guixolencs", i no et pots moure d'allà. En canvi, amb vosaltres, ho tinc més fàcil, tinc més llibertat; els puc fer com se m'ocorren.

Amb quina tècnica prefereixes treballar?

El que em tira més és l'aquarel·la. És amb el m'he estat barallant més temps. L'he anada descobrint a través de llibres, llavors amb vídeos. Amb els vídeos va ser quan vaig veure que havia fet un pas; van ser com el descobriment de les Amèriques. Fer ninots també m'agrada. Al camió sempre hi porto paper per dibuixar. Llavors, quan m'haig d'esperar per carregar, de tant en tant et ve bé de fer algun ninot, per matar el temps. Però, l'aquarel·la

Quin o quins paisatges de Llagostera creus que són imprescindibles per a l'aficionat del dibuix i/o de la pintura?

Imprescindibles? Tots. Però ara Llagostera és un problema per pintar-la. Tu vens del lloc que vinguis i veus pisos, blocs d'obra nova, i un campanar cada vegada més tapat. I tu dius: I jo, ara, aquí, què hi faig?-.

Els qui pintaven anys enrere ho van tenir més fàcil. Ho tenien tot igualat. Ara, Llagostera s'està modernitzant i veus una casa vella a costat d'una de nova de trinca, cosa que a mi no m'agrada pintar. A mi el paisatge urbà no m'agrada. Aquesta gent que el pinta sembla que hagin de treballar amb regles; és una cosa més semblant als arquitectes.

Potser perquè ets de poble...

Sí, i perquè sóc molt clàssic, em va la pintura clàssica i, potser, a mesura que em vaig fent gran ho sóc més.

FIRES I TENDÈNCIES

<<Anar a fires va bé perquè et veus el nivell>> En Ramon sintetitza, així, la raó per la qual es mou per alguns pobles i ciutats, muntant parada de la seva obra, al costat d'altres aquarel·listes. Tots aquests afeccionats a aquesta tècnica, troben en les fires l'espai on, d'alguna manera, mesurar el seu nivell; i això, s'aconsegueix oscil·lant el preu del "punt" -unitat de superfície de referència- fins a trobar la relació de vendes acceptable, fixat o esperat, que pugui tenir continuïtat al preu màxim possible. El primer pas va ser la participació en una fira a Sant Feliu, arrossegat pels ànims insistents de la seva companya; ja que l'artista veia amb poca credulitat l'equiparació del seu treball amb el d'aquell aquella gent de les fires. Aquella, va ser un èxit de fira, i això l'animà a continuar.

Avui dia en Ramon Motjé forma part de l'Associació d'Aquarel·listes de Girona. Això li permet estar ben relacionat amb altres afeccionats a aquest art i tenir-hi un fàcil contacte. Ens diu que molts dels companys i companyes de l'Associació segueixen l'estil de Martinez Lozano, on en són alumnes. Aquest és un aquarel·lista que en Ramon qualifica de mestre de mestres modern però no el segueix, a diferència de molts que han pres la seva influència com a únic camí que, segons Motjé, es fa una mica repetitiu i avorrit. El llagosterenc aposta per una aquarel·la clàssica, sense abstracció, la de tota la vida. Ell, ens confessa que se li'n van els ulls cap a aquest tipus d'aquarel·la.

superAvui

FRUITES PUIG

EL NOM DELS BONS ALIMENTS !!

CAN MUNTANER

RECADER
JOAN XIRGU CIURANA

Recaderia i paqueteria de dilluns a divendres, matí i tarda

Agència a Girona:
Cooperativa de Recaders Tel. 23 39 61
A Llagostera:
C./ Concepció, 45 Tel. 83 01 57
Mòbil 630 07 33 07

pastisseria i forn de pa
SANT ANTONI
C/. Sant Antoni, 47 Tel. 972 23 18 05 SALT
Rambla Xavier Cugat, 6 - 10 Tel. 972 22 74 90 GIRONA
C/. Perelló, 69 Tel. 972 40 20 77 VILABLAREIX
Can Pons - Pompeu Fabra, 29 Tel. 972 83 00 73 LLAGOSTERA
C/. Mare de Déu de la Salut, 33 Tel. 972 23 36 12 GIRONA

HOME
DONA
PERRUQUERIA
ANTÒNIA
Pg. Pompeu Fabra, 46 1r. • Tel: 972 83 10 76 • 17240 LLAGOSTERA

Rafel Villena i Sànchez
Arquitecte Tècnic
Tècnic Superior en Prevenció de Riscos Laborals
C/ Joan Maragall, 30 - Llagostera 17240
Tel. 972 83 29 46 / 626 49 99 77
Fax. 972 83 18 04 mail: rafelvs@teleline.es

PromaCor
PRODUCTES I MAQUINÀRIA DEL SURO S.A.
C/ Canalejas, 6-8 17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 80 55 35 - Fax 972 80 57 47
E-mail: primacor@promacor.com - www.promacor.com

FUSTERIA J. CASTELLÓ i FILLS, S.C.
N.I.F.: G-17775792
• Mobles d'encàrrec • Cuines
• Finestres Fusta-Alumini
• Fusteria en general
Av. del Gironès, 36-B • Tel: 972 80 55 75
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Perruqueria i Estetica
COMAS
C/. Joan Maragall, 36
Telf. 972 83 03 17
17240 LLAGOSTERA
Us desitja una bona festa major

Un esparver visita l'institut

El passat mes de gener, un dia a la tarda, un esparver que perseguia un pardal es va estavellar contra els vidres del pati de l'IES. Una alumna que ho va veure, la Tamara, el va recollir de terra i el va portar a consergeria; l'animal no estava acostumat a fotocopiadores i guillotines i es va espantar, va començar a volar donant-se cops a les parets i als vidres davant la mirada atònita d'en Quim, el conserge, que estava literalment petrificat. La Tamara té certa traça amb els ocells, així que es va posar a cridar amb un llenguatge particular que només l'esparver va entendre i, misteriosament, l'ocell es va posar sobre el seu braç. A continuació l'alumna va tenir la brillant idea de compartir el seu amic amb els companys de classe i va anar a la classe de 3r B a ensenyar-lo; cal dir que el professor de socials va quedar esglaiat i que l'esparver en veure els "petits i innocents" infants de 3r d'ESO es va posar a volar com un esperitat, clavant-se altra vegada forts cops contra les parets i els vidres. La Tamara decidí tornar a cridar l'ocell i altra vegada la comunicació va funcionar, l'esparver acudí com un xaiet al seu braç.

Recuperat el conserge del seu ensurt, decideix actuar: agafa la urna de fer eleccions al consell escolar i hi posa l'esparver.

La Tamara se'l vol quedar, ja que li ha agafat simpatia, en Quim ja només veu plomes voleiant per consergeria i els professors veuen que l'esparver ja ha fet massa enrenou.

La història acaba quan la professora de naturals decideix actuar i endurse'l per anellar-lo i alliberar-lo en un camp proper. Abans, però, li vam fer unes quantes fotos.

X.V.G.

Pneumàtics
Casablanca S.L.

Servei de pneumàtics
Nacionals i d'Importació
Llantes d'alumini
Cargols Anti Robatori
Recautxútats

pneumàtics
CASA BLANCA
N.I.F. B-17691130

Tel. 80 50 85
C/ Ramal, s/n
17240 Llagostera (Girona)

Gabinet Terapèutic

TERÀPIES MANUALS
RECUPERACIÓ FUNCIONAL
QUIROMASSATGE DIPLOMAT
QUIROPRÀXIA DIPLOMAT
DRENATGE LIMFÀTIC

RENART - PONT

C/ Mas Sec, 53 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 10 07 - Fax 972 83 13 67

La Margarita

Flors

C/ Creu, 1 - Llagostera
Tel. 972.83.02.87

Rams, centres, corones i plantes

FLECA
MONTIEL

PAQUITA MONTIEL

c/. La Coma, 1
Tel: 972 - 83 06 38
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

JOSEP ANGLADA
MANEL MOLINA

pintura ··· decoració

LLAGOSTERA

Tel. 972 80 52 08 - 972 46 35 78

Mobles Mulà

Telf. 972 83 06 60

Crta. C-65 Km 8
17240 Llagostera

L'Agora

Centre Educatiu

Telèfon 972 80 55 25
Reforç i repàs individuals i grups reduïts
C/ Girona, 31. Llagostera
Activitats de lleure i culturals per a infants i joves

IRUANI, S.L.

C/ Albertí, 20
Tel. 972 83 09 13
17240 LLAGOSTERA (Girona)

El Puig, un racó oblidat de Llagostera

Una gran part de la gent del poble transita per algun dels carrers del sector del Puig del General, sigui entrant o sortint del poble, o acompanyant la mainada a l'escola. Seria difícil trobar algú que en passar-hi no hagi pensat "aquest carrer està fet una merda, a veure si l'arreglen d'una vegada!" Però tothom qui no n'és veí passa de llarg, aliè a l'estat deplorable en el que es troba tot el sector i a les raons que han fet que avui dia encara no s'hi hagi fet cap actuació per solucionar-ho. És per aquesta raó que un grup de veïns ens hem decidit a explicar-ho a la resta de llagosterencs.

La major part de vosaltres només coneixeu (o més ben dit, patiu) el c/ Costa Brava. A hores d'ara no és més que una catifa de pedaços de quitrà i grava entapissada de forats arreu. Aquesta és probablement la part del sector que encara es troba en més bones condicions, ja que ningú pot negar que és una de les entrades principals al poble i ni que sigui a base de pedaços s'evita que algun cotxe es deixi la roda en algun dels forats. Però fem una ullada més cap al cor del Puig, fora dels trams "visibles"... Podem entrar pel C/ Puig del General o pujar fins el dipòsit de les aigües: una entrada esplèndida, ningú diria que més enllà fins fa poc ens havia estat difícil no apedregar algú simplement passant-hi, ja que més que un carrer era una estesa de pedres. Després de reiterades queixes d'alguns dels veïns i potser aprofitant que venia la Festa Major i el poble ha d'estar vistós i elegant, l'Ajuntament ha mig retirat les pedres i ha mal tapat els forats. Però d'aquí uns mesos tot tornarà a estar igual o pitjor.

També podem fer un passeig pel C/ Lleó I, ara suposadament tallat per les obres de l'escola, però generalment molt transitat pels pares dels nens i professors (sense oblidar els dies de les eleccions). Si hi passem un dia de pluja amb cotxe haurem de vigilar no caure en un dels profunds recs i bassals que s'hi formen... Si anem a peu, haurem de vigilar de no relliscar enmig del fang i creuar els dits perquè no ens trobem amb cap cotxe que ens esquitxi de dalt a baix (només cal mirar com queden les parets o els cotxes aparcats); si és un dia de sol, i més a ple estiu, no veurem res per la pols que s'aixeca (ho hem mesurat, i si hi deixéssim el cotxe aparcat durant tot l'any, hi trobaríem vint kg de pols a sobre!!!) I finalment podem acabar el recorregut per la travessera de Sant Feliu, que a més de tots els problemes del Lleó I, a sobre no té ni enllumenat ni clavegueram! I tot això només és el que es veu a simple vista.

I com és que està així? Doncs bé, ja l'any 1978 els veïns van començar a denunciar als promotors de la urbanització per incompliment de les seves obligacions, però ni veïns, ni Ajuntament vam aconseguir res més que el que ara hi ha, ni tan sols després de dur-los a judici.

Però el 1989 es va arribar a un acord entre les tres parts: els veïns vam parar les nostres accions judicials contra els promotors, els promotors van entregar gratuïtament la urbanització a l'Ajuntament (cosa que havien de fer per obligació) i hi afegien els terrenys on posteriorment es va ver l'ampliació de l'escola i ara mateix s'hi està fent la nova (cosa que no tenien cap obligació de fer, ja que eren terrenys privats) i, a canvi, l'Ajuntament acabava d'urbanitzar el sector.

D'això fa quinze anys! I tot segueix bàsicament igual, només s'hi ha fet alguna intervenció discreta de tant en tant... Tapar forats, penjar quatre faroles, mal asfaltar algun tram... Normalment coincidint amb l'arribada de la Festa Major i als llocs més visibles.

Els motius? Potser descuit, potser falta de ganes o falta de pressupost (tot i que fa anys que s'inclou en el pressupost general) o sorpresa de cada nou Ajuntament en descobrir els compromisos o...

Això nosaltres no ho sabem, però seguim tenint el problema davant els nostres nassos.

I per acabar-ho d'arreglar, a l'última reunió informativa de l'Ajuntament als veïns de la zona van deixar clar que les obres es començarien en pocs mesos (la reunió va ser el gener de l'any passat... ho hem sentit tants cops que ja sembla la cançó enfadosa) però... sorpresa! Els veïns haurem de pagar el 100% d'una obra que vam pagar en comprar els terrenys o les casa, que fa gairebé trenta anys que hauria d'estar feta (quinze a càrrec de l'Ajuntament), que ha multiplicat el seu cost enormement i que, de ser així, haurà servit per tenir terreny on ampliar les escoles gratis!

Veïns del Puig
Més detalls:
http://www.puigdelgeneral.com

Enviens les teves queixes i col.labora amb el Butlletí!!

butlleti_llagostera@hotmail.com

ASSESSORIA MONTIEL BOADAS, S.L.
Laboral • Fiscal • Jurídica • Comptable
Corredoria d'Assegurances • Finques

MARGARITA MONTIEL BOADAS
Advocada

Plaça Barceloneta, 8 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 18 18 / 972 83 03 62
E-mail: assessoria@montielboadas.com

MULTIPREU LLAGOSTERA

Articles de **Regal**
Articles de **Neteja**
Articles de **Joguina**
Articles de **Plàstic**

A partir de 0,75€

Pssg. Pompeu Fabra, n17

BAR MUSICAL CAFE

MODONI

Dels barons de Montcada III

A València hi tornaven amb passatgers i esclaus; se sap el nom d'alguns d'aquests esclaus: Eliopus, Joan i Ali.

ANY 1416.- El rei Ferran I de Catalunya i Aragó es casà amb Elionor d'Alburquerque. Tingueren cinc fills, entre els Alfons IV EL MAGNÀNIM i Joan II el SENSE FE, que fou pare de Ferran II, més tard anomenat EL CATÒLIC.

Guillem Serratos de Franciac estava condemnat a l'última pena per comandar una colla d'homes de la rodalia que anà de nit a rompre les portes d'una casa de jueus del llogarret de Caulès (Caldes). Aquests homes mataren el propietari Vidal Petit i la seva muller Margalís i robaren objectes per valor de quatre-cents florins d'or d'Aragó.

Al peu de la forca i en el darrer moment, es va presentar Josef Astruc Benet, jueu gironí, que el va salvar de la mort amb la promesa que el jueu es convertiria al cristianisme.

Ferran I, per aconseguir la unitat de l'Església catòlica, buscà l'ajuda del frare Vicenç Ferrer i abandonà el papa Luna, que morí el 1483 reclòs al castell de Peníscola (Castelló de la Plana). El papa es penedí sempre més de la seva intervenció en el Compromís de Casp. Amb el Concili de Constaça s'acabà el CISME D'OCCIDENT i es nomenà Martí V com a definitiu i únic papa de Roma.

A Girona es continuà construint la catedral d'estil gòtic, però es substituí la construcció de tres naus per un projecte nou d'una sola nau gran, que és la que existeix avui, considerada la més ampla del món.

ANY 1418.- La COMPILACIÓ DEL DRET CIVIL A CATALUNYA, seguint el sistema del Codi Justina romà, fou iniciada pels tres estaments —noblesa, clergat i burgesia— a les Corts de Barcelona el 1413, any en què també s'havien format la Generalitat, el Consell de Cent i a Lleida la Peheria.

Després de molts entrebancs i pressions no va poder ser divulgada fins l'any 1495; fou retinguda a les Corts de Montsó fins al 1565 i finalment es posà a la pràctica l'any 1702.

ANY 1423- Els barons de Llagostera eren els Cruïllers.

S'iniciaren els plets amb els Montcada i els Rocabertí fins que l'any 1534 els Cruïllers consolidaren la propietat.

L'abat del monestir de Sant Feliu de Guíxols, per resoldre un plet amb el Bisbat de Girona, va concedir l'arrendament del molí de la Lixarda a un particular, per onze lliures anuals. Es comentà que aquests diners, junt amb altres arrendaments i vendes de propietats, serviren per a comprar armes de foc per a la defensa del monestir.

ANY 1427- Uns grans terratrèmols, que anaren repetint-se fins al 1432, destruïren moltes cases, esglésies i castells de la comarca i ocasionaren molts morts. A AMER es van destruir el monestir i el claustre; una dona fou cremada per bruixa com a culpable del daltabaix; a la vall d'Hostoles s'obriren grans esquerdes a la terra; a Castellfollit, a Montagut i a Anglès sortiren llengües de foc i fum blau. Es comptaren més de tres centes persones mortes, així com milers de peixos dels rius.

El notari de Llagostera era l'Esteve Matheu.

ANY 1432.- Bernat Guillem de Foixà i els batlles de Llagostera i de Cassà empresonaren tres vianants sospitosos al castell de Llagostera. Però, Pere Galceran de Cruïlles i de Calonge, QUART BARÓ de Llagostera, senyor de Cassà, Tossa i Lloret, no hi va estar conforme i va venir des de Girona a alliberar-los. També destituí i perseguí els batlles i el senyor de Foixà, sense trobar-los. Més tard, la reina Maria féu empresonar el baró perquè paralitzava les tasques de les Corts de Barcelona.

Entre els anys 1421 i 1445 hi va haver a Girona uns aiguats tan forts que s'emportaren el pont romànic de Pedret i moltes cases del Mercadal.

En aquests temps Tossa, Sant Feliu de Guíxols, Palamós i Roses transportaven, amb els seus vaixells, peix salat a Barcelona, Andalusia i molts ports de la Mediterrània.

Llorenç Miró era notari de Llagostera i les escriptures es firmaven al Puig del Castell de Llagostera.

ANY 1436.- Morí Eufresina, filla del primer baró (Gastó de Montcada), que pretenia ser baronessa de Llagostera. Es casà amb Pere de Vilamarxant i després en un pret la baronia, que passà a favor de Bernat de Cruïlles, que s'havia casat amb Elionor de Montcada.

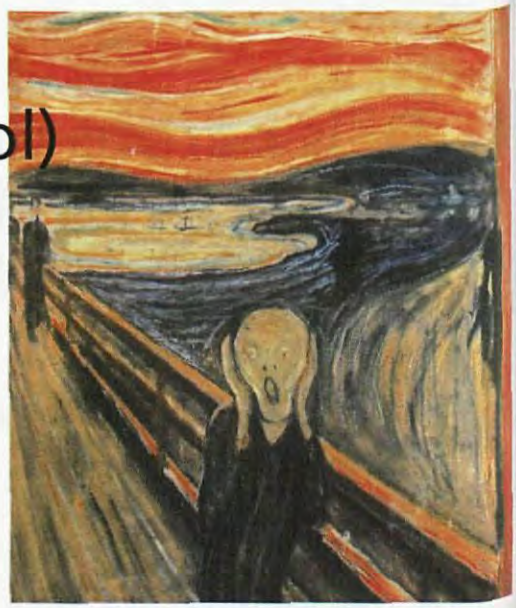
JOAN ALBERTÍ era propietari del mas Albertí de Ridaura (segurament l'actual Can Nadal) i el seu germà Grau Albertí era DOMER DE GANIX, de l'església de Llagostera.

A Llagostera es concedien BENEFICIS per a l'altar de Sant Llorenç.

Els consellers de Barcelona ordenaren als batlles de Tosa, Sant Feliu, Palamós i Blanes que no robessin la càrrega de Blanes que els vaixells que venien de Provença portaven a la ciutat, ja que hi havia molta fam. Tots aquests pobles assaltaven els vaixells perquè aquí també la gent passava molta gana.

Emili Soler Vicens

No sabem parlar (últim capítol)

Respirar

Respirar és l'activitat que ens ocupa més temps durant el dia. Ininterrompudament. Tenint en compte que la veu és fruit de tot el cos, és tot el cos el que fa de caixa de ressonància. Les orelles i els peus, tot el cos. La veu dels cantants varia d'un a l'altre per molts motius, però un d'aquests és el seu volum corporal. Per això la Montserrat Caballé té una veu gruixuda.

La posició de tot el cos és fonamental. És ridícul anar pel carrer i trobar-te amb gent que només mira a terra. No. Cal mirar amunt, amb força i serenitat. Cal estar ben dret, però això no només per parlar, també és bo per l'esquena. Aquesta posició és l'òptima per a respirar correctament, com si fossis un titella amb un fil que t'agafa pel cap, i et diu: - Amunt! I estant assegut, el millor és una posició de noranta graus, amb l'esquena recta. Per la veu respirar és importantíssim perquè és el combustible de la parla. Sense aire no hi ha veu. I un millor o pitjor bombeig d'aquest aire ajuda a un millor control de la veu.

Agafar l'aire per poder respirar amb normalitat és un entrebanc si les frases que s'han de llegir són molt llargues. Per això, cal posar-hi els signes de puntuació pertinents, que són els que marcaran la velocitat de la nostra respiració. De fet, menys mal que s'ha d'agafar aire de tant en tant, perquè sinó escoltar les notícies de la ràdio sovint seria una activitat impossible.

Pronunciar

La dicció és la manera de pronunciar, de vocalitzar, d'obrir la boca, d'oferir el missatge amb claredat. On s'observa més diferència en la dicció de les persones, penso que és en els mitjans de comunicació audiovisuals i entre el professorat dels col·legis i les universitats, que son els àmbits on habitualment les persones parlen llargament, i on canta més la gent que parla amb una dicció plana, sense obrir la boca. I és millor parlar menys, però fer-ho amb més claredat, lentitud i vocalització, que fotre un pal de discurs que deixes tothom dormint. I més, tenint en compte que amb la multiplicitat de missatges que arriben als oients de les ràdios, la gran majoria es perden.

Hi ha diversos exercicis que es poden fer habitualment per a millorar la dicció. És molt bo obrir la boca a saco, moure la llengua i la mandíbula a un costat i a un altre per tal d'escalfar la boca. També pot anar bé posar-se un bolígraf a la boca i intentar parlar amb normalitat, vocalitzant. Tots aquests exercicis es poden fer habitualment i no suposen cap problema. Són fàcils de fer.

Ballar

El ritme és potser el més difícil d'adquirir amb la pràctica. Hi ha gent amb ritme i altres que no en tenen tant. Sense ritmes no es pot cantar ni llegir poemes correctament. Bé, sí que es pot, però malament. En tot cas, cal tenir present que és molt important parlar sense deixar silencis massa llargs ni massa curts, ni oblidar que els silencis són importants.

A El gran dictador, una pel·lícula que dirigí Charles Chaplin el 1940, s'observa un ritme trepidant i perfectament aconseguit. No només en l'escena del discurs, sinó també quan és un barber que afaita el seu client al compàs d'una melodia de Brahms, o el joc del dictador amb la bola del món, quan aspira a ser l'amo del món.

D'alguna manera, parlar és ballar. Cal fer-ho d'una manera o d'una altra

Fruites i Queviures

CAN MADÍ

C/. Almogàvers, 8 - Tel. 972 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

Joieria Rellotgeria
Català
Taller Propi
Dissenys Exclusius
Àngel Guimerà, 7 17240 LLAGOSTERA
Telèfon 972 80 52 90 (Girona)

segons la música que hi ha. Però si bé els balls sempre repeteixen els mateixos moviments, en parlar s'agraeix que hi hagi irregularitats, pujades i baixades de to, silencis i crits, per a fer el missatge més fàcil d'entendre, de manera que pugui arribar a l'interlocutor amb tota la seva força, facilitant també que qui escolti no es distregui ni s'adormi. El missatge és important, però és molt difícil que si el ritme no és l'adequat, per molt que agradi el missatge, un s'estigui al costat de l'aparell de ràdio. Als plens municipals no hi va ningú perquè tot segueix un to homogeni.

Actuar

No és el mateix dir "¡ets un imbècil!" amb mala llet, cridant, enfurismat, que una noia li digui amb to carinyós al seu company perquè li ha dit que l'estima, i després es posi a riure. Les coses que es diuen poden tenir fins i tot un significat oposat al volgut per l'interlocutor, si el to que s'utilitza no és l'adequat.

Al to l'acompanyen gestos, actituds facials, somriures, mirades o fins i tot el poden acompanyar cops de puny. Cal que tot el cos sigui la caixa de ressonància de la veu, però també que tot el cos acompanyi al missatge que s'està donant.

Indicar

La manera d'expressar un missatge és, sovint, un altre missatge. El to que es dóna a paraules com "una altra vegada" marca sovint la opinió de qui parla i, per tant, la seva intenció. La intencionalitat que es dóna en l'emissió d'un missatge, portant l'interlocutor cap a un final esperat en el cas dels contes o conduint-lo a un final completament original i diferent, mantenint l'intriga al lector. Això no només s'aconsegueix amb l'escriptura, sinó que la lectura o l'explicació d'aquesta història, missatge o notícia és fonamental a l'hora de veure-hi una intencionalitat. La intencionalitat és el que possibilita la transmissió d'una ironia.

El més important

La teoria està molt bé, però l'única manera d'aprendre a parlar correctament és fent-ho. Caminant s'aprèn a caminar. Parlant s'aprèn a parlar. Perquè parlar d'alguna manera també és un ofici com el periodisme, o potser és l'ofici del periodisme, i tots els oficis només s'aprenen fent-los. Només. Va bé tenir coneixements teòrics, però si no es porten a la pràctica no serveixen per res.

El millor que pot passar és que sense haver de pensar en cap de totes aquestes coses et surti perfectament el que vols. Ha de sortir natural, perquè la més important de les característiques d'una bona parla és la naturalitat.

Tot això que explico en aquest article ho he elaborat a partir de l'assignatura de Locució per a Ràdio i Televisió que m'ha donat en Carles Pérez, locutor del programa La Solució de Catalunya Ràdio.

Miquel Codolar
Mcodolar@gmail.com

Mobles i Fusteria Cateura S.L.

- MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- MOBLES DE CUINA
- TAPISSERIA

Exposició i Venda

Carretera de Tossa, 7 *17240 Llagostera*
Tel. 972 83 09 95 *(Girona)*

FERRETERIA DICOR

La cadena

Subministres de ferreteria en general i maquinària industrial

Pg. Romeu, 20
Tel. 972 80 53 63
Fax 972 83 18 42
17240 LLAGOSTERA
e-mail: dicor@wanadoo.es

Carns i elaboració d'**Embotits** i preparats **Casolans**

CODINA

Plaça Catalunya, 13 - Tel. 972 83 01 91
LLAGOSTERA

EMBOTITS ARTESANS

J. & V. Miquel S.C.

C/ Almògavers, 13 - Tel. 972 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

bar musical
l'escàndol
C/Colom, 5
Llagostera
972 83 06 17
El Millor ambient

ALUMINIS COLLELL, S.L.
Serralleria Metàl.lica d'Alumini
Oficines i taller: C/Migjorn, 21
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 80 56 22 - Fax 972 80 56 44

RENAULT
Ramon Gurnés Vall-llosera
Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA
☎ 972 83 09 07
Fax 972 83 10 66

Veus Silenciades

Per senyera, senyors,
quatre barres.
Per idioma, i senyores, català.
Per condició, senyors,
sense terres.
Per idea, i senyores, esquerrà.

Fragment de "La cançó del cansat" d'Ovidi Montllor

Aquest passat mes de març, arreu dels Països Catalans, van organitzar-se exposicions, xerrades, concerts i actes de tota mena per retre homenatge al desè aniversari de la mort d'Ovidi Montllor (Alcoi, 1942–Barcelona, 1995). L'obra d'aquest cantautor, actor i poeta alcoià es manté més viva que mai, convertida en un dels miralls on es contempla l'esquerra independentista, en un dels fars que il·luminen d'esperança el camí vers un demà més lliure i just, en un tòtem insubstituïble pels qui compartim trinxera en el moviment d'alliberació nacional.

A inicis dels seixanta, la seva personalitat comença a revelar-se: primer en el món del teatre, treballant dins grups com Pipironda o el CICF (en Les Noces de Fígaro, de Beaumarchais, el 1967); més tard, a finals d'aquella mateixa dècada, es dóna a conèixer com a cantant (tot musicant temes de Salvador Espriu, Vicent Andrés i Estellés, Pere Quart o Joan Salvat-Papasseit) i cantautor. Ja als anys setanta, dóna el salt a la gran pantalla participant en nombroses pel·lícules, d'entre les quals destaquen Furia española (1974), Furtivos (1975), L'obscura història de la cosina Montse (1977) i La veritat sobre el cas Savolta (1979). No obstant això, és en la Nova Cançó on adquireix la major popularitat. Com a moments clau d'aquesta trajectòria musical cal destacar el triomf al Teatre Beatriz de Madrid al 1975 i la consagració definitiva a l'Olympia de París. Fou precisament durant aquella temporada en què el vent semblava anar de cara, quan va rebre honors com la Medalla al Mèrit Cultural de la Generalitat Valenciana o la Medalla d'Or d'Alcoi. L'Ovidi, però, com tants altres professionals del mateix ram, va ser conscientment ignorat per les diferents administracions un cop instaurada la democràcia; justament pels mateixos que mesos enrera l'utilitzaven, a ell i les seves cançons, per catapultar-se al poder. No li van permetre mai actuar a la televisió valenciana, com tampoc entrar als circuits culturals mantinguts des de l'administració. El van amagar, ens el van ocultar.

"Sigui art o sigui temperament, el secret d'Ovidi Montllor consisteix en això: en el fet de reduir la còlera a mots i a melodies sense èmfasi, sense truculència i sense espasmes, i alhora mantenir-la enèrgicament incisiva. I no cal subratllar contra què ni contra qui s'adreça la serena violència d'Ovidi. Ell s'enfronta, precisament, amb l'altra violència, la violència autèntica, institucionalitzada a través del cèntim, del poder i de les nostres mil ofuscacions quotidianes". En aquestes paraules de Joan Fuster, possiblement puguem trobar l'explicació, per trista i odiosa que resulti, del perquè de l'imposat silenci.

"Eren altres temps", "nosaltres sí teníem motius per fer-ho!", "sortíem d'una etapa fosca", "tot era molt pitjor que ara". Aquestes són algunes de les raons que tants adolescents donen avui per, d'alguna manera, treure pes i sentit a l'embranzida revolucionària que floreix dins alguns joves, interessats en preguntar i interrogar sobre aquells anys de franquisme. Que "d'allò" ja en fa molt temps, no ens posarem pas a discutir-ho. Que ara estem molt millor... em sembla que sí podem posar-ho en dubte. El passat dia 2 de març, el Col·lectiu de Músics en Valencià (Obrint Pas, La Gossa Sorda, Al Tall, Arròs Caldós, Feliu Ventura, Miquel Gil, etc.), a dos quarts de nou de la nit i acompanyats per unes dues-centes persones, van irrompre al Palau de la Música de València protestant per la precarietat

Sempre recordarem l'Ovidi

del sector i per la manca d'interès de les institucions. Marginació en els mitjans de comunicació (tant públics com privats) i escassesa d'ajudes econòmiques que els facilitin la subsistència. Una de les moltes mostres que constaten l'arraconament dels intèrprets valencians: la Generalitat de l'il·lustre Francesc Camps va crear, fa dos anys, els Premis al Món de la Música. La gala, de caràcter anual, comptarà amb Ana Torroja, UPA Dance, David de María i Beatriz Luengo com a estrelles de la cerimònia. Més proves: a les principals emissores de ràdio del País Valencià, si fa no fa, quatre cançons de grups valencians per cada cinquanta que sonen. I, per rematar-ho, la majoria de grups valencians que surten per antena, canten en castellà (Presuntos Implicados, Revólver, Collage, Malayuna...). Tot això, amb un 2005 al calendari...

Sortosament, o almenys en aquest cas, tota regla té les seves excepcions. Obrint Pas, per exemple, com a grup, no va tenir precisament una infància de flors i violes. Ha crescut en una etapa de dominació institucional del PP, però imposant-se a les circumstàncies i tirant endavant una carrera, fins al moment, plena d'èxits.

carrera, fins al moment, plena d'èxits. "Les coses semblen impossibles, però només es poden aconseguir si t'hi atreveixes. És com la llibertat, que es pren, no es demana. Si sempre vas demanant permís, demanant disculpes per ser com ets, no arribes mai enlloc" –assegura Xavi Sarrià, cantant del conjunt valencià. "Més enllà de les condicions polítiques i institucionals adverses, de l'opressió nacional més extrema de València ciutat i del País Valencià, es pot tirar endavant si la gent s'ho creu i treballa i s'ajuda". Heus aquí la clau per superar barrera rera barrera sense perdre mai l'humor.

Indubtablement, aquests grups que van ixent a la terreta, que diuen les coses amb tots els ets i uts, sense concessions i, alhora, amb la més gran tendresa del món, són l'herència que ens han deixat (i deixen encara) un seguit de cantautors que, malgrat sofrir i patir, han cregut fermament en la seva feina, en la llibertat i en la necessitat d'amplificar la veu d'un poble que altres han somniat silent. Com deia l'Ovidi: "Han tornat a bufar fort les veles amb el cant. El vell cant, el cant de l'esperança, mar avant. Dins la mar es perdran les guitarres i la veu". Així doncs, "aquells", que segueixin imaginant-nos muts, i sords i cecs; mentrestant nosaltres treballarem per esdevenir, algun dia, el seu pitjor malson!

Bibliografia:
- El Temps, article "Com una ràdio sense piles" de Núria Cadenas (exemplar número 82).
- Lluita (exemplar número 241).
www.ovidimontllor.com

Eduard Comas Blanch
educomas9@hotmail.com

Obrint Pas, el grup de moda

A&C
ANTONIO PUERTAS
CARMELO PUERTAS S.L.
CONSTRUCTORS
Tel/Fax 972 47 15 81 - 635 519 692
C/ Comte Guifré, 3 C.P. 17240 - Llagostera
www.aycconstructores.com · info@aycconstructores.com

Moments, mals moments... t'entren ganes de rebotir-ho tot, de no voler saber res més de ningú, ni tampoc, per descomptat, del món!

Tot comença un dia de bon matí: t'aixeques tard, amb el peu esquerre, et dutxes amb tres minuts i mig, no et dóna temps de posar-te ni espuma ni gomina al cabell, un mitjó de cada color... i quan et diuen que tens l'esmorzar a sobre la taula, tu respons: "sí, sí... tens raó, ja ho faré!". Per descomptat que la persona que t'ho ha dit es queda amb les ganes de saber de què estàs parlant.

Puges al cotxe i te n'adones que t'has deixat les ulleres, la goma de cabell i la motxilla. Un cop has arribat al lloc on havies d'anar (institut, lloc de treball, reunió...), no saps quina excusa donar, penses en una qualsevol: "el gos s'ha menjat el despertador!", però recordes que no tens gos. Quan entres dius que t'has adormit i que no tornarà a passar (però ja estàs pensant en una excusa pel dia següent).

Tot el que havies de fer et surt al revés, la gent està en contra teva, tot ho fas malament, i t'entra un mal de cap que sembla que el món hagi d'explotar, fins i tot sents el tic-tac del rellotge... un dia horrorós...

Per fi arribes a casa, passes minuts i minuts estirada al sofà, sense fer res; però et truquen, t'has oblidat d'anar allà on havies d'anar. "Ets un desastre", et tornen a repetir, però tu ja ho saps.

Vas a passejar i una cagarada s'interposa en el teu camí, maleeixes el gos del veí. Ni el sopar se't posa bé.

Ja era hora! T'estires al llit, no vols parlar amb ningú més, només somniar que estàs de vacances.

Toca el despertador, i toca el despertador, i torna a tocar el despertador... "Ho sento el cotxe no arrancava!"

Segur que això us ha passat més d'un cop, però si us passa cada dia... millor que us plantegeu canviar de despertador!

Mireia Collell

Fusteria ROIBA, S.L.

MOBILIARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
17240 LLAGOSTERA

Obres Hospital S.L.

Carrer Pocafarina, 47
Telèfon (972) 83 09 45
17240 LLAGOSTERA (Girona)

perfumeria
GEMMA
estètica
complements

àngel guimerà, 28 - tel./fax 972 83 15 82
17240 - llagostera (girona)
e-mail: perfumeriagemma@wanadoo.es

Llagostera des de la distància

Per entendre el món i apreciar amb més nitidesa el recorregut de la història, convé, diuen, observar-lo des d'una certa distància. Allunyar-se de les passions del moment, dels greuges personals, de les complicitats, de les afinitats o de les antipaties de diari, i recapitular des d'una mínima perspectiva. Existeixen, al respecte, cèlebres paràboles de regust oriental per il·lustra-ho. La famosíssima dels arbres que impedeixen la visió del bosc i, també, segons com, la d'aquell enze a qui ensenyaven la lluna i mirava el dit. Ja saben. Ho esmento pensant, naturalment, en la nostra població i en alguns esdeveniments recents, als quals fatiga enormement referir-se i debatre de manera directa. Massa vehemència per a la meva salut i haig de procurar estalviar-m'ho. Amb el seu permís, evitaré els arbres, és a dir, els vehicles en doble fila, les zones blaves, les pilones, l'aparcament, les mesquites, les escombraries o la construcció de vivenda social i la seva ubicació i em centraré en el bosc, que és un punt de vista molt més fàcil i molt més adequat quan et sents inspirat per filosofies orientals, o per aquella tranquil·litzadora i llunyanísima perspectiva dels evolucionistes radicals, segons en Carbonell. Fa cent cinquanta anys, si la memòria no em falla, la nostra població va reivindicar que la carretera de Sant Feliu a Girona travessés el casc urbà. Ho va fer amb la mateixa efusió amb la qual fa pocs anys es reclamava que una variant allunyés els trànsit de la nostra vida. És una paradoxa si ho considerem històricament, però també és cert que cada moment té la seva lògica i les seves necessitats. Allò que en una època cobejàvem perquè proporcionava riquesa i futur, amb el temps, és a dir en el futur, va esdevenir una murga, una càrrega per a la nostra felicitat quotidiana. A vegades sospito que amb les zones industrials s'esdevindrà el mateix. Ara encara les ambicionem però d'aquí a uns anys, segurament, lamentarem no haver-les allunyat, no haver deixat simplement que es situessin a les poblacions veïnes. Perquè en el futur creixeran, segur, les ciutats i les poblacions inspirades en els principis i l'esperit d'aquell sensat moviment conegut com les ciutats lentes. Des d'aquesta distància temporal, buscant la mirada damunt el bosc, em sembla obvi que hauríem de preservar el Mas Roig, la seva realitat geogràfica i tot l'esforç i la reflexió que l'inspira. Al preu que sigui. I és trist, molt trist que en aquests moments estigui tan seriosament amenaçat. I des d'aquesta distància també és fàcil adonar-se que al centre de cap població hi ha lloc per a tots els vehicles que hi pretenen estacionar i que hem de procurar compartir l'espai que existeix, i que hem de restringir l'accés dels automòbils i facilitar el dels vianants. Com també ho és que no es poden limitar els drets d'aquells que han vingut d'altres bandes del món, carregats inevitablement amb les seves circumstàncies, per alimentar la nostra brillant maquinària econòmica. I que fer-ho, mantenir aquesta ciutadania de segona, únicament serveix per carregar el futur d'odis i ressentiments. I anant i venint de les angúnies de l'actualitat a aquesta còmode suspensió en el temps i l'espai, em permeto afirmar que és tan imprescindible promoure la creació de vivenda social, com procurar que s'estengui per tot el casc urbà. Que és fàcil concloure que un urbanisme progressista no ha de distribuir la població segons la seva renda per càpita. Com tampoc l'ha de distribuir a l'escola o en la sanitat. O no hauria de fer-ho si no estem interessats en carregar el futur de dinamita social. I, sense baixar d'aquest hipotètic penjament des del qual sermonejo, és evident que tots els esforços per racionalitzar i reduir els residus s'haurien de mirar amb simpatia, o si volen amb simpatia crítica. Qualsevol cosa menys pretendre que el que convé és seguir ocultant el cap sota l'ala i les deixalles sota la catifa. Aquests són els meus boscos i ara mateix no vull saber res d'arbres, però ho proclamo tot plegat amb poca fe. Només per tranquil·litzar la meva consciència en aquests temps de plom. Sé que tots plegats no som precisament esperits de l'aire, que estem molt arrapats a terra, a les nostres passions i ambicions, als nostres interessos personals i intransferibles, a la immediatesa i a aquesta territorialitat instintiva d'homínid espantat. I sé que, amb una extraordinària habilitat, separem la teoria de la pràctica, quan la teoria és sensata però la pràctica ens perjudica. En fi: la vida.

Enric Ramionet

MP
PERRUQUER
MIR
C/Consellers, 19
17240 LLAGOSTERA
Tel. 649 749557

Floristeria
Cal - Ri
C/Concepció, 4
LLAGOSTERA ☎ 972 83 09 88
Composicions florals
Rams de núvia - Ceràmiques
Servei a domicili

FORN DE PA - PASTISSERIA
ANTONI GARCIA

C/. St. Feliu, 17 - Tel. 972 83 05 01
L L A G O S T E R A
R.S.I. 20.18.159 GE

CRYODERM
Nou avenç tecnològic per tractar les diverses alteracions estètiques

Introducció de productes actius cosmètics, sense necessitat d'agulles, per a l'eliminació de:
Cel·lulitis
Acumulacions adiposes
Arrugues
Flaccidiat
Deshidratació
Màxima eficàcia
Sense efectes adversos
Sense dolor
Sigui quina sigui la teva elecció, a Donna's Esteticistes (Dolors Pico) obtindràs uns resultats òptims des de la primera sessió, tant en tractaments facials com corporals.
Donna's Esteticistes, Comte Guifré, 11. ☎ 972 83 14 44, 17240 Llagostera
Disseny gràfic: Patricia Trey

EXTINTORS
SERGIFOC S.L.
Venda i manteniment d'extintors
i tot tipus de materials
contra incendis

C/. Camprodón, 32
17240 LLAGOSTERA
N.I.F. B-17.617.382
Tel. / Fax 972 80 52 59
Mòbil 607.700.935

La veritat està aquí dintre

La sospita d'una conxorxa no era una teoria agosarada, si no una certesa irrefutable d'una evidència aclaparadora. Explicaré els fets en un estricte ordre cronològic i amb un rigor absolut. Si algun lector dubta de la veracitat de la història, allà ell, però tard o d'hora toparà amb una situació semblant i li costarà molts esforços superar-la. En canvi, previngut per la meva increïble aventura, podrà afrontar amb molta més serenitat l'encontre imminent i indefugible amb "ells".

Dia 35-04-2005. Llagostera (Wisconsin, ai no: Girona) Hora: 11.38.- Rebo una trucada d'una companyia telefònica (no esmentem el nom real per motius de seguretat, a partir d'ara l'anomenarem: companyia A o1, el que prefereixin).

- Haló, habla el inspector-jefe Clouseau de la Su-re-té pour le telephone, - Contesto després de despenjar l'auricular, introduint la meva veu a través dels foradets de l'extrem contrari al que m'he posat a l'orella.

- Som la companyia A (o companyia 1 si ho prefereix), voldríem oferir-li una tarifa plana molt econòmica amb instal·lació gratuïta de línia ADSL. - Parla una veu femenina que, o bé no ha sentit el que he dit, o bé se li repampinfla.

- Ho sento, però no tinc telèfon i per tant no tinc línea, i a més a més sóc sord-mut. - Explico convençut que la conversa està acabada.

- En aquest cas li suggereixo la línia RDSI, per consums més moderats.- Diu la mateixa veu abans de penjar.

Dia 18-04-2005. Llagostera. Hora 12.13.- Sona el telèfon.

- Si? .- Despenjo.

- Demà vindrem a posar-li la línia RDSI, però abans ha de donar de baixa la pre-assignació que té contractada amb la companyia B (o companyia 2). - M'explica una veu molt agradable.

- A on em posaran el què? - Pregunto esverat.

- No s'espanti, li posarem al telèfon. - M'explica rient i amb to distès abans de penjar.

Dia 18-04-2005.Llagostera . Hora 12.14.- Intento trucar al meu preparador art-terapeuta per demanar-li que avui treballem el color verd pistatxo; no hi ha línia. Lamento la poca fortuna que em persegueix, fins que recordo que no tinc preparador art-terapeuta, ni sé que vol dir, ni tan sols sé si existeix tal personatge.

Data idèntica. Mateix indret, cinc minuts més tard.- Intento trucar el dentista per felicitar-lo per la tasca feta amb el meu segon queixal de dalt a l'esquerra, el que va empastar-me abans d'ahir assegurant-me que estava fort com una roca. Ara es troba còmodament allotjat a l'estómac, juntament amb la llonganissa de l'esmorzar (cal dir que era d'un porc que varen sacrificar a la quarta o cinquena edat). No hi ha línia.

Cinquanta nou hores amb la línia desapareguda.- Sona el timbre del telèfon.

- Som "ells". - Diu una veu profunda, provocant-me un calfred que em sacseja de dalt a baix.- Tot està a punt, les connexions han estat realitzades amb l'èxit i solvència que caracteritza la nostra companyia (la A o 1). És vostè molt afortunat, ha accedit a la tarifa master per clients molt importants. Ens ha de dir el seu nom, adreça, n.i.f. i número d'un compte bancari amb fons. Després li agrairem que contesti una breu enquesta de tres-centes vint-i-set preguntes. Finalment podrà comprar un lot de vins de Toro, per noranta-nou euros i li regalarem una capsa de "cantimpalitos" i una ampolla de salfumant...

CATACROC!

M'he quedat a les fosques, sense llum ni telèfon. Corro al bany i comprovo aterrit que tampoc no hi ha aigua. Surto corrents al carrer on trobo el meu veí J. que acaba de dinar botifarra amb seques i va cap la casino a fer el cafè. Crido esverat: " No hi ha llum!". Em contesta amb tranquil·litat: " És d'ells ".

- Qui són ells ? - pregunto amb el cor accelerat.- Quina mena d'éssers infernals o extraterrestres són ells ? On són ? D'on venen ? On van? Com poden circular paraules a través d'aquests fils mal penjats a les nostres façanes ? Podem tenir la certesa que un flux corre per dins dels cables que porten llum a les bombetes? On és la veritat ?

- La veritat està aquí dintre. - Assegura amb un somriure, assenyalant-se la prominent panxa on les seques i la carn ballen agafades al vi de la Terra Alta.

J. continua el trajecte carrer avall deixant-me sol amb els meus dubtes i cabòries. Se senten amb claredat uns sons, els de la sèrie de televisió "Expediente X".

tiru-ra-ri ra-ri ra-ri ra-ri...PAPIPOPIIIPOOOPIII...

Joan Frigola

GRÀFIC LLAGOSTERA

- Fotocòpies blanc i negre
- Fotocòpies en color
- Planells, plotter
- Targetes de visita
- Informàtica
- Internet (Cyber Club)
- Mobiliari d'oficina
- Servei de Fax
- Llibres

Al carrer Cadí nº 1
cantonada Avda. Gironés

Els preus més competitius de la comarca
i més de 5.000 referències en Material escolar
i d'oficina a la seva disposició.

GRAFIC
www.grupgrafic.com

Telf. 972 831787

Gironina
D´obra civil, s.l.

C/Consellers,30baix·Apartat 19
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Telf.i Fax: 972 831 307
Fax: 972 831 660

Www.obresiserveis.com
C/e:info@obresiserveis.com

Un poble potes enlaire

El frenesí constructor que ens envaeix està canviant un paisatge que havia permanescut

inalterable durant un bon grapat d'anys. L'estructura del poble fora muralla s'havia mantingut gairebé invariable des del pla Romeu de la segona meitat del segle XIX. A ell devem la plaça Catalunya i el passeig Pompeu Fabra i la xarxa de carrers prou amples que hi manen. No va ser fins als anys seixanta del segle XX que el poble va iniciar la seva tercera expansió, amb les urbanitzacions fora del terme urbà: Mata, la Canyera, Selva Brava,... i, tímidament, pel sector Mas Sec. Aquest creixement es va consolidar plenament als anys setanta proliferant les urbanitzacions il·legals, i arribant a un punt molt perillós quan semblava que tothom que tenia un terreny tenia possibilitats de parcel·lar-lo i vendre'l a pams.

La mort del dictador el 1975 va ser una bona notícia en molts aspectes. La societat va rebre de cop l'aire pur de la llibertat segrestada durant quaranta anys i entre un munt de canvis, es va començar a qüestionar el model d'urbanisme salvatge que havia imperat. Ens vam trobar, però, que en alguns àmbits ja es feia un xic tard –les urbanitzacions envoltaven gairebé tot el municipi- i amb la paradoxa que una vegada instal·lats els governs democràtics a Llagostera, a Catalunya i a Madrid es va continuar construint amb una fal·lera que encara dura.

A Llagostera, almenys, ens va servir per començar a posar un cert ordre en les urbanitzacions aïllades, una tasca prou complicada que encara avui no ha culminat del tot. I, per altra banda, per aprofundir en l'eixampla del poble cap al Mas Sec, Ganix, Funeierons i Can Gotarra. Hi ha moltes coses a dir sobre aquest urbanisme i probablement no gaire de bones. És la sensació d'un campi qui pugui. Qui té diners fa unes cases espaterrants i qui no en té fa el que pot i només faltaria. En l'aspecte públic hi ha casos de jutjat de guàrdia com l'estretor de la perllongació del passeig Romeu que comunica amb Raset i el Mas Sec o el fet que alguns d'aquests carrers relativament nous siguin més estrets que no pas els dissenyats al segle XIX quan només hi passaven carros. No tinc prou coneixement d'aquestes urbanitzacions però tinc la sensació que tampoc no s'ha pensat amb uns espais públics prou adequats i suficients (places, zones verdes,...). En definitiva, que els nostres avantpassats van ser capaços de dissenyar un poble pel futur i nosaltres hem projectat un poble pel passat. Tampoc som diferents dels municipis veïns tot i que això no ens ha de consolar, més aviat ens ha d'avergonyir.

Cases a terra, pisos amunt

Aquest article l'origina la transformació dels darrers mesos dins en el casc urbà. Un dia només d'anar del Passeig al carrer Alt de Girona, a ca l'àvia Lola, també en obres, em mirava just al costat de casa que ja han ultimat els pisos sobre l'espai que havia estat Centre Republicà i després Auxili Social, i la casa que fins fa poc era la botiga d'en Cabarrocas i la sala de jocs en la que tantes hores vam invertir la meva generació. També vaig veure que ja no hi ha el cartell d' "En venda" a l'antiga casa de la família Coris, que durant molts anys havia acollit el Banesto, el meu primer lloc de treball als catorze anys.

Pujant pel carrer Concepció, l'excepció que confirma la regla. De dues cases se n'ha fet una: on havíem viscut i el meu pare hi va tenir la primera barberia, i la de la veïna i propietària, la senyora Paquita Coris, ara és la casa d'un amic que ha tornat als orígens. Un xic més amunt, amb més ràbia que sentit comú, contemplava els pisos que han crescut sobre l'antiga Doma, el reivindicat i desconstruït Estanc de Dalt, una autèntica pena i un altre monument al mal gust. Anant cap a la plaça del Mercat (i mira que n'és de petita), ja estan treballant a Can Caldes, que finalment esdevindrà un bloc de pisos, si es que abans no els hi baixa l'edifici sencer, en una altra lamentable pèrdua pel patrimoni arquitectònic llagosterenc. I pujant cap a la plaça de la Llibertat, un nou solar ocupa el que havia estat la casa de les germanes Artigues. Més pisos en perspectiva.

Continua el frenesí. Al carrer Girona, hi ha una excepció estranya. El cartell d' "En venda" de l'antiga i incinerada fusteria de Can Ramos fa anys que resta allà mateix sense que cap promotor hi hagi posat l'ull i és ben estrany en els temps que corren. Baixant pel carrer Barcelona, uns metres més avall de la projectada mesquita, s'ha enderrocat l'antiga fàbrica de taps de l'Auladell i no cal ser un geni per albirar-ne el futur.

Tornant al Passeig, i passant per davant dels blocs de pisos del pati de l'antiga casa de Can Gotarra, del xamfrà de Can Preses, de les antigues Agulles i de l'antiga fàbrica Raset, recordo que també es promouran pisos en el lloc que ocupava la sala del cinema Barceló i que durant anys ha ser-

vit de garatge. Un xic més avall s'ha edificat la cantonada de can Puig Valls. I si pugem cap el Vinyot, els magatzems que fins fa poc ocupava la família Mestres, i els terrenys de la fàbrica de baldufes de pesca de la família Forns, tenen el camí traçat. Sense deixar el carrer Fivaller, es va enderrocar el local de l'antic casino de la Penya la Nau, que va ser primer cinema i després local d'un grup de dissidents del Casino Llagosterenc, Ara en Jordi Miquel hi ha penjat els seus famosos pernils (l'edifici, com el del Centre Republicà del Passeig, tenia poc valor arquitectònic però si una història social i sentimental molt poc coneguda pels llagosterencs d'avui). Més amunt, ja al carrer Colom, fa uns anys es va construir sobre el que havia estat l'hostal de can Llong, on es podia menjar sang i perdiu, menuts i altres delícies que ara gairebé no trobem enlloc.

Anem a la plaça Capmany, la de l'Enrenou, i ja s'estan acabant els pisos que ocupen la antiga fleca de Can Pujol, i a l'altra cantonada, a la casa que es deia Can Ritites, i que més tard va ser la perruqueria de la Napa, ha esdevingut un altre bloc. Al carrer de dalt, el Migdia, s'ha enderrocat un altra casa que tenia sortida al carrer Santiago Rusiñol. Pisos a dalt i pisos a baix i una piscina al mig, almenys això m'han dit.

No continuo perquè el que intento exposar em sembla prou evident. Edificis centenaris i en molts casos abandonats, però que havien acollit una part molt important de la nostra història han anat a terra com un envà de canyes. També fàbriques i negocis, que només en casos excepcionals s'han traslladat, han esdevingut pisos. La indústria desapareix i el poble creix molt ràpid: ben aviat ens podrem vanagloriar que ja som una ciutat dormitori. Quan la ministra va parlar de pisos de 30 metres tothom li ha saltat a la jugular però ja m'agradaria veure l'espai vital de moltes d'aquestes noves construccions.

Què passarà amb el Mas Roig?

Mentrestant s'està projectant la zona industrial més enllà de l'anomenat sector Cavisa, i això xoca de ple amb el projecte de Francesc Sureda al Mas Roig. Una feina de molts anys i una proposta agosarada que no ha trobat ressò en el nou planejament urbanístic municipal. Se m'escapen els perquès, però a diferència de molts dels edificis que hem esmentat, el Mas Roig és un centre d'experimentació viu i amb una trajectòria que ha ajudat a posar el nom de Llagostera en el camp de les energies renovables. De la lectura de les entrevistes a l'alcalde Lluís Postigo i a la cap de l'oposició Pilar Sancho en l'anterior Butlletí, se'n desprèn una estranya sensació: l'ecosocialista ve a dir que Sureda no tindrà més remei que agafar els trapaus i portar el seu projecte a un altre lloc, i la convergent ara en fa una defensa aferrissada i, probablement, oportunista. El món al revés?

Joan Ventura Brugulat
14-abril-2005

Salut, Tecnologia i medi ambient

"Al finalizar el siglo, hemos descubierto que somos parte de un inmenso sistema o conjunto de sistemas que va de las plantas y los animales a las células, átomos y estrellas."

Octavio Paz (México, 1914-1998) poeta premi Nobel de Literatura 1990

Com diu Jaques Monot "som pols d'estrelles", tots els nostres òrgans estan formats per cèl·lules fabricades amb molècules construïdes amb els àtoms que al començament del temps es van formar a l'univers dins del nucli d'alguna remota estrella, i aquests àtoms són els que avui conformen i transformen el nostre cos, perquè els éssers vius amb interacció amb el medi constantment ens estem renovant.

Aquestes reflexions dels poetes i dels científics estan fonamentades en els darrers descobriments de la física, que confirmen les prediccions que la teoria de la mecànica quàntica i la teoria de la relativitat s'estan mostrant insuficients per explicar els darrers descobriments de la física i de les neurociències, i que ni tan sols la combinació de les dues teories proposades són suficients per comprendre el fenomen de la vida i de l'univers, de manera que els científics, proposen noves teories:

Harking en el seu nou llibre Brevísima historia del tiempo diu que "existeix un ampli panorama d'espais interns admissibles i que respecte a l'univers vivim en una regió permesa antròpicament on la vida és possible", però irònicament afegeix que creu que "podríem haver escollit un lloc una miqueta millor".

Stephen Harking és una de les ments més imaginatives i intel·ligents del planeta, és el físic que actualment ocupa la Càtedra Lucasiana de la Universitat de Cambridge, que en el seu dia va ocupar Isaac Newton, un altre dels científics que han conformat els pilars fonamentals de tota la nostra ciència. Aquest físic, que va néixer l' any 1942, pateix una esclerosi múltiple i està immòbil en una cadira de rodes, des de fa més de quaranta anys. Aquesta persona és una mostra de voluntat i de com algunes intel·ligències lluiten contra l'adversitat, en un cos "esclerosat" que no li permet ni tan sols poder parlar i que fa que només es pugui comunicar amb la resta dels mortals gràcies a una tecnologia ja afortunadament molt desenvolupada, que fa possible dictar una conferència ajudat per un sintetitzador de veu.

És gràcies a aquesta tecnologia que el passat dia 12 d'abril, durant la inauguració dels Premis Príncep d'Astúries a Oviedo, vam poder escoltar d'aquest científic unes paraules que ens fan reflexionar: "Al revés de la idea habitual que l'univers té una història objectiva, independent de l'observador" sembla que "les històries de l'univers depenen del que pot ésser mesurat".

Quan li van demanar per una història real de l'univers, va contestar: "una teoria es només això, una teoria", és a dir " un model matemàtic per descriure les observacions i no té dret a identificar-se amb la realitat". Afegint que " podria ser que dos models molt diferents aconseguissin descriure les mateixes observacions": les dues teories serien igual de vàlides per descriure una realitat i "no es podria dir que una de elles fora més real que l'altra".

Heisenberg, premi Nobel de física ja va establir el principi d'incertesa l'any 1927, enunciant en síntesi, que mai podrem conèixer simultàniament la velocitat i la posició d'un electró, perquè quan aconseguim saber-ne la posició no podrem mesurar la velocitat i viceversa.

Com que no hi ha cap sistema amb suficient informació per descriure's a sí mateix, buscant l'objectivitat va sorgir la idea del mètode científic, que intenta descriure la realitat objectivament separant l'observador de l'objecte observat; però aquest principi fonamental de la ciència ja fa anys que va mostrar els seus límits perquè les coses, immensament petites i les immensament grans com ara l'univers, mai les podrem sotmetre directament a aquesta experimentació.

Einstein ja ens advertia que una cosa són els fets i una altra la realitat. Els fets per definició és molt possible que mai acabem de conèixer-los tots, perquè cada dia que passa és més consistent la idea que tots formen part d'un megasistema.

I si és així els éssers vius som fruit del què mengem i del què respirem perquè ens anem construint amb els materials dels aliments que ingerim i funcionem amb l'energia de la

seva combustió gràcies a l'oxigen de l'aire que respirem, d'aquí la necessitat de preservar l'entorn del que en formem part.

A un nivell més pròxim és una evidència que la vida humana, no es pot entendre dissociada de la resta de les espècies ni de la natura, i aquí radica la importància de preservar el medi i la biodiversitat, perquè res no té sentit sense el tot. Per això reclamo una cultura científica en consonància amb els fets exposats per obrar en conseqüència.

Si no podem subsistir uns éssers sense els altres hem de sortir de l'actual darwinisme social -perquè tota l'evolució és més fruit de la cooperació que de la competència- com explica perfectament Lynn Margulis en la seva teoria de la simbiogènesi, prenent consciència de preservar el medi del qual en traiem els aliments, l'aigua, l'aire i l'energia.

Mitjançant el nostre metabolisme en íntima interacció amb el medi i gràcies a la nutrició i a la respiració, cada any es reemplacen aproximadament el 98 per cent de tots els àtoms de totes les molècules que formen les cèl·lules del nostre organisme.

I com que la formació de la matèria a partir de l'energia només és possible a l'interior de les estrelles, tota la matèria del món que ens envolta -i de la qual en formem part- va ser sintetitzada al començament del temps a l'interior de les estrelles de vés a saber quina galàxia.

Els científics necessiten noves teories per anar avançant en el coneixement del món i de la vida, i els polítics necessiten noves formes de governar, incorporant-hi els criteris ambientals actuals. I tots plegats necessitem una nova teoria per "estar en el món" fonamentada en el respecte a la vida i al medi natural del què formem part indivisible. I això crec que té trascendència

Escric amb aquesta idea i m'agradaria compartir aquest pensament per fer possible la correcció de problemes ambientals que només poden tenir solució prenent consciència d'aquests fets i voldria que no fos una qüestió de fe ni d'ideologia política sinó de raonament.

Els éssers vius són màquines complexes governades per les lleis de la física i de la química, però cada dia estem més convençuts que ens manquen molts coneixements, per entendre la magnitud del fenomen de la vida i del medi ambient que ens envolta, de manera que totes les precaucions són poques per preservar el medi, i davant del dubte ha de prevaler el principi de precaució.

Perquè des del punt de vista d'aquesta morfogènesi queden moltes preguntes per formular, per exemple: On comença la vida de totes aquestes substàncies que ens construeixen?

Sabem que la llavor d'una planta qualsevol conté molt poca substància -o material real- perquè el que realment conté és informació en forma d'àcid desoxirribunocleïc i és aquesta informació d'ADN la que d'alguna manera dirigirà la seva acció sobre el medi perquè es desenvolupi la planta. És a dir els materials que formin la planta, vindran de la terra i de l'aire i reaccionaran entre ells amb l'energia de la llum del sol.

Així, com podrem distingir el que està viu del que no ho està? Si tots els ésser vius seran formats, mantinguts i finalment disgregats amb l'intercanvi de matèria i energia de l'entorn?

Quan una cèl·lula fotosintètica de la fulla d'una planta atrapa una molècula de diòxid de carboni (CO_2) –i això succeeix milions de vegades per segon- amb l'energia del sol es trenca la molècula i s'incorpora el carboni (C) a la planta per anar formant primer els sucres i més tard la cel·lulosa. Aquesta molècula comença a viure de manera sobtada en aquest moment?

I quan s'alliberen a l'atmosfera, les dues molècules d'oxigen (O_2) restants es moren?

David Bohm –i també altres científics- van elaborar els conceptes matemàtics en què es podria basar aquesta visió del món i les equacions han suggerit cert nombre d'enigmes no resolts. Segons Bohm, la manca de límits entre el que està viu i el que no ho està subratlla la insuficiència de l'enfocament estrictament mecanicista de l'univers.

En aquest aspecte volen parlar de la possibilitat de traduir al món real de cada dia les reflexions dels descobriment del món subatòmic de la física de les partícules, que per definició són els fonaments materials que conformen la realitat, és a dir, que no parlem d'una entelèquia sinó d'una realitat profunda fonamentada en la hipòtesi, cada dia més versemblant de que tot està íntimament relacionat, -i els humans no som una excepció- per preguntar-nos com hem

PERRUQUERIA ROSER
Pompeu Fabra,9
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Llibreria - Material escolar
RAMONA FRIGOLA
C/ Garbí, 14 - Tel. 972 83 03 84 - LLAGOSTERA

dit: quina és la millor manera d'estar en el món?

Penso que aquesta reflexió és pertinent perquè com hem vist, aquest món és un sistema tancat per a la matèria, que des de sempre és la mateixa, -i no n'hi ha més-, de manera que estem condemnats a aprofitar-la de forma eficient, amb tecnologies que copien la naturalesa, que sempre fa servir els mateixos materials sense deixar residus.

I també és necessari que aquesta tecnologia funcioni amb energies renovables i que no es fabriquin productes que segrestin materials en forma de deixalles, que al no poder tornar a la cadena de forma correcte esgoten els recursos naturals, per una banda, i deterioren el medi en forma d' abocadors.

Em preocupa que els polítics només solen mirar que el món funcioni, però és evident que no és el mateix que funcioni amb electricitat obtinguda amb combustibles fòssils o nuclears que amb electricitat provinent de l'energia del sol.

Una vegada generada l'energia elèctrica és la mateixa però, les conseqüències ambientals i per a la nostra salut són ben diferents, per això els models energètics s'han de dissenyar amb criteris científics rigorosos i no amb criteris polítics conjunturals propis d'una economia que se serveix dels polítics com a corretja de transmissió del sistema energètic fòssil dominant.

Els científics no ens volen explicar d'on venim ni a on anem, ja que això són preguntes filosòfiques, sinó que ens expliquen quins són els principis físics, químics i biològics que hi ha darrera del funcionament del món i en què es fonamenten les diferents tecnologies que fem servir i com es comporten respecte al medi i les seves conseqüències.

Els combustibles fòssils estan afectant profundament el clima i la contaminació ambiental la nostra salut, i cap partit polític presenta una alternativa seriosa per la seva substitució, quan és evident que científicament i tècnicament, són viables.

És més, la majoria dels polítics no fan cap esforç per fomentar els projectes energètics, científics i tècnicament documentats, en recursos renovables, deslocalitzats, que es troben arreu, prop dels llocs de consum i que són imprescindibles per evitar la transformació i el transport de l'energia en xarxes d'alta tensió, que serien independents de qualsevol poder, en línia amb l'evolució natural de les espècies que obtenen l'energia i els recursos del medi natural on viuen i que el seu rendiment és econòmic i alhora termodinàmicament rentable.

El que vull dir és que, respecte al medi ambient i a l'economia, tots els polítics acaben fent el mateix i això és igual de vàlid per el canvi climàtic que per la línia elèctrica de les Gavarres perquè en el fons cap d'ells ha fet res a nivell estatal per evitar el canvi climàtic i a nivell local tampoc s'ha fet cap actuació tècnica real per produir energia i prescindir de la línia de les Gavarres, única forma de demostrar que és innecessària i prescindible, i per dir això em remeto als fets.

La conseqüència directa és que per part de la ciutadania, els polítics estatals, autonòmics i locals ja han perdut tota la credibilitat. D'aquesta manera, en l'últim Eurobaròmetre (escala de valoració social dels estudis i enquestes realitzades en els últims anys en el conjunt d'Europa, titulat Europeus Ciència i Tecnologia, Publicat a Espanya per l'Observatori de la Comunicació Científica i Mèdica de la Universitat Pompeu Fabra) els científics contaven amb un 71,1 de confiança social a Europa i els polítics amb un ridícul 6,6 per cent de credibilitat. I ni això els fa reflexionar?

Sembla doncs que els ciutadans comencen a percebre que és precisament gràcies a la ciència i no a la política ni a l'economia, que el progrés humà s'assoleix lluitant cada dia desesperadament contra la inèrcia política del nefast conformisme reverencial actual, propi del pensament únic alimentat per una classe dirigent econòmicopolítica que ens recorda cada dia que està treballant per aconseguir el millor dels móns possibles.

Però la realitat és ben diferent, no vivim en el millor dels móns possibles, però percebem que científicament i tècnicament seria possible, perquè no hi ha cap llei física que ho impedeixi, per tant ho podríem aconseguir si els polítics s'ho proposessin.

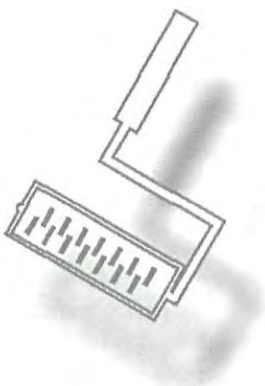
Podria ser que la preparació dels polítics per governar el món científic i tecnològic actual no fos la més adequada, ja que els polítics actuals governen i/o legislen moltes vegades sense cap coneixement ni assessorament científic. Per això quan es va enfonsar El Prestige a les costes de Galícia, el senyor Rajoy va assegurar que tot el petroli es quedaria al fons del mar i que només sortirien "unos hilitos" a la superfície.

Afortunadament aquest senyor avui no governa, per moltes altres raons i perquè no tot es pot explicar amb la ciència, però seria una temeritat que els governants actuals tampoc sabessin que la densitat del petroli és inferior a la de l'aigua del mar perquè en tal cas tampoc sabrien legislar si un vaixell petroler ha de tenir un casc o dos per navegar, i això no seria tranquil·litzador, com tampoc ho és que tots el polítics actuals segueixin sense presentar cap alternativa real al model energètic fòssil i centralitzat responsable del canvi climàtic que destrueix el planeta i segueixin projectant línies elèctriques de molta alta tensió.

Comença a ser hora d'avaluar els polítics pel què fan i no pel que diuen d'una manera políticament correcte... En lloc de governar i legislar en línia amb el que seria coherent en una societat tecnològica responsable, suposadament, fonamentada en el coneixement com s'ha explicat en aquest escrit, perquè en aquest projecte ens hi va la vida.

Dr. Francesc Sureda i Alsina.
Màster en Comunicació Científica per la Universitat Pompeu Fabra.
Responsable del Centre d' Interpretació de la Sostenibilitat del Mas Roig de Llagostera.

DROGUERIA FRIGOLA

C./ Àngel Guimerà, 27
LLAGOSTERA
TEL. 972 83 06 42

Foto Kim

Reportatges
Fotos d'Estudi
Material Fotogràfic
Fotos de Carnet a l'instant
Revelat en 24 Hores
Marcs a Mida
Les teves fotos des de qualsevol suport digital

Carrer Comte Guifré,8
17240 Llagostera
Telf. i Fax: 972-83.02.0

LLIBRERIA SUREDA S.C.

Pl. Catalunya, 15 - LLAGOSTERA (Girona)
Tel. / Fax (972) 83 00 97

vivers can ragolta

Veïnat de Cantallops, 3
Tel./Fax 972 83 04 80
Mòbil 647 668 441
17240 LLAGOSTERA

Cultius de plantes ornametals, fruiters i arbres d'ombra i oliveres

Webs

La lliga, gratis

www.tvmix.net

Tots els partits del Barça, del Madrid i de tots els equips del món es poden veure gratuïtament a través del teu ordinador. Si un dia no tens ganes d'anar al bar, simplement has d'entrar a www.tvmix.net. Aquest web et redirecciona cap a la televisió del món que emeti els partits en obert, ja sigui de la Xina o d'Estats Units.

Però no només pots veure els partits de futbol, sinó que pots accedir a qualsevol cosa que estiguin fent en un d'aquests canals. La programació mundial està ordenada per països, per continents o per tipus de programació. Aquest servei funciona a través de programes com Windows Media, Real One, Winamp o Video Web.

A través d'aquest portal es poden veure gratuïtament fins a un total de 1.321 televisions de tot el món. L'únic problema que suposa aquest sistema per veure els partits de futbol o qualsevol altra cosa és la qualitat, bastant baixa, dels vídeos que arriben al nostre ordinador. No es pot tenir tot.

Tu pots crear opinió

www.blogger.com

Cada vegada hi ha més gent que té la seva pàgina personal, però encara n'hi ha més que té el seu propi blog, molt més fàcil de crear i de mantenir, i amb moltes més visites habitualment. Per qui no ho sàpiga, un blog és un dietari escrit al revés, en el qual l'última cosa apareix a la part superior de la pantalla. Alguns compten amb fotografies i d'altres amb enllaços o arxius d'mp3. I què s'hi explica? De tot. Uns hi fan el diari de la seva vida, d'altres parlen sobre algun tema personal o no... però els més freqüents i els que tenen més èxit són els que comenten l'actualitat.

Hi ha diverses possibilitats, totes gratuïtes, a l'hora de crear el teu propi blog, cosa que pots fer en menys de mitja hora. El creador internacional de blogs més important és www.blogger.com. A l'Estat espanyol podem trobar www.bitacoras.com, www.blogalia.com, www.blogia.com, www.blogs.ya.com o el recent www.quediario.com. Un cop creat el blog, només falta el més difícil: anar-hi escrivint de tant en tant.

Miquel Codolar
mcodolar@gmail.com

LLAGOSTERA

Parada: Plaça Catalunya

619 88 30 35

Titular: Antonio Juanals

Transports FONT S.L.

C/ Joan Maragall, núm 11
17240 Llagostera (GI)

Telf.972 23 88 10 - Fax 972 23 99 77

Millor preu, millor servei

electrodomèstics Codolar

DEGISA

Som especialistes en
Electrodomèstics

Carrer Camprodón, 11 - Tel. 972-83.04.77
LLAGOSTERA (GIRONA)

PEIXOS PARETA

C/ Santa Anna 1
Telf.: 972 83 05 80
LLAGOSTERA

LLAGOSTERA a la premsa

Recull en forma de titulars, triats de les notícies més interesants que han aparegut a la premsa relacionats amb Llagostera. Si algun lector està interessat en llegir alguna de les notícies que surten en aquesta plana, pot adreçar-se a la Biblioteca, on les hi trobaran degudament arxivades.

Llagostera farà una ofrena floral al monument a l'exili per commemorar la proclamació de la República.
El Punt, 14 d'abril de 2005

Veïns de Llagostera amenacen de fer mobilitzacions pel mal estat d'un carrer.
El Punt, 15 d'abril de 2005

Vol fer permanents els aparcaments quinzenals.
Diari de Girona, 14 d'abril de 2005

Llagostera vol construir un nou dipòsit d'aigua poder subministrar a les urbanitzacions des de la xarxa.
El Punt, 7 d'abril de 2005

Fecsa ignora l'Ajuntament i no treu els pals del camí de Sant Llorenç.
Diari de Girona, 20 de març de 2005

Llagostera té un carrer aixecat per obres fa cinc mesos.
Diari de Girona, 18 de març de 2005

L'ajuntament de Llagostera homenatja les víctimes de la repressió franquista del municipi entre 1939-1943.
El Punt, 11 de març de 2005

Carreteres comença a il·luminar els accessos de la variant de Llagostera.
El Punt, 05 de març de 2005

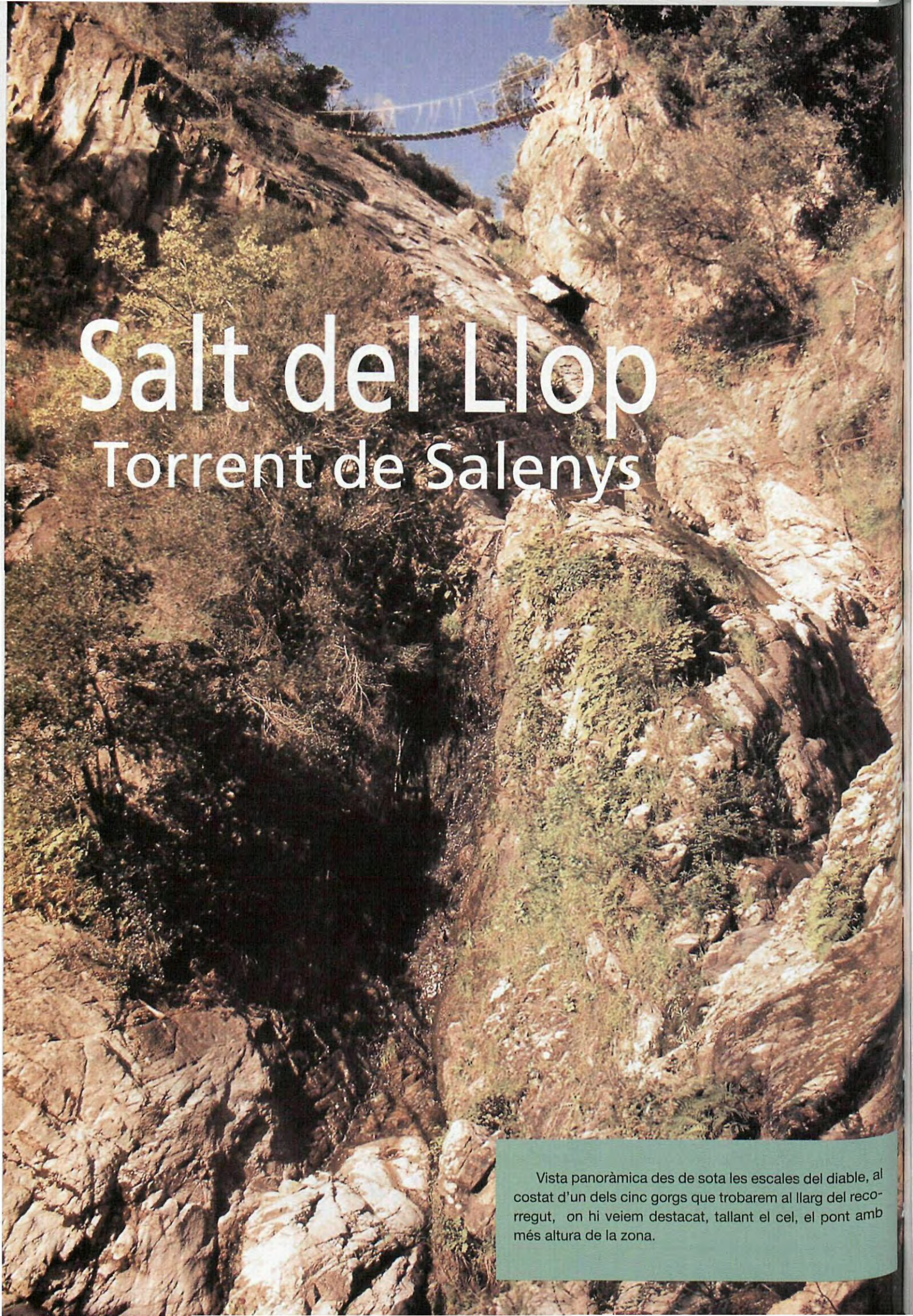
Postigo reconeix que la continuïtat de l'Entesa no està garantida.
Diari de Girona, 27 de febrer de 2005

Llagostera inicia la implantació de zones blaves als carrers més cèntrics del poble.
El Punt, 28 de febrer de 2005

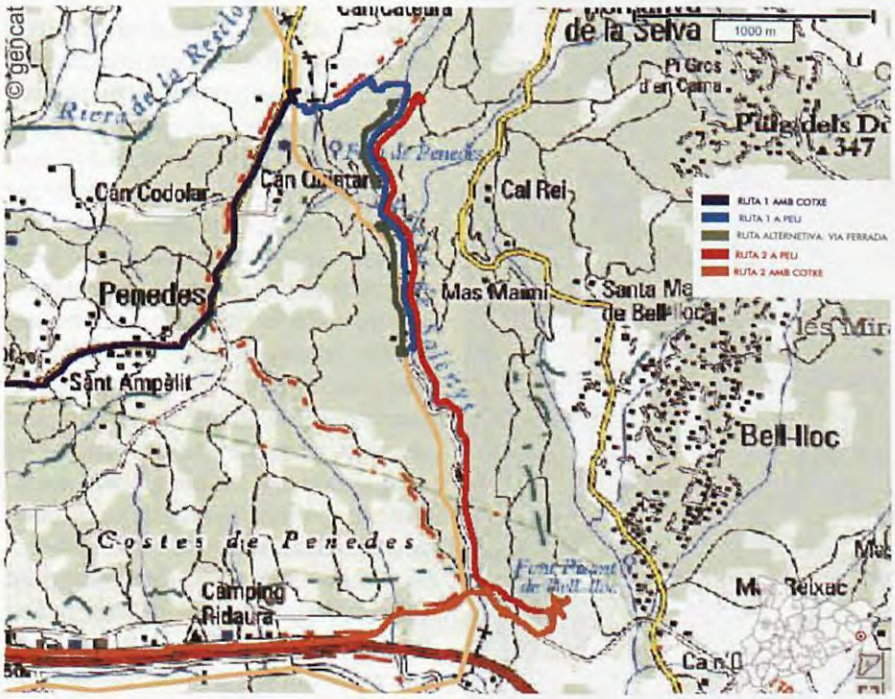
Llagostera permetrà més edificació en un terreny per poder fer la llar d'infants.
Diari de Girona, 25 de febrer de 2005

Llagostera comença el cicle de La Cuina dels Sentits amb el bacallà.
Diari de Girona, 12 de febrer de 2005

Salt del Llop
Torrent de Salenys

Vista panoràmica des de sota les escales del diable, al costat d'un dels cinc gorgs que trobarem al llarg del recorregut, on hi veiem destacat, tallant el cel, el pont amb més altura de la zona.

Dins el terme de Llagostera i compartit amb el poble veí, Santa Cristina d´Aro, tenim un itinerari molt interessant i divertit de fer, que ens ofereix sensacions i contrastos espectaculars. Es podrà fer de baixada o de pujada, això dependrà de vosaltres mateixos. És aconsellable que el feu de pujada, ja que si el feu de baixada començareu per la part més espectacular, i l'encant s'anirà esvaint a mesura que anem descendint. Es tracta de resseguir el torrent de Salenys, on es formen diversos salts d'aigua i engorjats, que alcen la bellesa de l'indret i en demostren la riquesa natural.

El saltant d'aigua més vistós d'aquesta zona, anomenat Salt del llop, té una llargada de 40 metres per 7 metres de desnivell. El gorg de més magnitud, que trobem a la zona és l'anomenat Pou de les goges; que carregat de llegendes i històries, ha fet despertar curiositat a diversos intrigats per saber quina fondaria pot arribar a tenir, fins al moment desconeguda... El torrent de Salenys està situat a la part sud de les Gavarres, baixant cap a Santa Cristina d'Aro, i desemboca en el torrent de Ridaura, que baixa de l'Ardenya. Així que ja ho sabeu, deixeu-vos-hi caure per gaudir de tot un matí o una tarda d´un torrent bastant complet, a només dos passos de Llagostera!

Aquest recorregut no comporta cap mena de dificultat, però si moderació, ja que el sender en el qual accedirem per fer la ruta té un pendent bastant considerable, i haurem d'estar atents a les escales, a algun passamà i a algun graó de reposapeus ja instal·lats, que hi són per facilitar-nos la passejada. Aquest es l'únic aspecte pel què haurem de prendre alguna precaució.

A més, se m'acudeix una ruta alternativa per als més atrevits i experts. Es tracta d'una via ferrada. Per aquesta via -ja equipada amb cables per poder assegurar- t'hi amb l´arnès en cas de caiguda- podrem treure tot el suc al torrent.; creuant-lo diverses vegades a través de "ponts tibetans" i passant gairebé a tocar de l'aigua, aconseguint una impressionant sensació i gaudint de la millor panoràmica del torrent.

RUTA 1:

La ruta que s'aconsella és la que comença a la Font de Salenys o Font Picant, situada a Bell-lloch, urbanització de Santa Cristina d'Aro. Per accedir-hi baixarem la costa d'en Alou i sortirem per Santa Cristina, Solius i Romanyà; deixant després aquesta carretera i agafant la de l´esquerra, en direcció Romanyà de la Selva, fins a trobar l´antiga estació de tren de Bell-lloch. Aquí deixarem el cotxe, ens posarem un calçat adient i avançarem pel carril bici en direcció a Llagostera, creuant la carretera per on hem vingut. Travessarem dos ponts metàl·lics de color verd, fins arribar a uns mastils d´informació, situats al final del segon pont; agafarem el camí de la dreta anant per una pista ampla i planera, deixant enrera el carril bici i un sender que puja per l´esquerra en direcció a Romanyà de la Selva. Seguirem per aquesta pista ample fins arribar a una tanca metàl·lica que ens privarà el pas, l'edifici que observerem és la planta embotelladora de la Font de Salenys. Allà agafarem un corriol, que a la nostra dreta veurem que atravessa el torrent. I seguirem per aquest, deixant enrera tot un estol de corriols que es desvien i s'entrecreuen. Sense fer-los cas, anirem pujant pel costat del riu, sense perdre'l de vista. Travessarem un petit pont de fusta, i al cap de poc, ja veurem el primer gorg a la dreta. A l´esquerra, les parets s'aniran estrenyent i, mica en mica, guanyaran verticalitat. Immediatament arribem al Pou de les goges. A partir d´aquí, el pendent es comença a fer notar de valent, i ja trobem alguna corda, cadena i reposapeus per facilitar la pujada. Passant per unes oportunes roques de

l'interior del riu, i amb la precaució de no entrar a la via ferrada en cap moment -tampoc els ponts tibetans fets amb cables, que travessen el torrent contínuament-, ja que nosaltres no anem ben preparats. No ens hem d'allunyar en cap moment del torrent, nosaltres seguirem pel corriol amb una mica de vista i orientació, fins arribar a les escales del diable, travessant diversos taulons de fusta fent-nos de pont. Des d'allà, en la direcció el torrent i mirant enlaire, podrem veure un pont penjant de fusta més gros que l'anterior, que creua el saltant d'aigua més salvatge de la zona: el Salt del llop, on acabarem de fer els últims esbufecs, tot pujant fins al pont de fusta, per les escales del diable.

La tornada, òbviament, serà per allà mateix: fent el corriol de baixada fins a la planta embotelladora, i fins al cotxe, per allà d'on hem vingut.

Temps de pujada: 40 minuts.
Temps de baixada: 35 minuts.
Temps total: 1 hora i 15 minuts
Les preses de temps de la ruta no contemplen les parades que es puguin fer.

RUTA 2:

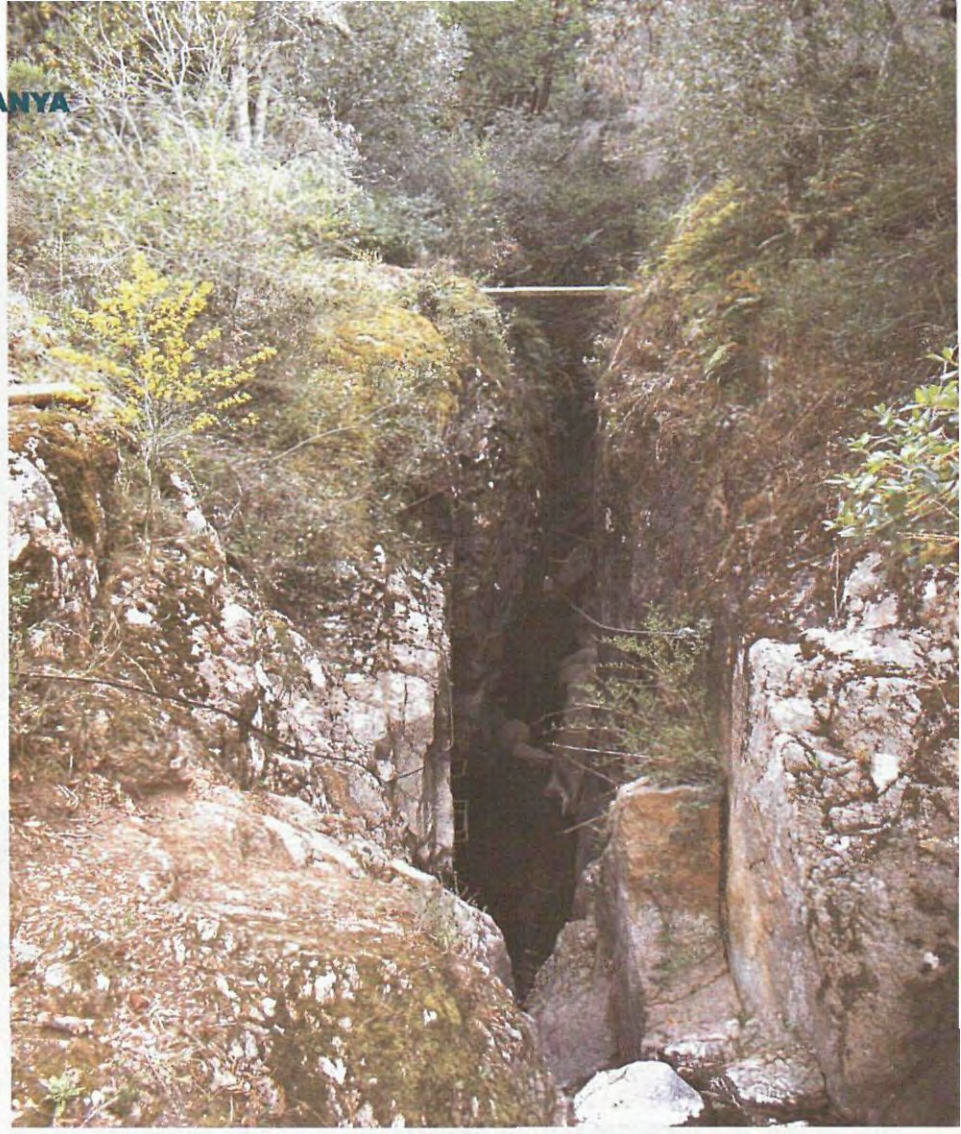
Aquesta ruta és bastant més curta que l'anterior perquè s'accedeix amb cotxe fins gairebé a tocar del salt. Agafem la carretera que s'enfila en direcció a Romanyà de la Selva, i passada l'ermita de Sant Ampèlit de Panedes i el trencant cap a la placeta on celebren l'aplec de Panedes, encarem a la mateixa carretera de baixada, on podrem observar, a terra, al marge dret, unes línies petites i juntes de color blanc i vermell que ens indiquen el pas del GR-92 mediterrani Ulldecona-Portbou; fins arribar en un planer, -compte, no ens passem!". Abans que la carretera torni a anar amunt trenquem a la dreta per una entrada, on hi ha un pal de fusta i les marques del GR-92 s'hi desvien. Just a l'entrada del camí, a l'esquerra, podrem observar una plaça petita, on hi ha uns pins, on deixarem el vehicle. Aquesta entrada està compartida amb el camí que baixa a la font de Panedes. Un cop allà anirem seguint el GR-92 caminant per una pista ample però plena de bonys. Anirem baixant fins arribar a un encreuament de dos pistes forestals, i prendrem la pista de l'esquerra que més endavant es transforma en corriol. Seguirem per aquest corriol guiant-nos pel GR-92, fins arribar a una pista ample seguint les marques. Al cap d'uns 100 metres, arribarem a una pineda bastant tendra que ens queda a la nostre dreta. Agafarem aquest camí fins al final de la pineda, abandonant les marques del GR-92, i la següent cruïlla, que serà la última a tenir en compte en aquest recorregut. Trencarem a l'esquerra, fent un fort pendent de baixada, fins arribar a una mena de congost de dimensions petites, excavat pel torrent de Salenys, que dóna lloc al Salt del llop.

Observarem que hi ha un pont penjant, fet amb cordes i fustes, per on podrem creuar el saltant d'aigua, i baixar per a les escales del diable a un dels gorgs que s'hi poden trobar. Però si volem evitar el pont, en el cas de no tenir-les totes, podem prendre com a alternatiu el camí de l'esquerra, que trobem tot arribant enfront del congost. Seguint per aquest camí i fent un saltiró podrem aconseguir atravessar-lo. Continuarem pel camí fresat, on hi ha un cable d'acer clavat a la roca, per poder-s'hi agafar per passar millor. D'aquesta manera, aconseguirem arribar a l'altre costat del pont penjant. Aquí, podrem descendir al gorg de sota, seguint el camí, passant per diversos taulons de fusta ens faran de pont i per algun saltant d'aigua, fins arribar al misteriosament profund Pou de les goges. Ens trobarem ja en l'escenari encantat. La tornada representarà, senzillament, girar cua cap allà d'on ja hem vingut; però ara ens vindrà de pujada i, per tant, haurem de recuperar tot el que hem baixat.

Temps de baixada: 20 minuts.
Temps de pujada: 25 minuts.
Temps total: 45 minuts.
El temps està pres sense tenir en compte les parades.

VIA FERRADA:

Aquesta ruta es desaconsella a aquelles persones que no tinguin coneixement de muntanya i dels estris

per realitzar la via1; ja que ens haurem d'assegurar en el cable d´acer, necessitant cert material especific per evitar caigudes i danys que podrien ser greus. La via ferrada està ben equipada, però hi ha algun graó que es mou i algun de rovellat. De totes maneres, no és massa perillós. I, podríem dir que es tracta d'una ruta atlètica fent un tram bastant espectacular, sobretot al començament, al Pou de les goges, en un pas estret i tancat per on el torrent passa per una mena d´embut. Aquest itinerari té diversos ponts tibetans que van creuant el torrent per diferents punts, i ofereix, també, alguna tirolina. Finalment, apunto el que ja saben tots els que practiquen aquesta modalitat: les vies ferrades tenen un únic sentit –es fan sempre de pujada- evitant, així, un encreuament de persones a la via i els accidents que això podria comportar.

1. Informació relacionada a Butlletí de Llagostera, núm.1. Esports i muntanya.

Marc Coll Turró

L´ENRENOU
PUB
Pub L'ENRENOU
Llagostera
Tel. 972 80 53 97

Celler Can Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

CALÇATS LLINÀS

Plaça Catalunya, 1 · Tel. 97280 52 91 LLAGOSTERA
C. Alta Riera, 6 · Tel. 972 64 32 22 LA BISBAL
C. Sant Joan, 43 · Tel. 972 32 13 55 ST. FELIU DE GUÍXOLS

Corredor d'Assegurances C d'a COL·LEGIAT nogué

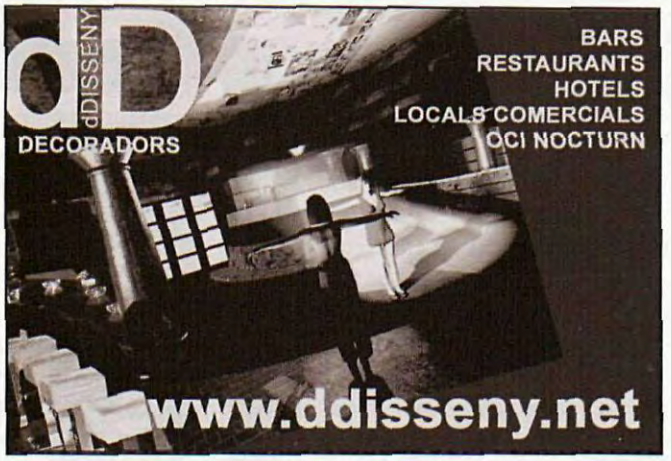
assessoria laboral i fiscal
corredor d'assegurances

e-mail: nogue@ctv.es
c. Almogàvers, 21
Tel. 972 83 01 35
Fax 972 83 01 01
17240 LLAGOSTERA (Girona)

CARN AGUSTÍ
EMBOTITS
C/Consellers, 2
tel. 830257
LLAGOSTERA

ALIMENTACIÓ
VENDES A L'ENGRÒS
Comercial MESTRES, S.A.

C/. Fivaller, 9 - Tel. 972 83 02 95 - Fax 972 83 11 01
17240 LLAGOSTERA

INSTAL·LACIONS Rufí Restrudis s.l.
CALEFACCIÓ • AIGUA • LLUM • CLIMATITZACIÓ

Gestrònica
TV-VIDEO-HIFI-ANTENES SAT
C/ Jaume I, 12 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 80 50 91 - 972 83 11 76
Fax 972 80 53 07

Elvia
c/. Cristòfol Colom, 1
Tel. 972 83 16 40
17240 Llagostera

Restaurant bar Can Cassoles

Amanida de formatge feta amb patates xips

INGREDIENTS

enciam
tomàquet d'amanir
formatge feta
patates xips
xocolata negra amb 80% de cacau
pernil ibèric

Tallem el formatge a daus i l'enciam i el tomàquet petit. Hi afegim les patates esmicolades i per contrarestar el gust salat de les patates i el formatge hi afegim xocolata ratllada. Finalment ho decorem amb cruixents de pernil i pinyons.

Galta de vedella rostida amb bolets

INGREDIENTS

alta de vedella
bolets
ceba
oli d'oliva verge
tomàquet madur petit
alls
una copeta de vi ranci
picada de pa i galeta

Rossegem les galtes amb oli a la cassola. Afegim la ceba i després el tomàquet tallat a trossos petits. Tot seguit afegim els bolets tallats, anteriorment confitats amb oli d'oliva, llor, ceba i cap d'all. Deixem rostir les galtes i hi afegim el vi ranci i la picada per lligar la salsa.

Flam de la casa flamejat al ron

INGREDIENTS

Pel flam
2 ous
fi litre de llet
una pela de llimona
canyella
una mesura de sucre
caramel fos pel motlle

Per la resta
avellanes
ametlles
panses sense os
rom negra
pinyons
sucre

Batem els ingredients del flam, els posem en un motlle i els fem al bany Maria. Servim el flam en un plat i hi afegim les avellanes, ametlles, panses i pinyons pelats. Escalfem el rom amb sucre abundant i el flamegem a la taula.

font pintors
societat limitada

- Pintura Decorativa
- Pintura Industrial
- Doll de sorra abrasiu
- Pintura Intumescent i Ignífuga
- Restauració i rehabilitació de façanes
- Lacats i Envernissats (Cabina Pressuritzada)

TALLER:
C/ Indústria, 12
17240 - Llagostera
Tel. 972 80 54 89

OFICINES I EXPOSICIÓ:
C/ Puigcugul, 13, baixos
17244 - Cassà de la Selva
Tel. 972 46 40 61
Fax. 972 46 40 81

E-mail: fontpintors@teleline.es
fontpintors@fontpintors.com
Web: www.fontpintors.com

Viñas

Ctra. Girona a Sant Feliu, Km. 10
Telèfon 972 83 01 90
Fax 972 80 53 83
17240 **LLAGOSTERA** (Girona)
E-mail: pinsosvinyas@infonegocio.com

RAMIONET
LLOVERAS
ASSEGURANCES

Joan Maragall, 30
17240 Llagostera
tel. 972 831 819
fax. 972 831 804

Camprodon, 16
17240 Llagostera
tel. 972 830 040
fax. 972 805 539

COMERCIAL MIQUEL-VALENTÍ, SL
Pernils i embotits
Jordi Miquel Perxachs
C. Fivaller, 14 17240 LLAGOSTERA -Girona-
Tel. i Fax 972 80 50 17

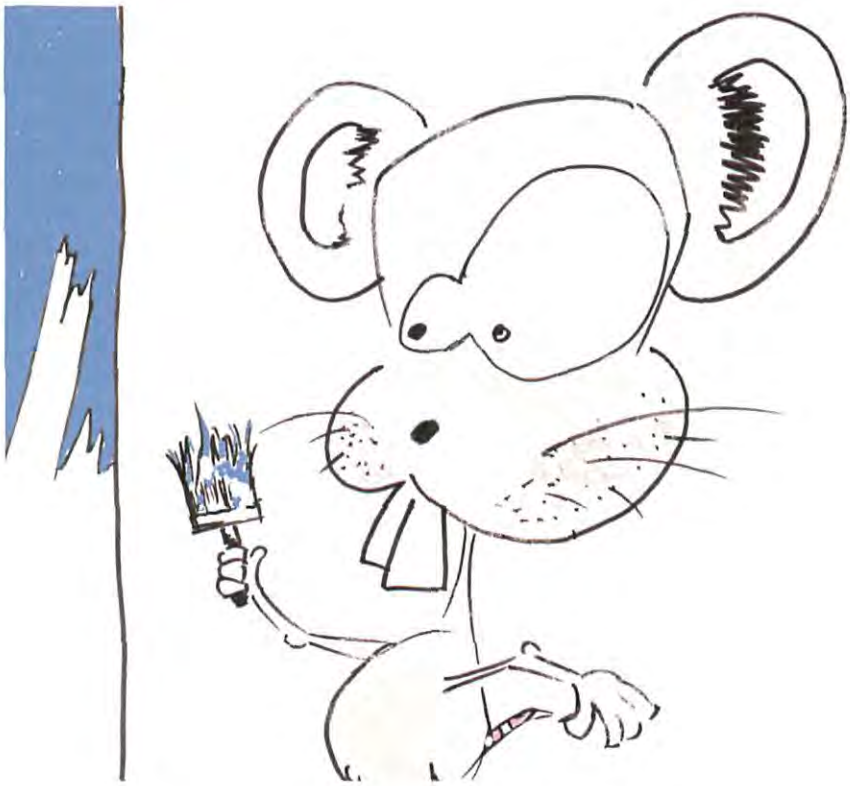
EDUARD GALOBARDES
ADVOCAT
AGENT DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA
ADMINISTRADOR DE FINQUES

ASSESSORIA JURÍDICA I FISCAL
VENDA I LLOGUER D'IMMOBLES
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
ASSEGURANCES

C/ Fivaller, 24
Tel. 972 830926
Fax: 972 830900
17240 Llagostera

Horari:
Matins: 9 a 13,30
Tardes: 17 a 20,30
Dissabtes tarda tancat

Fe de_rates

Per Conrad Penat Gasiu Ratolí OVNIpotent

És dissabte a la nit. Les companyes i els companys estan enfeinats, cadascú amb la seva tasca, formant petites seccions de treball en els respectius llocs de la cadena de muntatge de la revista. És tard i vol ploure, les cares cansades de la gent s'aguditzen, i, entre rialles i companyonia, sona El tren de mitjanit. Una petita munió d'artistes enllesteix un cartell molt gros de fusta, que serà la nostra ensenya en el dia de Sant Jordi, quan estiguem a la parada que muntarem a la plaça Catalunya. Els ordinadors i la impressora treuen fum. Internet, disseny del nou número i impressió dels plens, semblen ser les ocupacions protagonistes del moment. Quina activitat! En Pau es fulleja el Setmanari de l'Alt Empordà, en Molina llegeix un tebeo i en Xati desa la pintura, que anteriorment ha servit per cobrir el blanc de la columna del local de, tal com l'ha anomenat la Marta, "blau turquesa fluix".

Jo estic situat en un racó, la llum present en el qual m'inspira. I això afavoreix l'exercici que propugna la fe que, per més defuncions de papes de Roma que vinguin, addueix l'existència d'una senzilla raó causa-efecte entre la humanitat dels subjectes que volten per aquí i l'univers de les pífies butlletinianes. Puc dir que aquesta posició en el local m'ha permès observar i explicar-vos la situació, entintada sobre la superfície de paper que acull les línies anteriors. Aquesta llum i el xiuxiueig dels vailets i les vailetes, que ara juguen a cartes, agraïdament barrejat amb el so de l'altaveu de l'ordinador, que ara ens ofereix País petit1, m'empeny a explicar-vos un secret: en l'anterior número hi va haver algunes mutacions textuals arran d'un amagu de penetro-intromissió extraterrestre2.

També podria haver donat la culpa a les armes de destrucció massiva o a ETA, però s'ha demostrat que aquestes excuses no han pogut servir en cap cas per reprovar obvietats, deixant camí lliure a la sembra dels més inhumans horrors sobre cossos i ments ciutadanes. A més, em vull abstenir de deixar-vos la frivolitat de propina, conscient que la meva tasca, lluny de tenir l'horror ni l'interès individual com a objectius, respon a la finalitat vocacional de recerca de la concòrdia, sempre a partir de riure d'allò que no s'acaba de parir com representava l'ideal.

Així, les magnífiques cuineres de Cal Degollat, Ester Codina i Pilar Hospital, van aparèixer en una foto, el peu de la qual encetava un període de desconfiança del lector vers la concepció de gènere i nombre dels membres del col·lectiu de redacció, que hauria d'acabar en el seu cas, estimat lector, estimada lectora, en aquest precís instant. A la vegada, per culpa d'aquest fet indescriptible i, tal com ja he apuntat, d'origen extraterrestre, la fotografia dels actuals representants polítics de la vila, que havia d'aparèixer a la crònica d'en Lluís, es va veure afectada per un retrocés temporal, d'aquells d'una sola legislatura. No vull arribar a pensar que això és una pista, prèvia a un senyal que ha d'arribar aviat del nostre subconscient col·lectiu, avisant-nos de la necessitat de tornar a pensar, per a o per b, en la imposició de la línia d'alta tensió o en l'indigne intent de suborn a un regidor del govern entrant l'any 1999.

No es considera estranya, a la nostra vila ni enlloc, l'expressió "n'hi ha que neixen estrellats". Tampoc són inapropiades, en alguns casos reals, "néixer amb un pa sota el braç" o, la que pot voler venir a dir el mateix, "néixer amb la flor al cul". Però, el que aporta de nou el número 5 de Butlletí de Llagostera a la història dels media i les frases fetes, per mitjà de la màgia de les mans d'hom que publica el registre civil a la revista local, és segurament el cas, que sempre més pesarà latent en les nostres memòries, del nounat que neix i, sense abans aprendre a caminar o parlar, ja el tenim casat! Quina murga! Arraconant-me d'aquesta simpàtica patinada i deixant ja d'atribuir culpes als misteris que

poden esdevenir creença, passo a fer el petit homenatge que demanen els errors restants, de la que va ser la primera publicació íntegrament acolorida d'aquesta revista que, com el món i les societats, és un tot que no para de canviar, però que, a diferència d'aquests, es dóna sovint el cas que l'arbre sigui, curiosament, qui faci el bosc. Sento haver d'admetre que l'absència d'alguns caràcters en els noms propis que encapçalaven les entrevistes i la, també, manca d'apartats per valorar en l'enquesta del grau de satisfacció del lector d'aquesta publicació, no tenen explicació. La del tampó ja la vaig fer servir, debades, uns números enrere.

D'aquesta manera, acabo la feina encomanada d'aquest trimestre, convençut que en el proper Butlletí en mà, vostè i els seus, hauran rebut la invitació d'adoptar una postura agnòstica, per centrar-nos a intentar explicar totes aquelles coses que no s'escapen de les possibilitats de la interpretació empírica, amb el clar defuig d'acceptar com a bones les especulacions o mentides d'alguns il·luminats que prediquen, amb ànims conspiratius, una antiga i passada de moda cançoneta. Així, fóra bo no qüestionar-nos coses com la lògica que pugui tenir pintar l'esmentada columna del local, que els papes morin a joventuts tan avançades o que els ratolins dominin la mecanografia a la perfecció. Cal anar més enllà i destronar el Déu que no coneixem prou bé com per oferir-li una poltrona d'on no s'ha aixecat, ni per anar a fer un riu, des de fa dos mil anys.

Es tracta, doncs, d'ordenar les experiències i d'emetre el propis pensaments d'una realitat palpable, prenent la fe de les rates i estenent-la per tots els indrets on regnin l'enuig, la confusió i la malfolladeria. D'aquesta manera i només així, estarem previnguts per a qualsevol visita que, encara que sigui de caràcter anecdòtic, vingui suposadament des d'un lloc llunyà i suposat, això sí, amb l'objectiu clar i premeditat de fer-nos la guitza.

Aclariments

Magnífica cançó de Lluís Llach, versionada en aquest cas pel mateix autor, juntament amb el grup de pop-rock mallorquí, Oculls.

Exemple estúpid de fet inexplicable, batejat per la inventiva i cridat a crear confusió, essent l'instrument més eficaç, juntament amb la por que pugui generar, perquè alguns actors socials es facin únicament seu l'escenari de totes i tots.

Nota: Llibertat condicional, núm 5

Des d'aquí vull rectificar un error involuntari, comès en l'anterior número, en la meva secció habitual d'opinió. L'anunci electoral de CiU per al referèndum de la C.E. no canvià durant la campanya. Demano disculpes públicament, a la gent de CiU, com ja vaig fer personalment quan em vaig adonar, massa tard de l'errada.

Xevi Casas Comas

Venda i reparació de
MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS
motos
jorma - 7
Jordi Rusiñol
Passeig Romeu, 13
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

LLUÍS COSTA ROS
Mestral, 14
17240 Llagostera
Telf/Fax. 972 830 521
e-mail: cr@lluiscosta.com
Henkel ECOLAB
Productes de neteja per hosteleria i indústria
-equips i sistemes-cel·luloses i derivats

Data	Nom i Cognoms
7 febrer	Hajar Hamdoun Azarfane
6 febrer	Yasmina Aakid Amghar
8 febrer	Òscar Gordon Incógnito
15 febrer	Pau Monterosa Fornelino
18 febrer	Gemma Vinyoles Ciurana
20 febrer	Mohamed Neqrouz Boukabous
21 febrer	Noura Bodabouz Belhaj
23 febrer	Oriol Castellà Zamora
6 març	Aina Conde Roura
2 març	Noura Azzahari Loukili
3 març	Muhamadou Ceesay Ceesay
7 març	Ivette Sabarí Solench
12 març	Jhan-Carla Tapia Zenteno
14 març	Pablo Ceña Garrido
11 març	Júlia Figueras Guich
14 març	Clara López Tintiñá
12 març	Àlex Teixidó Barea
2 març	Mahamadu Hydara
30 març	Arnau Ortega Flores
3 abril	Martí Vinyoles Bernatallada
2 abril	Luís Ruiz Sánchez
11 abril	Samir Jabir Drissi
14 abril	Eva Estragués Ruiz

Aniol i Martí Vinyoles Bernatallada

Data	Nom i Cognoms
12 febrer	Carlos Dilmer Fabrellas i Sílvia Brunet Artigas
20 març	Jordi Brunet Badosa i Paloma Sánchez Gavilán

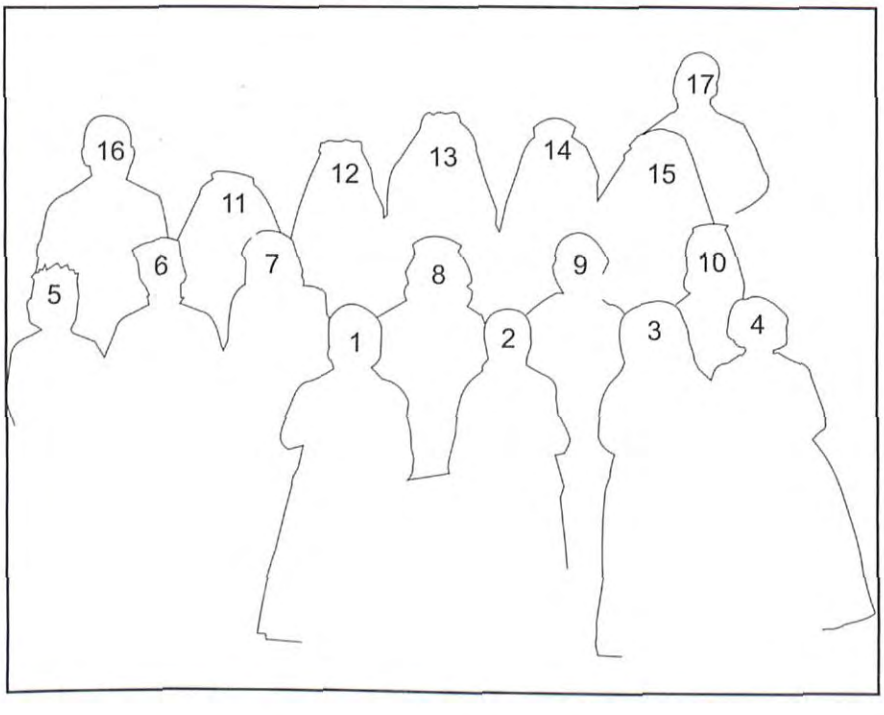

Data	Nom i Cognoms	Edat
11 febrer	Balbino Vidal Fuyà	80
11 febrer	Juana Viader Roig	77
14 febrer	Francisco Ruiz Navarro	57
14 febrer	Joan Auladell Rissech	59
16 febrer	Rosa Colom Arbusé	91
22 febrer	Teresa Llosent Vendrell	82
26 febrer	Mercedes Colom Borrell	79
28 febrer	Heliodoro Calvo Vivaracho	55
2 març	José Rodríguez Jiménez	68
5 març	Francisca Navarro Gómez	86
6 març	Rosa Mallorquí Gotarra	82
6 març	Rosendo Solà Fullà	79
8 març	Narciso Roca Font	96
13 març	Lorenzo Navarro Navarro	62
15 març	Miquel Gispert Valentí	76
16 març	Juan Vilà Juana	81
16 març	Joaquin Vall-llosera Vicens	78
20 març	Stanley G.S. Ayriss	78
4 abril	Tomás Carrasco Alfonso	80
6 abril	Narciso Barceló Pla	85
7 abril	Ana Solà Amargant	82
9 abril	Sílvia Vidal Verdejo	17

Primera Comunió 1957

Foto cedida per Dolors Roger

1.- Catalina Coromines
2.- Dolors Roger
3.- Carmen Pujades
4.- Roser Berechina
5.- Rosa Ciurana
6.- Mercè Castelló
7.- Fina Reixach
8.- Tresa Coris
9.- Maria Vila
10.- Fina Gener
11.- Quimeta Vall.llosera
12.- Rosa Verdaguer
13.- Anna Sevilla
14.- Rosa Messa
15.- Carmen Bou
16.- Mossèn Gabriel
17.- Mossèn Modest

Per fer aquesta secció ens cal la teva ajuda. Si tens alguna foto antiga de gent del poble que creguis que pot ser interessant, truqueu-nos al 972 83 12 10. El Butlletí en farà una copia i us retornarà l'original. Gràcies.

Estàs a prop dels 60 anys?

T'agrada viure independent?

Vols gaudir ara o en el futur d'una sèrie de serveis adaptats a les teves noves necessitats?

Busques un lloc tranquil i assolellat a prop de tot?

Vols fer nous amics amb persones d'edat similar a la teva?

T'OFERIM HABITATGES DE LLOGUER PER A MAJORS DE 60 ANYS, MOBLATS, AMB TOTS ELS SERVEIS. DISPONIBLES D'IMMEDIAT, A PREUS COMPETITIUS.
TAMBÉ TENS LA POSSIBILITAT DE COMPARTIR EL PIS I LES DESPESES AMB PERSONES COM TU.

Servei de Teleassistència 24 hores, auxiliar de geriatria, en un entorn tranquil a Llagostera.

I en un futur pròxim a més a més, podràs gaudir de les Instal.lacions del COMPLEX INTEGRAL DE BENESTAR (menjador amb cuina pròpia, sales d'estar, serveis d'infermeria, metges, perruqueria, biblioteca, Internet, piscina terapèutica adaptada, tallers, TV, serveis religiosos,...) i tot això per fer-se gran a prop de casa.

RESIDÈNCIA PER A GENT GRAN

AMB PREVISIÒ D'OBERTURA DE LA PRIMERA FASE A FINALS DE L'ANY VINENT

HABITATGES DE LLOGUER PER A MAJORS DE 60 ANYS AMB SERVEIS

PER VIURE INDEPENDENT

DISPONIBLES D'IMMEDIAT

FUNDACIÓ LACUSTARIA.60
Fer-se gran a prop de casa

Complex Integral de Benestar

Carrer Garbí. 3 Oficina
Telef. 972.83.01.59
Web: www.fundacio60.org
17240 Llagostera (Girona)

Mas Roure

Ctra. Vidreres a Sant Feliu de Guíxols, s/n · 17240 Llagostera · T. 972 83 12 02 · www.masroure.com